

ДЖОН ГРИШАМ ТЕОДОР БУУН ОТВЛИЧАНЕТО

Част 2 от „Теодор Буун“

Превод от английски: Силвия Падалска, 2011

chitanka.info

1

Отвлечането на Ейприл Финмор беше извършено под прикритието на нощта — между 21:15 ч., когато тя за последно говори с Тео Буун, и 3:30 ч., когато майка ѝ влезе в стаята и установи нейното отсъствие. Явно всичко се бе случило доста бързо; похитителят дори не бе позволил на Ейприл да събере вещите си. Лаптопът ѝ беше непокътнат. Въпреки че стаята изглеждаше доста подредена, по пода имаше разхвърляни дрехи и не ставаше ясно дали Ейприл е взела някакъв багаж. Вероятно не, решиха полицаите. Четката ѝ за зъби все още се намиреше до мивката в банята, а раницата ѝ — до леглото. Пижамата ѝ беше на земята, което означаваше, че поне бе успяла да се преоблече. Щом се поуспокои, майка ѝ сподели с униформените служители, че любимият синьо-бял пуловер на Ейприл не е в гардероба. Маратонките ѝ също бяха изчезнали.

Полицията скоро отхвърли предположението, че Ейприл е избягала от къщи. Според майка ѝ не съществуваше причина за това, а и момичето не бе взело нищо, което да улесни подобно начинание.

Бързият оглед на къщата не разкри следи от проникване с взлом. Всички прозорци, както и трите врати на долния етаж бяха затворени. Похитителят на Ейприл бе заключил внимателно вратата на излизане. След като проучиха местопрестъплението и слушаха госпожа Финмор в продължение на час, полицаите решиха да се свържат с Тео Буун. Все пак той беше най-добрият приятел на Ейприл. Обикновено двамата говореха по телефона или чатеха в интернет, преди да си легнат.

Когато обаждането се получи в дома на семейство Буун, цифровият часовник в спалнята на родителите на Тео показваше 4:33 ч. Уудс Буун подскочи и грабна слушалката, а съпругата му Марсела се размърда и се зачуди кой ги търси толкова късно. При думите на Уудс: „Да, господин полицаи“, госпожа Буун се събуди напълно и стана от леглото. Долепи ухо до слушалката и скоро осъзна, че става въпрос за Ейприл Финмор. Почувства се още по-объркана, когато Уудс заяви:

— Разбира се. Ще дойдем до петнайсет минути.

Той затвори и Марсела попита:

— Какво се е случило?

— Някой е отвлякъл Ейприл. Полицаяте искат да говорят с Тео.

— Едва ли той е похитителят.

— Е, ако не е горе в стаята си, ще имаме проблеми.

Тео беше в стаята си и спеше дълбоко, необезпокояван от звъненето на телефона. Той облече джинси и суичър и обясни, че предишната вечер се е чул с Ейприл по мобилния телефон. Както винаги двамата бяха разговаряли няколко минути.

Докато пътуваха през Стратънбърг в сутрешния мрак, Тео не спираше да мисли за Ейприл и ужасните условия, в които живееше. Родителите ѝ непрекъснато се караха, а брат ѝ и сестра ѝ се бяха изнесли от къщи при първата появила се възможност. Ейприл беше най-малката от тримата и продължаваше да страда от грешките на майка си и баща си. Тя ги смяташе за луди — факт, с който Тео само можеше да се съгласи. И двамата имаха присъди за притежание на наркотици. Майка ѝ гледаше кози в една ферма извън града и правеше сирене, доста ужасно на вкус според Тео. Жената разнасяше продукцията из града със стара катафалка, боядисана в жълто, а на седалката до нея се возеше миниатюрна маймунка. Бащата на Ейприл беше застаряващ хипар, който свиреше в бездарна гаражна група с още няколко изпаднали музиканти от осемдесетте. Нямаше постоянна работа и отсъстваше от дома със седмици. Родителите на Ейприл се разделяха постоянно и все по-често говореха за развод.

Тя бе споделила тези неща с Тео и го бе накарала да обещае, че ще ги пази в тайна.

Семейство Финмор живееше в къща под наем. Ейприл я мразеше, защото майка ѝ и баща ѝ не желяеха да я поддържат. Намираше се в по-старата част на Стратънбърг, на невзрачна уличка с други следвоенни пострройки, които бяха виждали и по-добри дни. Тео бе ходил там само веднъж, на тържество за рождения ден на Ейприл преди две години. Повечето деца не се бяха отзовали на поканата, тъй като родителите им не ги пуснаха. Такава беше репутацията на семейство Финмор.

Когато пристигнаха, Тео, Уудс и Марсела забелязаха две паркирани полицейски коли пред къщата. Съседите наблюдаваха

случващото се от верандите си.

Госпожа Финмор — малкото ѝ име беше Мей, а децата ѝ се казваха Ейприл, Марч и Огъст — седеше на канапето в хола и разговаряше с един униформен полицаи. Тео и родителите му влязоха вътре. Уудс Буун се запозна набързо с майката на Ейприл — той не се бе срещал с нея досега.

— Тео! — извика госпожа Финмор с доста драматичен тон. — Някой е отвлякъл Ейприл!

Жената избухна в плач и протегна ръце към него. Тео искаше да избегне физическия контакт, но я прегърна от уважение. Както винаги тя носеше огромна развлечена рокля, която по-скоро приличаше на палатка. Беше светлокафява на цвят, от груб конопен плат. Дългата посивяла коса на госпожа Финмор бе хваната на опашка. Макар и да я смяташе за луда, Тео винаги се възхищаваше на външния ѝ вид. За разлика от Марсела Буун майката на Ейприл не се стараеше да изглежда добре — красотата ѝ беше съвсем естествена. А и тя имаше богато въображение. Освен че правеше козе сирене, обичаше да рисува и да се занимава с грънчарство. Ейприл бе наследила хубавите ѝ черти — изписаните очи, артистичния усет.

Когато жената се успокои, госпожа Буун попита полицаия:

— Какво се е случило?

Той сподели с нея малкото факти, които знаеше до момента. После се обърна към Тео.

— Говори ли с Ейприл снощи?

Мъжът беше сержант Болик. Тео го бе виждал многократно в сградата на съда. Момчето познаваше повечето полицаи в Стратънбърг, както и голяма част от адвокатите, съдиите, чистачите и секретарите в съда.

— Да, сър — отвърна Тео. — В девет и петнайсет според данните в телефона ми. Чуваме се всяка вечер, преди да заспим.

Болик беше известен с ироничните си забележки. Тео не очакваше, че ще го хареса.

— Колко мило! Тя спомена ли нещо, което ще ни помогне при разследването? Стори ли ти се разтревожена? Уплашена?

Тео се почувства неловко. Не можеше да излъже служител на полицията, но и не биваше да издава тайните на Ейприл. Ето защо се измъкна с думите:

— Не си спомням.

Госпожа Финмор бе спряла да плаче. Сега гледаше втренчено Тео, а очите ѝ блестяха.

— За какво си говорихте? — продължи сержант Болик.

В този миг в стаята влезе един цивилен инспектор и застана до тях.

— За обичайните работи. Училище, домашни. Не помня всичко.

Тео бе наблюдавал достатъчно съдебни процеси, за да знае, че отговорите в подобни случаи не трябва да бъдат еднозначни. Изречения като „Забравил съм“ и „Не съм сигурен“ бяха подходящи в много ситуации.

— В интернет ли чатихте? — попита инспекторът.

— Не, сър. Не и снощи. Чухме се по телефона.

Двамата с Ейприл често си общуваха във Фейсбук и с имейли, но Тео предпочете да го премълчи. Просто реши да отговори на въпроса. Майка му често съветваше клиентите си да действат по този начин.

— Намерихте ли следи от влизане с взлом? — попита господин Буун.

— Не — отвърна Болик. — Госпожа Финмор е спяла дълбоко в стаята си на долния етаж. Не е чула нищо. В даден момент отишла да провери как е Ейприл. И тогава открила, че дъщеря ѝ е изчезнала.

Тео се обърна към госпожа Финмор, която му хвърли гневен поглед. Жената се досещаше, че Тео знае истината. За съжаление той не биваше да я споделя с никого заради обещанието си към Ейприл.

Истината беше, че майка ѝ не се бе прибирала две нощи. Когато остана сама в цялата къща, от страх Ейприл заключи всички врати и прозорци. После подпря вратата на своята стая с един стол и сложи бейзболна бухалка до леглото си. Телефонът се намираще наблизо, за да може да се обади в полицията, ако се наложи. Никой друг не се интересуваше от нея, освен Тео Буун, който се зарече да не издава тайните ѝ. Бащата на Ейприл беше тръгнал на турне извън града. Майка ѝ пиеше хапчета и бавно откачаше.

— Напоследък говорила ли е за бягство от къщи? — попита инспекторът Тео.

О, да. Постоянно. Иска да замине за Париж и да следва изобразително изкуство. Иска да отиде в Ел Ей и да заживее с Марч,

по-голямата си сестра. Или пък да стане художничка в Санта Фе. Няма търпение да се махне от тук.

— Не си спомням такова нещо — каза Тео.

Всъщност той не излъга, защото думата „напоследък“ имаше безброй значения. Въпросът на полицаия беше твърде неясен, за да получи конкретен отговор. Тео бе наблюдавал подобни ситуации в множество съдебни процеси. Според него сержант Болик и инспекторът се отнасяха доста небрежно към събирането на информация. До момента те не бяха успели да го хванат натясно и Тео не бе изрекъл нито една лъжа.

Мей Финмор се разплака отново и направи истинска сцена. Болик и инспекторът продължиха да разпитват Тео за приятелите на Ейприл, нейните проблеми и успеха ѝ в училище. Тео даваше лаконични обяснения, без да се впуска в излишни подробности.

Една униформена служителка слезе по стълбите от втория етаж и седна до госпожа Финмор. Майката на Ейприл изглеждаше съсипана. Сержант Болик кимна на семейство Буун и им направи знак да го последват в кухнята. Те се подчиниха и инспекторът се присъедини към тях. Болик се втренчи в Тео и прошепна:

— Момичето казвало ли ти е за свой роднина, който лежи в затвора в Калифорния?

— Не, сър — отвърна Тео.

— Сигурен ли си?

— Разбира се.

— За какво става дума? — поинтересува се госпожа Буун.

Тя нямаше намерение да стои безучастно, докато полицаите въртяха безмилостно сина ѝ на шиш. Уудс Буун също беше готов да се намеси.

Инспекторът извади малка черно-бяла снимка на някакъв мъж, който приличаше на изпечен престъпник. Болик продължи:

— Името му е Джак Лийпър, истинска отрепка. Далечен братовчед на Мей Финмор. Отраснал в Стратънбърг, но отдавна се преместил на друго място. Занимавал се с измами, кражби на дребно, разпространение на наркотици и така нататък. Преди десет години го арестували за отвличане в Калифорния и му дали доживотна присъда без право на обжалване. Избягал от затвора преди две седмици. Днес следобед получихме информация, че е дошъл в нашия район.

Тео погледна мрачното лице на Джек Лийпър и се почувства зле. Ако този престъпник бе отвлякъл Ейприл, тя се намираше в огромна опасност.

Болик добави:

— Снощи към седем и половина Лийпър влязъл в корейския магазин на четири преки от тук. Купил си цигари и бира. Всичко е записано от камерите за видеонаблюдение. Явно не е най-умният престъпник на света. Ето как разбрахме, че е в района.

— Защо би отвлякъл Ейприл? — подхвърли Тео.

Устата му беше пресъхнала, а коленете му трепереха от страх.

— Властите в Калифорния са открили няколко писма от Ейприл в затворническата му килия. Вероятно е изпитвала съжаление към него заради доживотната му присъда. Затова е установила контакт. Претърсихме стаята ѝ на горния етаж, но не намерихме нито едно писмо от Лийпър.

— Ейприл не го ли е обсъждала с теб? — попита инспекторът.

— Не, изобщо — отвърна Тео.

Отдавна бе разбрал, че странното семейство на Ейприл е обгърнато от множество тайни, които тя предпочиташе да запази за себе си.

Тео си отдъхна, когато инспекторът прибра снимката. Не искаше никога повече да вижда лицето на престъпника, макар и да се съмняваше, че ще успее да го забрави.

— Ние подозираме, че Ейприл е познавала своя похитител — заяви сержант Болик. — Как иначе ще обясним липсата на следи от влизане с взлом?

— Смятате ли, че може да я нарани? — попита Тео.

— Не знаем, Тео. Този мъж е прекарал по-голямата част от живота си зад решетките. Поведението му е непредсказуемо.

— Положителното в случая е, че полицията винаги го е залавяла — изтъкна инспекторът.

— Ако е с него, Ейприл ще се свърже с нас — каза Тео. — Ще намери начин.

— Надявам се, че ще ни уведомите веднага.

— Разбира се.

— Извинете, господин полицай — намеси се Марсела Буун. — Мислех си, че при такива инциденти полицията първо разследва

родителите. Доколкото ми е известно, изчезналите деца най-често биват отвлечани от единия родител.

— Да, вярно е — съгласи се Болик. — В момента издирваме бащата. Майката твърди, че са се чули вчера следобед. Той бил на турне с групата си някъде в Западна Вирджиния. Госпожа Финмор смята, че съпругът ѝ не е замесен в отвлечането.

— Ейприл не може да понася баща си — изтърси Тео и веднага съжали за прибързаната си реакция.

Те поговориха още малко, но скоро срещата приключи. Полицаяте благодариха на семейство Буун и им обещаха да се свържат с тях по-късно. Уудс и Марсела щяха да бъдат в кантората си цял ден, в случай че полицията се нуждаеше от помощта им. Тео, разбира се, трябваше да отиде на училище.

Когато потеглиха с колата, госпожа Буун възкликна:

— Горкото момиче! Да я отвлечат от собствената ѝ стая!

Уудс Буун, който седеше зад волана, погледна през рамо и попита:

— Добре ли си, Тео?

— Горещо-долу — отвърна синът му.

— Естествено, че не е добре, Уудс. Приятелката му току-що е изчезнала.

— Мога сам да говоря за себе си, мамо — подразни се Тео.

— Знаем, скъпи. Просто се надявам да я открият по-бързо.

На изток просветляваха първите лъчи на изгряващото слънце. Докато минаваха през квартала, Тео се взираше през стъклото с надеждата да види страшното лице на Джак Лийпър. Но навън нямаше никого. Зад прозорците на околните къщи постепенно започваха да се появяват светлини. Градчето се пробуждаше.

— Наближава шест часът — заяви господин Буун. — Предлагам да се отбием при Гъртруд и да опитаме от прочутите ѝ гофрети. Какво ще кажеш, Тео?

— Добре — съгласи се Тео, въпреки че нямаше апетит.

— Чудесно, скъпи — добави госпожа Буун, макар всички да знаеха, че тя ще си поръча единствено кафе.

2

Закусвалнята на Гъртруд се намираше на Мейн стрийт, на шест преки западно от сградата на съда и на три южно от полицейския участък. Собственичката се хвалеше, че ореховите ѝ гофрети са прочути в цял свят, но Тео се съмняваше да е така. Нима в Япония и Гърция знаеха за нейния специалитет? Едва ли. Той имаше съученици, които не бяха чували за гофретите на Гъртруд, въпреки че живееха в Стратънбърг. На няколко километра извън града, до магистралата, се издигаше стара дървена барака с бензинова колонка отпред. На огромна табела пишеше: „Световноизвестният ментов сладкиш на Дъдли“. Като малък Тео предполагаше, че всички местни жители обожават този десерт и не спират да говорят за него. Иначе как би постигнал подобна популярност? Веднъж обаче по време на една дискусия в училище бе повдигната темата за вноса и износа на стоки. Тео отбеляза, че ментовият сладкиш на господин Дъдли се експортира в големи количества, тъй като е много популярен. Поне така изтъкваше надписът край пътя. За негова изненада само един от съучениците му знаеше за сладкиша. Тео си даде сметка, че десертът далеч не е толкова известен, за колкото го представяше господин Дъдли. Тогава за пръв път разбра за триковете на фалшивата реклама.

След въпросния случай той започна да се отнася доста скептично към подобни гръмки изявления.

Тази сутрин обаче не мислеше за гофрети и сладкиши. Вниманието му бе изцяло погълнато от Ейприл и отвратителния образ на Джек Лийпър. Тео седеше заедно с родителите си на една малка маса в претъпканото заведение. Из въздуха се носеше миризмата на бекон и силно кафе. Скоро стана ясно, че водещата новина в градчето е отвличането на Ейприл Финмор. Вдясно от тях четирима униформени полицаи обсъждаха възможността Лийпър да е някъде наблизо. Отляво група възрастни мъже говореха компетентно на различни теми, но изглеждаха особено заинтересовани от изчезването на Ейприл.

В менюто отново се прокрадваше твърдението, че ореховите гофрети на Гъртруд са „най-прочутите в целия свят“. В знак на протест срещу подвеждащата реклама Тео поръча бъркани яйца и наденички. Баща му си избра порция гофрети, а майка му — препечена филийка ръжен хляб.

Щом сервитьорката се отдалечи, госпожа Буун се втренчи в Тео и заяви:

— Добре, нека чуем. Сигурна съм, че знаеш доста повече неща за Ейприл.

Тео не спираше да се учудва на нейната досетливост. Разкажеше ли й само част от дадена история, Марсела веднага искаше да научи и останалото. Опиташе ли се да скалпи дребна лъжа, тя мигновено го улавяше. А когато започнеше да увърта, госпожа Буун го атакуваше с поне три допълнителни въпроса. Тео предполагаше, че е придобила тези умения благодарение на дългогодишния си опит като бракоразводен адвокат. Марсела често повтаряше, че не очаква клиентите й да казват истината.

— И аз мисля същото — добави господин Буун.

Тео не можеше да прецени дали баща му действително споделя мнението й, или просто застава на нейна страна, както правеше обикновено. Уудс Буун също беше адвокат, но беше специалист по сделките с недвижими имоти и никога не се явяваше в съда. Макар и малко неща да убягваха от вниманието му, госпожа Буун имаше по-голям успех при разпитите на сина им.

— Ейприл ме помоли да пазя тайна — обясни Тео.

— Приятелката ти е в голяма беда — побърза да отговори тя. — Ако знаеш някоя важна подробност, по-добре ни се довери. Сега.

Марсела сведе очи и вдигна вежди. Тео се досещаше накъде отива разговорът и реши да послуша родителите си.

— Снощи, когато се чух с Ейприл, госпожа Финмор я нямаше — заяви той. Беше оклюмал, а очите му се стрелкаха нервно наляво-надясно. — Отсъстваше и предишната вечер. Напоследък пие хапчета и се държи странно. Ейприл живее сама.

— Къде е баща й? — попита господин Буун.

— Заминал е на турне с групата си. Още преди седмица.

— Не ходи ли на работа? — поинтересува се госпожа Буун.

— Мисля, че купува и продава старинни мебели. Според Ейприл изкарва някакви пари, след което изчезва за две-три седмици с групата си.

— Бедното момиче! — възкликна майка му.

— Ще кажете ли на полицията? — попита Тео.

Двамата отпиха от кафето и се спогледаха замислено. Накрая се разбраха да го обсъдят по-късно в кантората, докато Тео е на училище. Госпожа Финмор очевидно бе излъгала полицията, но Марсела и Уудс не искаха да се замесват в случая. Те се съмняваха, че майката на Ейприл е замесена в отвличането. Беше им се сторила твърде притеснена. Може би се чувстваше виновна, че е оставила дъщеря си сама вкъщи.

Храната пристигна и сервитьорката им наля още кафе. Тео пиеше мляко.

Ситуацията беше изключително сложна и той си отдъхна, след като поговори с родителите си. Сега и двамата споделяха тревогата му.

— Има ли друго, Тео? — попита баща му.

— Не се сещам.

— Ейприл каза ли ти, че е уплашена, по телефона? — продължи госпожа Буун.

— Да. Страхуваше се ужасно и се притесняваше за майка си.

— Защо го премълча от нас? — добави господин Буун.

— Защото ѝ обещах да пазя тайна. Ейприл трябва да се справя с много проблеми и не обича да обсъжда личния си живот. Срамува се от близките си и иска да ги защити. Надяваше се, че майка ѝ ще се появи всеки момент. Вместо нея в къщата е влязъл друг човек.

Тео съвсем загуби апетит. Толкова съжаляваше, че не е помогнал на Ейприл. Защо не се бе опитал да я защити, да разкаже за станалото на родителите си или на учителите? Все някой щеше да го изслуша. Но Ейприл го бе накарала да даде обет за мълчание. Непрекъснато му повтаряше, че всичко е наред — вратите са заключени, лампите светят и тъй нататък.

Докато пътуваха към къщи, Тео заяви от задната седалка:

— Не съм сигурен, че днес мога да отида на училище.

— Очаквах го — отвърна баща му.

— Каква е причината този път? — поинтересува се Марсела.

— Първо, не успях да се наспя като хората. Не забравяйте, че станахме в четири и половина.

— Значи искаш да се прибереш и да си легнеш? — попита Уудс.

— Не, но се съмнявам, че ще остана буден в училище.

— Едва ли. Двамата с Марсела ще бъдем на работа въпреки умората.

Тео за малко не изтърси нещо за следобедната почивка на баща си. Към три часа всеки ден Уудс заключваше вратата на своя кабинет и се отдаваше на кратка дрямка. Служителите в кантората „Буун и Буун“ знаеха, че по това време адвокатът винаги е на горния етаж. Той сваляше обувките си, качваше крака на бюрото и изключваше телефона. Никой не го безпокоеше в продължение на половин час.

— Ще се справиш — допълни Уудс.

Напоследък Тео бе усвоил лошия навик да се скатава от училище. Главоболие, кашлица, хранително отравяне, разтегнати мускули, стомашно неразположение — измисляше какво ли не, за да избяга от часовете. Не мразеше училището; всъщност му харесваше да бъде там. Имаше отличен успех и много приятели. Тео обаче искаше да присъства на делата и изслушванията в съдебната зала. Обичаше да наблюдава адвокатите и съдиите, да общува с приставите и секретарите, а понякога дори и с чистачите. Познаваше всички в съда.

— Този път съществува и друга причина — каза той, макар да знаеше, че вече е загубил битката.

— Нека я чуем — заяви майка му.

— Полицията издирва Ейприл и аз ще се включа в търсенето. Колко често се случва подобно нещо в Стратънбърг? Много е важно. Все пак става дума за моя близка приятелка. Трябва да им помогна да я намерят. Ейприл го очаква от мен. А и няма да успея да се концентрирам. Само ще си загубя времето. Постоянно мисля за отвличането.

— Добър опит — отбеляза Уудс.

— Никак не е зле — съгласи се Марсела.

— Говоря сериозно. Налага се да бъда на улицата.

— Малко съм объркан — каза иронично баща му. Той често твърдеше, че е объркан, когато спореше с Тео. — Прекалено си уморен, за да отидеш на училище, но се чувстваш достатъчно енергичен, за да издирваш Ейприл.

— Забравете какво ви казах. Просто не ми се ходи на училище.

Час по-късно Тео остави колелото си пред училището и неохотно влезе в сградата. Звънецът би в 8:15 ч. Във фоайето той срещна три разтревожени осмокласнички, които го попитаха дали е научил нещо повече за Ейприл. Тео отвърна, че знае само фактите, съобщени порано в новините.

Всеки жител на градчето беше гледал новините тази сутрин. По телевизията бяха показани портрет на Ейприл и затворническа снимка на Джак Лийпър. Говорителят обяви, че момичето най-вероятно е станало жертва на отвличане. Тео не можеше да разбере защо. Отвличането (той се консултира за по-сигурно с речника) обикновено се свързваше с откуп — пари, които се даваха за освобождаването на въпросния човек. Семейство Финмор едва смогваше да плати месечните си сметки — кой би очаквал от тях, че ще намерят солидна сума, за да спасят Ейприл? А и за момента похитителят мълчеше. В такива случаи, както Тео знаеше от филмите, престъпниците скоро се обаждат на родителите на детето и искаха милиони долари за връщането му у дома.

После на екрана се появи госпожа Финмор. Тя седеше пред къщата си и плачеше. Полицаяте не коментираха. Твърдяха само, че проучват няколко следи. Един съсед заяви, че кучето му започнало да лае към полунощ, което винаги било лош знак. Но колкото и да се опитваха да открият сензация, репортерите не съобщаваха подробности около изчезването на момичето.

Класният ръководител на Тео се казваше господин Маунт. Преподаваше му също по „Държава и право“. След като въдвори ред, учителят провери момчетата. Всички шестнайсет присъстваха. Разговорът бързо се насочи към изчезването на Ейприл и господин Маунт попита Тео дали е успял да научи нещо.

— Не — отвърна той и останалите видимо се разочароваха.

Тео беше един от малкото ученици, които общуваха с Ейприл. Повечето осмокласници я харесваха, но смятаха, че има труден характер. Тя беше тиха и често се обличаше като момче. Не се интересуваше от модни и клюкарски списания и произхождаше от доста странно семейство.

Скоро звънецът за първия час удари. Капнал от умора, Тео се затътри към кабинета по испански.

3

Последният звънец би в 15:30 ч. Само минута по-късно Тео се бе качил на колелото и препускаше с бясна скорост по алеите и страничните улички, за да избегне оживения трафик. Пресече Мейн стрийт, помахна на полицая на кръстовището и се престори, че не чува виковете му да кара по-бавно. После мина през близкото гробище и зави по Парк стрийт.

Родителите на Тео бяха женени от двайсет и пет години. Вече двайсет работеха като съдружници в адвокатска фирма „Буун и Буун“. Кантората се намиреше на Парк стрийт 415, в сърцето на Стария Стратънбърг. Бяха основали фирмата с още един партньор — Айк Буун, чичото на Тео. Впоследствие обаче той бе принуден да напусне, защото имаше проблеми с властите. Сега Марсела и Уудс бяха единствените собственици. Госпожа Буун имаше модерен кабинет на първия етаж и се занимаваше предимно с бракоразводни дела. Уудс Буун седеше сам в огромна разхвърляна стая на втория етаж. Навсякъде около него се виждаха овехтели рафтове, а подът беше покрит с купчини папки. Из въздуха постоянно се носеше облак ароматен дим от лулата му. В кантората работеше и Елза. Тя вдигаше телефона, посрещаше клиентите, подготвяше различни документи и се грижеше за кучето Джъдж. Останалите служители бяха Дороти — секретарката на господин Буун, която според Тео вършеше най-скупните неща, и Винс — правният асистент на госпожа Буун.

Джъдж, кучето на Тео, прекарваше дните в офиса, като се местеше тихо от стая на стая и наблюдаваше случващото се. Често следваше хората към кухнята, за да получи храна, но повечето време дремеше в квадратното си легло до рецепцията, където Елза му говореше, докато пишеше на компютъра.

Последният служител във фирмата беше Тео. Той с гордост твърдеше, че е единственото 13-годишно момче в Стратънбърг със собствена адвокатска кантора. Разбира се, Тео беше твърде малък, за да бъде истински правист, но помощта му понякога се оказваше

безценна. Обикновено носеше различни папки на Дороти и Винс или изчиташе дълги файлове в търсене на ключови думи. Компютърните му умения бяха отлични и му позволяваха да проучва правни въпроси и да търси важни факти. Най-любимото му занимание обаче беше да подава документи в съда от името на фирмата. Тео обичаше величествената сграда и си мечтаеше за деня, в който щеше да застане в огромната зала на втория етаж и да произнесе вдъхновена реч в защита на своя пръв клиент.

Точно в 15:40 ч. той остави колелото на тясната веранда пред кантората и си пое въздух. Всеки ден Елза го поздравяваше със силна прегръдка, болезнено ощипване по бузата и бърза проверка на облеклото му. Тео отвори вратата, влезе вътре и получи очакваното посрещане. Както винаги там беше и Джъдж. Кучето се изправи и изтича към Тео.

— Съжалявам за Ейприл — заяви Елза.

Изглеждаше доста разтревожена, въпреки че не бе виждала никога момичето. Но както при всяка друга трагедия жителите на Стратънбърг се държаха така, сякаш познаваха лично Ейприл, и се изказваха само положително за нея.

— Някакви новини? — попита Тео и погали Джъдж по главата.

— Не. Цял ден слушам радио. Няма развитие. Как беше в училище?

— Ужасно. Обсъждахме единствено изчезването на Ейприл.

— Горкото дете.

Елза огледа ризата му, след което сведе очи към панталоните. Тео замръзна на място. Всеки ден Елза инспектираше външния му вид и правеше по някой унищожителен коментар от рода на: „Ризата наистина ли отива на панталоните ти?“ или „Не дойде ли със същата фланелка преди два дни?“. Забележките ѝ ядосваха ужасно Тео и той се бе оплакал на родителите си, но без резултат. Елза беше като член на семейството, втора майка на Тео, и се интересуваше от него само защото го обичаше.

Според слуховете Елза харчеше голяма част от спестяванията си за дрехи, което определено си личеше. Днес тя явно одобряваше избора му. Преди да успее да каже нещо, Тео я попита:

— Майка ми тук ли е?

— Да, но в момента говори с клиент. Господин Буун също е зает.

Обикновено се случваше така. Когато не беше в съда, майката на Тео прекарваше деня в срещи с клиентите си. Повечето бяха жени, които 1) искаха развод, 2) нуждаеха се от развод, 3) очакваха да го получат или 4) се бореха с последствията от него. Работата не беше лесна, но Марсела Буун беше сред най-добрите бракоразводни адвокати в града. Тео се гордееше с нея. Радваше се и на факта, че тя съветва всяка нова клиентка да потърси помощта на професионален консултант, за да се опита да спаси брака си. За съжаление обаче някои случаи бяха безнадеждни.

Тео се качи по стълбите, следван плътно от Джъдж, и влезе в просторния и уютен кабинет на адвокат Уудс Буун. Баща му седеше зад бюрото, потънал в задачи. В едната ръка държеше лулата си, а в другата — химикалка. Наоколо бяха разпръснати безброй листове.

— Здравей, Тео — заяви той с широка усмивка. — Как мина в училище?

Господин Буун му задаваше този въпрос пет пъти на седмица.

— Ужасно — отвърна Тео. — Не биваше да ходя. Пълна загуба на време.

— Защо?

— Стига, татко. Моя приятелка и съученичка е в ръцете на избягал затворник, лежал зад решетките заради отвличане. Подобни инциденти не се случват често тук. Всички трябваше да се включим в издирването на Ейприл. Вместо това седяхме в училище и говорихме празни приказки.

— Глупости. Остави търсенето на професионалистите, Тео. Полицията в Стратънбърг си знае работата.

— Да, но до момента не са я открили. Може би се нуждаят от още хора.

— От кого по-точно?

Тео се изкашля и стисна зъби. Втренчи се в баща си и се подготви да сподели истината. Родителите му го бяха научили, че не е хубаво да лъже или да премълчава истината. Съветваха го винаги да бъде искрен, независимо от последствията. Той понечи да каже: „От нас, татко. Приятелите на Ейприл. Вече организирах група за издирване. Скоро ще тръгнем по улиците“, но точно в този миг телефонът иззвъня. Баща му вдигна слушалката, измърмори: „Уудс Буун“, и се заслуша.

Тео замълча. След няколко секунди господин Буун закри с ръка слушалката и прошепна:

— Ще ми отнеме известно време.

— До после — заяви Тео, скочи от стола си и излезе от стаята.

Слезе на долния етаж, следван от Джъдж, и отиде в малкото помещение, което наричаше свой кабинет. Извади от раницата учебниците и тетрадките си, като създаде впечатлението, че смята да се заеме с домашните. Но не беше така.

Групата за издирване, организирана от него, се състоеше от около двайсет приятели. Планът им беше да се разпределят на пет групи от по четирима души и да обиколят улиците на колела. Всеки разполагаше с мобилен телефон и радиостанция. Уди имаше айпад с инсталиран „Гугъл Ърт“ и приложения за джипиес. Действията им щяха да бъдат координирани, а Тео, разбира се, оглавяваше операцията. Смятаха да търсят Ейприл в различни части на града и да раздадат флайъри с нейна снимка. Предвиждаха възнаграждение от хиляда долара за човека, който им предостави ценна информация за намирането ѝ. Децата бяха събрали около двеста долара от съученици и учители. Тео и приятелите му се надяваха да получат останалата сума от своите родители, в случай че някой се появеше с важни подробности, свързани с изчезването на момичето. Тео не се съмняваше, че майка му и баща му ще се съгласят да му дадат парите при необходимост. Операцията криеше доста рискове, но залогът беше висок, а времето течеше безмилостно.

Тео излезе през задната врата, като остави Джъдж сам и объркан. После се промъкна към верандата и се качи на колелото.

4

Групата се събра малко преди четири следобед в Труман Парк, най-големия в Стратънбърг. Децата се срещнаха до прочутата беседка в средата на парка — любимо място за изнасяне на политически речи и летни концерти. Понякога там се организираха и сватби. Издирващите бяха общо осемнайсет на брой — петнайсет момчета и три момичета. Всички носеха каски и нямаха търпение да открият Ейприл Финмор.

През целия ден в училище момчетата бяха обсъждали организацията на търсенето. За пръв път участваха в подобна акция, но никой не си признаваше липсата на опит. Вместо това повечето, включително и Тео, говореха толкова авторитетно, сякаш знаеха много добре как да действат. Един от най-силните гласове принадлежеше на Уди. Тъй като притежаваше айпад, той вярваше, че идеите му заслужават особено внимание. Друг отявлен лидер беше Джъстин, който беше доста самоуверен заради отличните си спортни постижения в училище.

Сред осмокласниците се забелязваха и няколко по-резервирани деца. Според тях Джек Лийпър отдавна беше напуснал града заедно с Ейприл. Защо би останал на място, където снимката му не слизаше от новините? Скептиците твърдяха, че търсенето на Ейприл ще бъде напразно. Момичето навярно беше в друг щат или дори в чужбина.

Но Тео и останалите не смятаха да стоят със скръстени ръце. Вероятно Ейприл наистина бе заминала надалеч, но те не бяха сигурни. Трябваше поне да се опитат да я открият. Кой знае? Може би щяха да имат късмет.

По-късно през деня най-сетне се стигна до споразумение. Решиха да концентрират усилията си в старата част на града, позната като „Делмонт“. Намираше се до колежа „Стратън“, в северозападния край на Стратънбърг. Кварталът беше беден. Повечето хора там — предимно студенти и безработни художници — живееха под наем. Тео и приятелите му прецениха, че похитителят ще се държи на разстояние от по-заможните райони. Едва ли щеше да тръгне по оживените улици

и тротоари в центъра на града. По-скоро би избрал място, на което често се забелязваха нови лица. Ето защо децата стесниха обсега на издирването. Веднага щом взеха това решение, вече не се съмняваха, че Ейприл е скрита в някоя полуразрушена къща или гараж в „Делмонт“, със завързани ръце и запушена уста.

Момчетата се разделиха на три екипа от по шестима души, като неохотно добавиха по едно момиче към всяка. Десет минути след срещата им в парка те спряха колелата си пред хранителния магазин на Гибсън в началото на „Делмонт“. Екипът на Уди се отправи по Алън стрийт, а този на Джъстин — по Еджкъм стрийт. Тео, който негласно бе заел ролята на предводител на операцията, поведе хората си към Троувър авеню, на две преки от магазина. Там те започнаха да закачат флайъри на свободните стълбове край пътя. Спряха пред обществената пералня и раздадоха от тях на клиентите. Говориха с минавачите и ги помолиха да се оглеждат за Ейприл. Разпитаха възрастни мъже, седящи на верандите си, и симпатични жени, които се грижеха за цветните лехи в своите градини. После продължиха бавно по тротоара, като разучиха внимателно околните къщи и жилищни сгради. Постепенно осъзнаха, че няма да постигнат особен резултат. Как щяха да намерят Ейприл, ако тя беше заключена на някое тайно място? Не можеха да надничат през прозорците или да чукат по вратите с надеждата отвътре да се покаже Джак Лийпър. Ако започнеха да я викат по име, Ейприл едва ли щеше да им отговори. Тео си даде сметка, че е по-добре да раздават флайъри и да обясняват на всички за обещаното възнаграждение.

След като приключиха с Троувър авеню, тръгнаха на север по Уитуърт стрийт. Отбиха се в местния търговския център и оставиха флайъри в бръснарницата, фирмата за химическо чистене и пицарията. В магазина за алкохол се забраняваше достъпът на лица под двайсет и една години, но Тео не се поколеба. Искаше да помогне на приятелката си, а не да си купува алкохол. Влезе в магазина сам, подаде два флайъра на мързеливите продавачи зад касата и изчезна, преди те да успеят да му се скарат.

Екипът тъкмо напускаше търговския център, когато Уди се обади по спешност. Полицията ги беше спряла на Алън стрийт и им създаваше проблеми. Тео и приятелите му се отзоваха веднага и

няколко минути по-късно пристигнаха на мястото. Там имаше две патрулни коли и трима униформени служители.

Тео мигновено осъзна, че никога не е виждал тези полицаи.

— Какво правите тук? — попита единият, след като Тео се приближи. Бронзовата му значка го идентифицираше като „Бард“. — Май се досещам — добави служителят на реда с иронична усмивка. — Помагате ни в издирването, нали?

Тео му подаде ръка и се представи:

— Аз съм Тео Буун.

Той подчерта фамилното си име с надеждата, че мъжете са го чували. Все пак повечето полицаи и адвокати в града се познаваха. Може би някой от тях щеше да си спомни, че родителите на Тео са високоуважавани юристи. Но за съжаление не се получи. В Стратънбърг явно работеха твърде много адвокати.

— Да, сър. Искаме да се включим в търсенето на Ейприл Финмор — обясни Тео с приятелски тон, усмихна се широко и показа шините си.

— Ти ли си предводителят на групата? — тросна се Бард.

Тео се обърна към Уди, който бе изгубил всякаква самоувереност. Изглеждаше толкова уплашен, сякаш го очакваха затвор и сериозен побой.

— Да — отвърна Тео.

— Кой ви покани да участвате в издирването?

— Никой, сър. Просто сме притеснени. Ейприл е наша близка приятелка.

Тео се стараеше да улучи подходящия тон. Трябваше да звучи самоуверено, макар и да беше убеден, че не са направили нищо лошо.

— Колко мило! — възкликна Бард и се ухили на другите полицаи. После размаха пред Тео флайъра, който държеше в ръката си. — Кой отпечата тези?

Тео понечи да отговори, че последното изобщо не му влиза в работата, но реши да не усложнява допълнително ситуацията.

— Ние, сър. Отпечатахме ги днес в училище.

— Това ли е Ейприл? — попита Бард и посочи усмихнатото лице в средата на флайъра.

Не, нарочно сложихме портрет на друго момиче, за да заблудим още повече хората и да затрудним издирването. Снимката на Ейприл

присъстваше във всички новини. Бард несъмнено я беше виждал.

— Да, сър — каза Тео.

— А кой ви разреши да лепите флайърите върху публична собственост?

— Никой.

— Осъзнавате ли, че сте нарушили общинските разпоредби?

Явно Бард бе гледал твърде много филми за лоши ченгета и се престараваше в стремежа си да изплаши децата.

Джъстин и неговият отряд мълчаливо се присъединиха към тях. Приблжиха с колелата и спряха зад останалите. Сега на мястото имаше осемнайсет деца, трима полицаи и няколко съседи, които наблюдаваха с любопитство случващото се.

Полицаят очакваше Тео да се съгласи и да демонстрира своето невежество относно разпоредбите на общината. Но Тео просто не можеше да го направи. Ето защо заяви с нужната доза уважение:

— Не, сър, не сме нарушили закона. В разпоредбите никъде не се забранява лепенето на флайъри върху телефонни и електрически стълбове. Прочетох ги в интернет.

Полицай Бард не знаеше как да реагира. Току-що го бяха уловили в лъжа. Мъжът се обърна към колегите си. Те видимо се забавляваха и нямаха намерение да го подкрепят. Децата също не успяха да потиснат усмивките си. Бард беше сам срещу всички.

Тео продължи:

— В тях се твърди съвсем ясно, че разрешително е необходимо за плакати и листовки на политици, участващи в избори. За останалите флайъри не се изисква специален документ, ако бъдат свалени до десет дни. Такива са разпоредбите.

— Не ми харесва отношението ти, момче — сопна се Бард, като изпъчи гърди и докосна служебния си револвер.

Тео забеляза оръжието, но не се разтревожи. Бард просто се опитваше да играе ролята на лошото ченге, въпреки че не му се удаваше особено.

Като единствено дете на двама адвокати, Тео бе развил подозрителност към хората, които разполагаха с повече власт от другите, включително полицаите. Родителите му го бяха научили да уважава възрастните, най-вече по-авторитетните от тях, но същевременно го насърчаваха винаги да търси истината. Когато даден

човек — възрастен, дете или тийнейджър — не беше искрен, Тео смяташе, че е грешно да приема безрезервно неговата лъжа или измама.

Децата го гледаха и очакваха реакцията му. Тео преглътна и заяви:

— Отношението ми е съвсем нормално, сър. А и дори да не беше така, нямаше да наруша закона.

Бард извади бележник и химикалка от джоба си и попита:

— Как ти е името?

Тео се беше представил само преди няколко минути, но все пак се подчини.

— Теодор Буун.

Бард го записа енергично в бележника, сякаш някой ден тази информация щеше да има огромна тежест в съдебната зала. Всички зачакаха. Накрая един от другите полицаи пристъпи напред с думите:

— Баща ти да не е Уудс Буун?

Според значката мъжът се казваше Снийд.

Най-сетне, възкликна наум Тео.

— Да, сър.

— И майка ти е адвокат, нали? — добави Снийд.

— Да, сър.

Бард отпусна раменете си и спря да пише. Изглеждаше озадачен. Навярно си мислеше: „Страхотно. Момчето не само познава разпоредбите по-добре от мен, но и родителите му могат да ме осъдят, ако допусна сериозна грешка“.

Снийд се опита да му помогне, като зададе напълно безсмислен въпрос:

— Наблизо ли живеете, деца?

Дарън бавно вдигна ръка и отвърна:

— Домът ми е на няколко преки от тук, на Емит стрийт.

Настъпи мълчание. Никой не беше сигурен как да продължи. В този миг Сибли Тейлър слезе от колелото си и отиде при Тео. Усмихна се на Бард и Снийд и заяви:

— Не разбирам. Защо не си помогнем взаимно? Ейприл е наша приятелка. Полицията я издирва. Ние също. Не правим нищо лошо. Какъв е проблемът?

Бард и Снийд не успяха да измислят отговор на тези прости въпроси.

Във всеки клас има по едно дете, което винаги действа прибързано или дръзко изрича на глас мислите на останалите. В групата за издирване такова дете беше Арън Хелбърг. Той говореше английски, немски и испански и обикновено се забъркваше в неприятности и на трите езика. Без каквото и да е предупреждение Арън подхвърли:

— Не трябва ли да търсите Ейприл, вместо да тормозите нас?

Полицай Бард си пое дълбоко въздух, сякаш някой го бе ритнал в стомаха. Изглеждаше готов да открие стрелба. Снийд се намеси:

— Добре, ето какво ви предлагаме. Може да раздавате флайъри, но не и да ги залепяте върху публична собственост: стълбове, пейки на автобусни спирки и така нататък. Вече приближава пет часът. Искам да се приберете вкъщи в шест. Справедливо ли е?

Полицаят млъкна и се втренчи в Тео. Той сви рамене и отвърна:

— Да.

Всъщност не беше справедливо. Те имаха право да лепят флайърите върху електрически и телефонни стълбове, и то през целия ден. (Но не и на градските пейки.) Полицията не разполагаше с юрисдикцията да променя общинските разпоредби или да заповядва на децата да се прибират в шест часа вечерта.

В момента обаче те се нуждаеха от компромис и предложението на Снийд не звучеше толкова зле. Издирването щеше да продължи, а полицаите можеха да изтъкнат, че са успели да възврат ред. Тео бе научил, че разрешаването на всеки спор е свързано с компромиси от двете страни.

Екипите се върнаха в Труман Парк, където издирващите се прегрупираха. Четирима си тръгнаха заради други ангажименти. Двайсет минути след като се разделиха с Бард и Снийд, Тео и приятелите му отидоха в квартала „Мори Хил“. Намираше се в югоизточната част на града, възможно най-далеч от „Делмонт“. Там раздадоха десетки флайъри и разговаряха с любопитни съседни. Приключиха точно в шест часа.

5

В дома на семейство Буун съществуваше строго установена традиция по отношение на вечерята. В понеделник винаги се ходеше в „Робилио“, стар италиански ресторант в центъра на Стратънбърг, недалеч от кантората. Във вторник получаваха супа и сандвичи в приюта за бездомни, където помагаха като доброволци. В сряда господин Буун носеше къщи китайски специалитети от „Златният дракон“ и всички се хранеха пред телевизора. В четвъртък госпожа Буун купуваше печено пиле, хумус и тънка пита от една турска закусвалня. В петък Тео и родителите му посещаваха „Малуф“, популярен ливански ресторант, чиито възрастни собственици постоянно се караха. В събота тримата се редуваха в избора на място. Тео обикновено се спираше на пица и филм у дома. В неделя госпожа Буун приготвяше сама вечерята. Тео изобщо не харесваше ястията ѝ, но беше достатъчно съобразителен и не го казваше на никого. Марсела не обичаше да се застоява в кухнята. Работеше усилено и по-голямата част от деня ѝ минаваше в кантората. Ето защо не ѝ се бързаше към къщи, за да прекара още няколко часа пред печката. А и в Стратънбърг имаше множество добри ресторанти с различна националност. Според Марсела Буун храната трябваше да се приготвя от професионалисти. Тео нямаше нищо против да яде навън. Баща му също. Когато все пак готвеше, Марсела очакваше от Уудс и Тео да изчистят след нея, а двамата предпочитаха да избягват миенето на чинии.

Винаги вечеряха точно в седем — друг навик на организираните хора, които препускат през деня, като непрекъснато хвърлят по едно око на часовника. Тео взе порцията пилешко и скариди в сладко-кисел сос и се настани на канапето. После остави малка чинийка на пода, където кучето го дебнеше с огромно нетърпение. Джъдж обичаше китайски специалитети и се хранеше в хола заедно с останалите. Кучешката храна му се струваше обидна.

След няколко хапки господин Буун попита:

— Е, Тео, нещо ново около Ейприл?

— Не, сър. Само се носят слухове.

— Горкото момиче — отбеляза госпожа Буун. — Сигурно всички са много разтревожени.

— Цял ден говорихме за отвличането. Пълна загуба на време. По-добре е утре да не ходя на училище и да се включа в издирването.

— Номерът ти няма да мине — заяви Уудс Буун.

— Казахте ли на полицията за майката на Ейприл? Споменахте ли, че не си е била вкъщи в понеделник и вторник вечерта? Те трябва да разберат, че госпожа Финмор се държи странно и не се грижи за дъщеря си.

В стаята се възцари тишина. След малко господин Буун отвърна:

— Не, Тео, не го направихме. Решихме да изчакаме.

— Но защо?

— Защото така няма да помогнем на полицията — обясни баща му. — Нека минат един-два дни. После ще обсъдим как да действаме.

— Не си докоснал вечерята — добави Марсела Буун. Беше права. Тео бе изгубил апетит. Храната сякаш бе заседнала в гърлото му.

— Не съм гладен — заяви той.

По-късно сериалът „Закон и ред“ бе прекъснат от извънредна новинарска емисия. Издирването на Ейприл Финмор продължаваше. Полицията все още се въздържаше от коментар. На екрана се появи снимка на Ейприл и една от листовките, които Тео и приятелите му бяха раздали из града. Веднага след това бе излъчен зловещият портрет на Джак Лийпър, който приличаше на сериен убиец. Репортерът направи следния коментар: „Полицията предполага, че избягалият затворник Джак Лийпър се е върнал в Стратънбърг, за да посети своята приятелка Ейприл Финмор“.

Полицията предполага доста неща, каза си Тео. Но едва ли всички бяха верни. Той бе мислил за Лийпър цял ден и смяташе, че Ейприл никога не би пустила в дома си подобна отрепка. Според него теорията за отвличането се основаваше на едно голямо съвпадение — след напускането на затвора Лийпър бе дошъл в Стратънбърг, защото бе живял в града преди много години. Камерите в местния магазин просто го бяха заснели по същото време, когато Ейприл бе решила да избяга от къщи.

Тео познаваше добре Ейприл, но същевременно си даваше сметка, че доста подробности от живота ѝ не са му известни. А и не държеше особено да ги научава. Нима Ейприл бе изчезнала, без да му спомене и дума за плановете си? Тео постепенно започваше да вярва, че отговорът на този въпрос е положителен.

Той лежеше на канапето, сгушен под одеялото. Джъдж почиваше до него. В даден момент и двамата заспаха. Тео бе станал в четири и половина сутринта и се нуждаеше от сън. Чувстваше се изтощен както физически, така и психически.

6

Източната граница на Стратънбърг се образуваше от един завой на река Янси. Старият мост, по който минаваха коли и влакове, водеше към следващия окръг. Мостът не се използваше често, тъй като хората рядко напускаха града в тази посока. Целият Стратънбърг се намиреше на запад от Янси, където бе съсредоточено и уличното движение. Преди десетилетия реката бе представлявала важен транспортен път за превозване на дървен материал и зърнени култури. В ранните години на Стратънбърг оживеният район под моста бе известен със своите барове, незаконни казина и други долнопробни заведения. Когато движението по реката бе намалало, повечето от тях бяха затворили врати и съмнителните типове бяха изчезнали. Някои обаче бяха останали, за да поддържат лошата слава на мястото.

Разумните хора предпочитаха да избягват тази част от града. Там винаги беше мрачно. През деня отвесните брегове хвърляха дебела сянка, а нощем светеха само няколко лампи и почти нямаше трафик. В кръчмите и западналите заведения под моста посетителите можеха единствено да се забъркат в неприятности. Къщите бяха невзрачни бараки, построени върху дървени подпори, които ги предпазваха от придошлите води на реката. Местните жители често биваха наричани „водни плъхове“. Прякорът не им харесваше особено. Понякога ловяха риба в Янси и я продаваха на една консервна фабрика за кучешка храна. Но не работеха много-много. Бяха мързеливи и живееха от рибата в реката и социални помощи. Често се караха помежду си за дреболии и твърде лесно избухваха и стигаха до бой. Като цяло, пълни отрепки.

Полицията пристигна на моста в четвъртък сутринта.

В сряда един „воден плъх“ на име Бъстър Шел прекара почти цялата вечер в любимия си бар. След като пропиля всичките си пари за евтина бира и покер, той нямаше друг избор, освен да се прибере

вкъщи, където го чакаха ужасната му жена и трите му мърляви деца. Докато вървеше по тесните непавируани улици, Бъстър се сблъска с непознат мъж, който бързаше нанякъде. Двамата си размениха няколко груби думи, както беше типично за района. За разлика от Бъстър обаче другият изобщо не искаше да се бие.

Бъстър продължи по пътя си, но изведнъж замръзна на място. Беше виждал мъжа по телевизията, и то наскоро. Ченгетата го издирваха. Как се казваше? Замаян от алкохола, Бъстър стоеше по средата на улицата и се опитваше да се сети за името му.

— Лийпър — извика той накрая. — Джак Лийпър.

Повечето жители на Стратънбърг знаеха, че полицията предлага възнаграждение от пет хиляди долара за всяка информация, която би могла да доведе до арестуването на Джак Лийпър. Бъстър вече надушваше парите. Огледа се наоколо, но непознатият отдавна бе изчезнал. Едно обаче беше сигурно — Лийпър се намираше някъде под моста (Бъстър не се съмняваше, че мъжът е издирваният затворник). Той бе навлязъл в неговата територия — район, който полицията предпочиташе да избягва. „Водните плъхове“ следваха свои собствени закони.

За броени минути Бъстър успя да събере малка добре въоръжена група от шестима мъже. Те изглеждаха също толкова пияни, колкото него. Слухът, че Лийпър е наблизо, плъзна из целия район. Хората край реката непрекъснато се караха помежду си, но когато ги заплашваха отвън, бързо обединяваха усилията си.

Тъй като никой не слушаше заповедите на Бъстър, издирването на Лийпър бе обречено на провал от самото начало. Мъжете имаха разногласия относно стратегията на търсенето. Всеки от тях носеше заредено оръжие и споровете им не бяха безобидни. Скоро обаче се споразумяха да поставят пазачи на главната улица, която водеше към града. Единственият шанс на Лийпър беше да избяга с лодка или да преплува река Янси.

Часовете минаваха. Бъстър и помощниците му обикаляха от врата на врата, като надничаха под къщите, зад бараките, в малките магазини и храстите. Групата нарастваше постоянно и Бъстър започна да се тревожи за поделянето на парите. Как да вземе по-голямата част за себе си? Нямахше да е лесно. Възнаграждението от пет хиляди долара щеше да доведе до истинска война между „водните плъхове“.

Първите слънчеви лъчи проникваха през облаците на изток. Търсенето на Лийпър не даваше никакъв резултат. Хората на Бъстър се чувстваха уморени и губеха ентузиазма си.

Госпожа Етел Барбър беше на осемдесет и пет години. Живееше сама, откакто съпругът ѝ бе починал. Тя беше от малкото жители под моста, които не знаеха за организираната акция. Когато се събуди към шест сутринта и отиде в кухнята да направи кафе, долови слаб шум откъм задната врата на бараката си. Вдовицата държеше пистолет в едно чекмедже под тостера. Извади го бързо от там и включи лампата. Подобно на Бъстър, Етел Барбър застана лице в лице с мъжа, когото бе видяла по новините. Той тъкмо се опитваше да свали стъклото на вратата, за да проникне вътре. Етел насочи оръжието към него. Джак Лийпър отвори учудено уста и ококори очи. После промълви нещо, което старицата не успя да чуе (слухът ѝ бе доста отслабнал напоследък). Лийпър бързо се наведе и избяга. Етел отиде до телефона и се обади в полицията.

След десет минути един хеликоптер започна да кръжи над моста и районът бе обграден от специален отряд.

Бъстър Шел беше задържан за поява в нетрезво състояние на обществено място, незаконно притежание на огнестрелно оръжие и съпротива при арест. След като му сложиха белезници, полицаите го закараха в градския затвор. Мечтите на Бъстър за голямо възнаграждение се провалиха завинаги.

* * *

Скоро намериха Лийпър в една обрасла с трева канавка до улицата, водеща от моста към града. Той се бе върнал обратно и явно смяташе да напусне квартала. Оставаше загадка защо изобщо е отишъл там.

Първи го забелязаха полицаите в хеликоптера. Специалният отряд бе изпратен веднага в скривалището му. След броени минути улицата вече гъмжеше от патрулни коли, въоръжени служители от различни отдели, снайперисти и кучета. На място пристигна и линейка. Хеликоптерът се сниши. Никой не искаше да пропусне

залавянето на Лийпър. Телевизионен екип отразяваше на живо операцията.

Тео наблюдаваше всичко. Беше се събудил рано, след като се бе въртял в леглото цяла нощ. Тревожеше се за Ейприл. Сега седеше на кухненската маса с купичка овесени ядки и не откъсваше очи от малкия екран. Родителите му също следяха случващото се. Когато камерата показва отблизо как специалният отряд измъква човек от канавката, Тео остави лъжицата, взе дистанционното и увеличи звука.

Джак Лийпър изглеждаше злоещо. Дрехите му бяха скъсани и изцапани с кал. Не се беше бръснал от доста време. Гъстата му черна коса стърчеше във всички посоки. Държеше се необуздано, викаше на полицаите и дори плюеше към камерата. Когато той излезе на улицата, заобиколен от още полицаи, някакъв репортер извика:

— Ей, Лийпър! Къде е Ейприл Финмор?

Лийпър се ухили самодоволно и изкрещя:

— Никога няма да я намерите.

— Жива ли е?

— Никога няма да я намерите.

— Боже господи! — възкликна госпожа Буун.

Тео усети как сърцето му се свива. Изведнъж му се стори трудно да диша. Полицаите изблъскаха Лийпър на задната седалка на един микробус и потеглиха. Репортерът каза нещо пред камерата, но Тео не чу думите му. Зарови глава в дланите си и тихо заплака.

Първият учебен час беше по испански — любимият предмет на Тео след „Държава и право“ при господин Маунт. Преподавателката се казваше мадам Моник, млада екзотична красавица от Камерун, Западна Африка. Освен испански тя говореше още много езици. Обикновено шестнайсетте момчета в класа на Тео я слушаха внимателно и обожаваха занятията.

Днес обаче в цялото училище цареше хаос. Предишния ден коридорите и класните стаи бяха изпълнени с тревожни слухове, свързани с изчезването на Ейприл. Дали бе станала жертва на отвличане, или просто бе избягала от къщи? Какво твърдеше странната ѝ майка? Къде се намираше баща ѝ? Тези и други въпроси се обсъждаха с огромен ентузиазъм. Но сега, непосредствено след залавянето на Джек Лийпър и зловещите му думи пред камерата, преподавателите и учениците изпитваха страх и несигурност.

Мадам Моник разбираше добре ситуацията. По програма трябваше да влезе в класа на Ейприл по-късно същия ден. Тя се опита да въвлече Тео и останалите в дискусия за мексиканската храна, но децата бяха твърде разсеяни.

По време на втория час в голямата зала бяха свикани всички осмокласници — пет паралелки момичета и пет — момчета. Присъстваха и техните учители. От три години в училището се провеждаше експеримент, според който децата бяха разделени по полов признак. Последното се отнасяше за самите занятия, но не и за другите дейности. До момента експериментът бе показал отлични резултати. Тъй като учениците прекарваха доста време разделени, във въздуха винаги се усещаше известно напрежение, когато те се събираха през сутрешното и обедното междучасие, часовете по физическо възпитание или различни срещи. Днес обаче нямаше и следа от флиртове, закачливи погледи и нервно кикотене. Децата заеха мълчаливо места. На лицата им бе изписана тревога.

Директорката, госпожа Гладуел, изтъкна, че Ейприл най-вероятно се чувства добре. Полицията полагаше невероятни усилия, за да я открие и да я върне в училище. Думите ѝ звучаха спокойно и убедително, а в този миг осмокласниците бяха готови да повярват на всяка положителна новина. Изведнъж над сградата се разнесе оглушителното ръмжене на хеликоптер и децата отново се притесниха за изчезналата си приятелка. Няколко момичета избърсаха сълзите си.

По-късно, след обяд, Тео и приятелите му обезсърчено си подхвърляха фризби на двора. Над главите им прелетя втори хеликоптер. Явно бързаше нанякъде. От инициалите му ставаше ясно, че е на някой отдел от полицията. Играта спря. Момчетата се загледаха в небето, докато машината изчезна. Звънецът би за края на междучасието и те мълчаливо влязоха в училището.

През деня имаше моменти, в които Тео и останалите почти забравяха за Ейприл. Но в тези редки случаи над Стратънбърг минаваха хеликоптери и им напомняха за инцидента. Бръмчаха силно и наблюдаваха околността, подобно на огромни насекоми, готови за нападение.

Жителите на града бяха напрегнати, сякаш очакваха да им съобщят ужасяваща вест. В кафенетата, магазините и офисите хората тихо си повтаряха последните слухове. В сградата на съда — известно гнездо на клюки — секретарите и юристите се събираха на чаша кафе, за да обменят актуалната информация. Местните телевизионни канали излъчваха репортажи на всеки половин час. Тревожните им коментари обикновено не разкриваха нищо ново. Някой журналист просто заставаше до реката и обобщаваше казаното до момента.

В училището на Тео осмокласниците следваха безмълвно програмата за деня. Повечето от тях нямаха търпение да се приберат у дома.

Джак Лийпър, облечен в оранжев гащеризон с голям черен надпис „Градски затвор“, беше отведен в стаичката за разпити на полицейския участък в Стратънбърг. В средата на помещението имаше масичка и сгъваем стол за заподозрения. Вътре чакаха двама инспектори — Слейтър и Капшоу. Униформените служители, които придружаваха Лийпър, свалиха белезниците и оковите му, след което

застанаха на пост до вратата. Те присъстваха от съображения за сигурност, въпреки че никой не се нуждаеше от тях. Слейтър и Капшоу можеха да се грижат за себе си.

— Седнете, господин Лийпър — заяви инспектор Слейтър и посочи към сгъваемия стол.

Лийпър бавно се отпусна на стола. Беше си взел душ, но не се бе обръснал и все още приличаше на водач на ексцентрична секта, прекарал месеци в гората.

— Аз съм инспектор Слейтър, а това е колегата ми Капшоу.

— Радвам се да ви видя, момчета — заяви Лийпър и се усмихна иронично.

— Удоволствието е изцяло наше — отвърна Слейтър със същия сарказъм.

— Направо си е чест — добави Капшоу, който нямаше да каже много повече по време на разпита.

Слейтър беше истински ветеран в професията си. Заемаше най-високия ранг в полицията и се радваше на отлична репутация в Стратънбърг. Беше слаб, с гладко обръсната глава. Обикновено носеше черен костюм и вратовръзка. В града не се извършваха много тежки престъпления, но инспектор Слейтър винаги успяваше да разплете случаите. Партньорът му Капшоу играеше ролята на наблюдател и си водеше стриктни бележки при разпитите. Той беше по-добронамереното ченге от двамата.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса — продължи Слейтър. — Съгласен ли сте да говорите?

— Може би.

Капшоу връчи лист хартия на Слейтър, който допълни:

— Е, господин Лийпър, както знаете от дългогодишния си опит като професионален престъпник, ние трябва да ви прочетем правата. Помните тази подробност, нали?

Лийпър го изгледа толкова злобно, все едно беше готов да се пресегне през масата и да го сграбчи за гърлото. Инспекторът не се трогна особено.

— Вярвам, че сте чували за правата „Миранда“? — заяви Слейтър.

— Да.

— Естествено, че сте чували за тях. Сигурно сте прекарали доста време в подобни стаички — ухили се самодоволно Слейтър.

На Лийпър не му беше смешно. Капшоу вече си водеше бележки.

Слейтър добави:

— Преди всичко ще ви уведомя, че не сте длъжен да отговаряте на въпросите ни. Ясно ли е?

Лийпър кимна.

— Но ако все пак го направите, думите ви могат да бъдат използвани срещу вас в съда. Разбрахте ли?

— Да.

— Имате право на адвокат и юридическа консултация. Схващате ли?

— Да.

— Ако не сте в състояние да наемете такъв, какъвто, предполагам, е случаят, щатът ще ви назначи служебен защитник. Следите ли мисълта ми?

— Да.

Слейтър плъзна листа към Лийпър и обясни:

— С подписа си тук декларирате, че съм ви прочел правата и вие сте запознат с тях.

Инспекторът сложи химикалка върху листа. Лийпър прочете внимателно документа, поигра си с химикалката и накрая се подписа отдолу.

— Може ли да получа чаша кафе? — попита той.

— Със сметана и захар? — уточни Слейтър.

— Не, без нищо.

Слейтър кимна към един от униформените служители до вратата, който излезе от стаята.

— Добре. Имаме няколко въпроса към вас — продължи Слейтър.
— Готов ли сте да говорите?

— Най-вероятно.

— Допреди две седмици сте били в затвор в Калифорния. Излежавали сте доживотна присъда за отвлечане. Избягали сте през таен тунел с още шестима затворници, а сега сте тук, в Стратънбърг.

— Какъв е въпросът?

— Защо сте дошли в Стратънбърг, господин Лийпър?

— Все някъде трябваше да отида. Щеше да е глупаво да обикалям около затвора, нали разбирате?

— Отраснали сте в града, нали?

— Да. Мисля, че бях в шести клас, когато се преместихме.

— И роднините ви още живеят в района?

— Да, но са много далечни.

— Една от тях е Имелда Мей Ъндърруд. Третата братовчедка на майка ѝ се казвала Руби дел Бътс, дъщеря на Франклин Бътс. В Масис Мил той бил познат като Бътс „Веригата“. Имал полубрат на име Уинстед Лийпър, по прякор Уинки. Доколкото ни е известно, Уинки е ваш баща. Починал е преди десет години.

Лийпър го изслуша търпеливо и заяви:

— Да, Уинки Лийпър беше мой баща.

— След безброй сватби и разводи в семейството вие се падате десети или единайсети братовчед на Имелда Мей Ъндърруд. Тя се омъжила за Томас Финмор. Сега е известна като Мей Финмор, майка на малката Ейприл. Прав ли съм, господин Лийпър?

— Не поддържам контакт с роднините си.

— Сигурен съм, че и те се гордеят с вас.

Вратата се отвори и униформеният полицаи остави чаша димящо кафе на масичката пред Лийпър. Напитката беше гореща и Лийпър реши да изчака. Слейтър замълча за миг, после продължи:

— Разполагаме с копия на пет писма, които Ейприл ви е изпращала в затвора. Съдържат типичните невинни мисли на едно дете. Тя е изпитвала съжаление към вас и ви е предложила да бъдете приятели. Отговаряхте ли на писмата ѝ?

— Да.

— Колко пъти?

— Не знам. Няколко, предполагам.

— Да не сте дошли в Стратънбърг, за да видите Ейприл?

Най-сетне Лийпър вдигна чашата и отпи от кафето. После бавно отвърна:

— Не съм убеден, че искам да го коментирам.

За пръв път от началото на разпита инспектор Слейтър почувства раздразнение.

— Защо се страхувате от въпроса, господин Лийпър?

— Имам право да мълча. Пише го на този лист хартия. Мога да си тръгна още сега. Запознат съм с правилата.

— Заради Ейприл ли сте тук?

Лийпър отпи друга глътка. В стаята настъпи мълчание. Четиримата полицаи го гледаха втренчено. Той не откъсваше очи от чашата. Накрая заяви:

— Ето каква е ситуацията. Всички искаме нещо. Вие искате момичето. Аз искам сделка.

— Каква сделка, Лийпър? — попита Слейтър.

— Само допреди малко ме наричахте „господин Лийпър“. Да не ви ядосах, инспекторе? Ако е така, наистина съжалявам. А сега чуйте предложението ми. Ясно ми е, че ще отида отново зад решетките, но ми омръзна от Калифорния. Затворите там са ужасни. Претъпкани са с хора, навсякъде дебнат банди. Насилието е непоносимо. Храната също. Разбирате ли ме, инспектор Слейтър?

Слейтър никога не бе влизал в затвор, но за да ускори нещата, каза:

— Да.

— Искам да излежа присъдата си тук, където пандизът не е толкова гаден. Знам го, защото имах възможността да го разуча добре.

— Къде е момичето, Лийпър? — попита Слейтър. — Ако си я отвлякъл, ще ти дадат нова доживотна присъда. Ако си я убил, ще те екзекутират.

— Защо бих наранил малката си братовчедка?

— Къде е тя, Лийпър?

Лийпър отпи голяма глътка кафе, скръсти ръце на гърдите и се ухили на Слейтър. Минаха секунди.

— Играеш си с нас, Лийпър — намеси се инспектор Капшоу.

— Може би да, може би не. Предвидили ли сте възнаграждение за Ейприл?

— Дори и да е така, ти няма да го получиш — заяви Слейтър.

— Защо не? Срещу определена сума ще ви заведе при момичето.

— Не става по този начин.

— За петдесет хиляди долара Ейприл е ваша.

— Какво ще правиш с толкова много пари, Лийпър? — попита Слейтър. — И бездруго ще прекараш остатъка от живота си зад решетките.

— Мангизите са доста полезно нещо в пандиза. Ако ми осигурите възнаграждението, и ме преместите в местния затвор, ще се споразумеем.

— По-глупав си, отколкото очаквах — подразни се Слейтър.

Капшоу добави:

— А ние вече те смятахме за глупав, преди да започнем разпита.

— Стига, момчета. Няма да стигнете доникъде. Сключихме ли сделка?

— Не, Лийпър — отговори Слейтър.

— Много жалко.

— Вместо сделка ще ти обещавам нещо. Ако само и с пръст си докоснал момичето, ще те преследвам до гроб.

Лийпър избухна в смях и отвърна:

— Доста се забавлявам, когато ченгета ме заплашват. Всичко свърши, приятели. Няма да кажа нито дума повече.

— Къде е момичето, Лийпър? — попита Капшоу.

Затворникът се ухили и поклати глава.

8

Тео предпочете да не остава в училище след часовете, за да гледа футболния мач на момичетата. Самият той не играеше футбол. Всъщност нямаше и друг избор. Имаше астма и не можеше да участва в подобни дейности. Дори и без болестта обаче Тео се съмняваше, че някога би избрал този спорт. Като шестгодишен, още преди астмата, бе започнал да ходи на тренировки, но скоро се отказа. Когато беше на девет, припадна на трета база по време на бейзболен мач. Така приключи кратката му кариера в отборните спортове и той се запали по голфа.

Господин Маунт обичаше футбола. Беше играл в колежа и определено бе по-благосклонен към децата, които присъстваха на мачовете. В тяхното училище съществуваше неписаното правило, че момичетата викат за момчетата и обратно. Всеки друг път Тео би наблюдавал с удоволствие мача от трибуните. Обикновено не следеше много внимателно самата игра. Вместо това не спираше да оглежда двайсет и двете момичета на полето и резервните скамейки. Но не и днес. Сега той искаше да се качи на колелото и да раздава флайъри със снимката на Ейприл. Трябваше да направи нещо, за да помогне на приятелката си.

Денят беше напълно неподходящ за всякакви спортове. Децата в Стратънбърг бяха разсеяни. Играчите и феновете нямаха необходимата енергия. Дори противниковият отбор от Елксбърг — градче на шейсетина километра от там — не можеше да се съсредоточи. Десет минути след началото на мача над сградата прелетя хеликоптер. Момичетата на полето замръзнаха на място и вдигнаха разтревожено очи.

Както се очакваше, господин Маунт постепенно се приближи до група жени. Напоследък се носеше слух, че той е хвърлил око на госпожица Хайлендър, красивата преподавателка по математика, която бе завършила колеж само преди две години. Всяко момче в седми и осми клас въздишаше тайно по нея. Класният ръководител на Тео

също не оставаше безразличен. Беше в средата на трийсетте, необвързан, и децата го смятаха за най-готиния учител. Шестнайсетте момчета в класа му постоянно го насърчаваха да покани на среща госпожица Хайлендър.

Когато господин Маунт предприе решителния ход, Тео последва примера му. Той правилно предположи, че вниманието на преподавателя скоро ще бъде съсредоточено на друго място; беше настъпил моментът да се измъкне незабелязано. Тео и трима негови приятели напуснаха игрището и се качиха на колелата си. Днес групата им беше в намален състав. Предишния ден в търсенето на Ейприл бяха участвали твърде много деца с различни мнения. Този път момчетата не искаха да се набиват на очи и да дават излишни обяснения на полицаите. А и в сегашната акция, организирана от Тео и Уди, се бяха включили доста по-малко доброволци. Не всички съученици на Тео споделяха ентузиазма му. Те се притесняваха за Ейприл, но повечето смятаха, че група деца на колела едва ли ще постигнат особен резултат. Полицията разполагаше със специални отряди, хеликоптери, кучета и безкрайни човешки ресурси. Ако властите не можеха да открият Ейприл, издирването ѝ беше безсмислено.

Тео, Уди, Арън и Чейс се върнаха в „Делмонт“ и обиколиха улиците, за да се уверят, че полицията не дебне наоколо. След като не забелязаха никого, четиримата започнаха да раздават флайъри и да ги лепят по свободните стълбове. Претърсиха няколко празни сгради и апартаменти, преровиха една обрасла канавка и провериха района под два моста. Момчетата напредваха бързо, но бяха прекъснати от по-големия брат на Уди, който му се обади по телефона. Уди спря на място, заслуша се внимателно и докладва на останалите:

— Намерили са нещо в реката.

— Какво?

— Не знам, но брат ми следи полицейските честоти. Според него са претоварени от съобщения. Всички ченгета са се насочили натам.

Без да се колебае, Тео заяви:

— Да тръгваме.

Те се качиха на колелата и с бясна скорост напуснаха „Делмонт“. Минаха покрай колежа „Стратън“, влязоха в центъра и приближиха източния край на Мейн стрийт. Там забелязаха множество патрулни коли и десетки униформени полицаи. Улицата беше блокирана, а

районът под моста — отцепен. Въздухът бе натезал от напрежение. Наоколо се чуваше оглушителният шум на два хеликоптера, които кръжаха над реката. Продавачи и клиенти стояха пред магазините и наблюдаваха с любопитство случващото се. Полицията пренасочваше движението в обратната посока.

Изведнъж до момчетата спря полицейска кола. Шофьорът свали стъклото и изръмжа:

— Какви ги вършите тук, хлапета?

Те разпознаха полицай Бард.

— Просто обикаляме с колелата — обясни Тео. — Не нарушаваме закона.

— Не се прави на остроумен, Буун. Ако видя, че се навъртате около реката, ще ви вкарам в ареста. Заклевам се.

На Тео му хрумнаха няколко доста оригинални отговора, но той не искаше да си навлича неприятности. Ето защо стисна зъби и любезно отвърна:

— Да, сър.

Бард се усмихна самодоволно и продължи с колата към моста.

— Последвайте ме — заяви Уди и четиримата се отдалечиха с колелата.

Уди живееше в квартала „Ийст Блъф“, недалеч от реката. Домът му се намираше на малко възвишение до водата. Мястото се славеше с тесните пътища, тъмните алеи и задънените улици. Въпреки че районът не беше опасен, за него постоянно се разказваха странни истории. Бащата на Уди беше опитен зидар и бе прекарал много години тук. Уди имаше безброй лели, чичовци и братовчеди, които живееха наблизо.

Десет минути след срещата с полицай Бард момчетата влязоха в „Ийст Блъф“ и тръгнаха по тясна криволичеща пътека, минаваща над реката. Уди въртеше педалите като луд и останалите едва го настигаха. Намираха се на негова територия — Уди караше колело по тези места от шестгодишен. Пресякоха покрит с чакъл път, изкачиха някакъв стръмен хълм и полетяха във въздуха, преди отново да стъпят на земята. Тео, Арън и Чейс бяха леко уплашени от скоростта, но не намалиха. Не трябваше да изостават прекалено много — в противен случай Уди щеше да ги скъса от подигравки. Накрая спряха на малка поляна. Между дърветата под тях се виждаше водата.

— Последвайте ме — каза Уди и момчетата слязоха от колелата.

Хванаха се за едно увивно растение и пропълзяха до близката скала. Отдолу се простираше река Янси. Гледката беше отлична.

На няколко километра на север се открояваха белите бараки на „водните плъхове“. Мостът гъмжеше от полицейски коли. На другия бряг пристигна линейка. Полицаяте претърсваха водата в лодки; повечето носеха екипировка за гмуркане. Ситуацията беше напрегната, почти истерична. Наоколо обикаляха униформени служители, а хеликоптерите летяха ниско, за да следят операцията.

Бяха открили нещо.

Момчетата седяха дълго на скалата, без да продумат. Издирването, спасителната акция или изваждането на тялото отнемаше време. Тео и приятелите му си мислеха едно и също — те присъстваха на истинско местопрестъпление, а жертвата беше приятелката им Ейприл Финмор. Явно някой ѝ бе причинил нещо ужасно, след което я бе хвърлил в реката. Изглежда, беше мъртва, тъй като полицаяте не бързаха да я извадят от водата и да я закарат в болница. Скоро пристигнаха още полицейски коли и напрежението нарасна.

Чейс наруши мълчанието.

— Мислите ли, че е Ейприл?

— А кой друг да е? — отвърна Уди. — Реката не донася трупове толкова често.

— Не знаем кого или какво вадят от там — възрази Арън.

Арън винаги се противопоставяше на Уди, който имаше мнение по всички въпроси.

Телефонът на Тео извънтя в джоба му. Той погледна дисплея. Госпожа Буун го търсеше от кантората.

— Майка ми е — каза нервно Тео и отговори на обаждането. — Здравсти, мамо.

Марсела Буун попита твърде нервно и остро за един опитен адвокат:

— Къде си, Тео?

— Тъкмо си тръгнах от футболното игрище — обясни той и се намръщи на приятелите си. Не беше излъгал напълно, но думите му бяха доста далеч от истината.

— Полицията е намерила труп на срещуположния бряг на реката, до моста — добави тя.

На един от хеликоптерите, боядисан в червено и жълто, пишеше с едри букви: „Канал 5“. Очевидно екипът изпращаше актуална информация в телевизията и целият град следеше случващото се.

— Идентифицираха ли го? — попита Тео.

— Още не. Но новините едва ли са хубави, Тео.

— Това е ужасно.

— Кога ще дойдеш в кантората?

— До двайсет минути.

— Добре. Моля те, внимавай.

Линейката се отдалечи от реката и се качи на моста, където бе ескортирана от полицейска колона. Конвойт изчезна бързо в далечината, следван от хеликоптерите във въздуха.

— Да тръгваме — предложи Тео.

Момчетата бавно се изкатериха нагоре и потеглиха с колелата си.

Адвокатска фирма „Буун и Буун“ разполагаше с огромна правна библиотека на първия етаж. Намираще се близо до рецепцията, където Елза държеше всичко под око. Библиотеката беше любимата стая на Тео. Той обичаше рафтовете, отрупани с дебели книги, големите кожени кресла и дългата махагонова маса. В помещението се провеждаха важни срещи, на които адвокатите обсъждаха показанията по дадено дело или водеха преговори. Госпожа Буун често се усамотяваше там, за да се подготви за предстоящите си явявания в съда. Господин Буун никога не влизаше в съдебната зала. Занимаваше се с недвижими имоти и рядко напускаше кабинета си. От време на време обаче ползваше стаята за сключване на сделки.

Всички чакаха Тео в библиотеката. На големия плосък екран се излъчваха местните новини. Родителите му и Елза не откъсваха очи от телевизора. Марсела прегърна сина си, когато той влезе при тях. Същото направи и Елза. Тео седна между двете жени. Те го потупаха по коляното, сякаш току-що бе оцелял в критична ситуация. В новините се говореше единствено за намереното тяло и транспортирането му до градската морга, където властите щяха да направят необходимите изследвания. Репортерката не беше сигурна

какво точно ще се случи в моргата. Освен това не бе успяла да намери свидетели, които да интервюира, и бе принудена да запълва времето с празни приказки.

Тео понечи да сподели с останалите, че е наблюдавал отблизо акцията край реката, но реши да не усложнява допълнително ситуацията.

Репортерката изтъкна, че полицията работи с инспектори от щатската криминална лаборатория, и изрази надеждата, че ще научи нещо повече в близките часове.

— Горкото момиче! — възкликна Елза.

— Защо го казваш? — попита Тео.

— Моля?

— Откъде си сигурна, че е Ейприл? Никой не е потвърдил нейната самоличност. Все още не знаем нищо, нали?

Възрастните се спогледаха. Двете жени отново потупаха Тео по коляното.

— Тео е прав — намеси се господин Буун, но той просто искаше да успокои сина си.

На екрана за пореден път се появи снимката на Джак Лийпър. Един глас зад кадър запозна зрителите с подробности около живота му. Когато стана ясно, че за момента няма нищо ново, Тео и родителите му изгубиха интерес. Господин Буун заспа. Госпожа Буун отиде при своята клиентка, която я чакаше във фоайето. Елза трябваше да се обади по телефона.

Тео отиде в кабинета си в задната част на кантората. Джъдж го последва. Момчето гали дълго време кучето по главата, като не спираше да му говори. И двамата се почувстваха по-добре. Тео качи краката си на бюрото и се огледа. После прикова очи в любимата си рисунка на стената. Представляваше красив портрет на младия Теодор Буун като адвокат, облечен с костюм и вратовръзка. Над главата му летеше съдийско чукче, а съдебните заседатели се заливаха от смях. Отдолу пишеше: „Възражението се отхвърля!“. В долния десен ъгъл художникът бе поставил името си: Ейприл Финмор. Тео бе получил рисунката като подарък за последния си рожден ден.

Нима артистичната ѝ кариера бе свършила, преди дори да започне? Нима тринайсетгодишната Ейприл наистина бе отвлечена и убита само защото родителите ѝ не се бяха погрижили за нея? Ръцете

на Тео затрепериха. Устата му беше пресъхнала. Той заключи вратата, приближи се до рисунката и докосна името на Ейприл. После рухна на пода и се разплака неутешимо. Джъдж легеше до него и го наблюдаваше с тъжни очи.

9

Измина цял час и навън започна да се смрачава. Тео седеше зад малкото си бюро — всъщност сгъваема маса — отрупано с типичните за един адвокат вещи: бележник, миниатюрен цифров часовник, няколко евтини химикалки и дървена табелка с неговото име. Беше разтворил учебника си по алгебра и го гледаше втренчено, неспособен да се концентрира върху думите или да прелисти страниците. Тетрадката му също беше недокосната.

Не спираше да мисли за Ейприл и ужасяващия миг, в който полицаите я бяха извадили от мътните води на река Янси. Не бе видял самото тяло, но униформените мъже и гмуркачите ожесточено се опитваха да измъкнат нещо на сушата. Явно ставаше дума за труп. Мъртвец. Защо иначе биха предприели подобна акция? През последната година в Стратънбърг нямаше друг случай на изчезнал човек. В категорията попадаше само Ейприл и Тео не се съмняваше, че е мъртва. Отвлечена, убита и хвърлена в реката от Джак Лийпър.

Той чакаше с нетърпение процеса срещу Лийпър. Надяваше се, че делото ще започне скоро в окръжния съд, на няколко преки от кантората. Не смяташе да изпуска нито секунда от него, дори и ако се налагаше да отсъства от училище. Сигурно щяха да го призоват като свидетел. Тео не знаеше какво би заявил тогава, но беше готов на всичко, за да изпрати Лийпър завинаги зад решетките. Мечтаеше за звездния миг, в който щеше да влезе в претъпканата съдебна зала, да сложи ръка на Библията и да се закълне, че ще говори само истината. Представяше си как сяда на свидетелското място, усмихва се на съдия Хенри Гантри и оглежда самоуверено любопитните заседатели. После се обръща към огромната публика в залата и приковава безстрашно очи в отвратителното лице на Джак Лийпър. Тази мисъл му се струваше все по-привлекателна. Имаше голяма вероятност Тео да е бил последният човек, с когото жертвата е разговаряла преди отвличането. Той можеше да свидетелства, че Ейприл се е страхувала, защото е живяла съвсем сама. Ключовият въпрос по време на делото

щеше да бъде проникването на похитителя в къщата. Как бе успял да нахлуе вътре? Навярно единствено Тео знаеше, че Ейприл бе заключила всички врати и прозорци. От уплаха тя дори беше подпряла дръжките на бравите със столове. На мястото липсваха следи от влизане с взлом. Следователно Ейприл бе познавала своя похитител. Джак Лийпър не ѝ бе чужд. По някакъв начин избягалият затворник я бе убедил да му отвори вратата.

Докато разсъждаваше върху последния разговор с Ейприл, Тео си даде сметка, че обвинението несъмнено ще го призове като свидетел. Очите му се насълзиха. Гърлото му беше свито и стомахът го болеше. Той се нуждаеше от компанията на друг човек. Елза, Дороти и Винс си бяха отишли за деня. Майка му седеше в кабинета си с поредната клиентка, а баща му приключваше важна сделка на горния етаж. Тео се изправи, прескочи Джъдж и погледна рисунката на Ейприл. После отново докосна името ѝ.

Тео и Ейприл се бяха срещнали още в детската градина, но той нямаше представа как точно са се запознали. При четиригодишните обикновено липсват официалности — те просто попадат на едно и също място и започват да си играят. По-късно, в училище, двамата бяха в класа на госпожа Сансинг. На третата година, когато естествените процеси си казаха своето, момчетата спряха да се интересуват от момичетата и обратно. Тео смътно си спомняше, че Ейприл бе заминала някъде за известно време. Тогава бе забравил за нея, подобно на повечето други деца. Но в паметта му ясно изникваше мигът на нейното завръщане. Случи се в шести клас, в един от часовете на господин Ханкок. От първия учебен ден бяха минали две седмици. Вратата изведнъж се отвори и Ейприл влезе при тях, придружавана от заместник-директора. Мъжът я представи и обясни, че семейството ѝ току-що се е преместило обратно в Стратънбърг. Ейприл се смути от цялото внимание. Когато седна на чина до Тео, тя го погледна и каза:

— Здравей, Тео.

Той се усмихна, без да успее да отговори.

Голяма част от учениците я помнеха. Въпреки че беше тиха и срамежлива, Ейприл лесно възобнови приятелството си с момичетата.

Не се радваше на особена популярност, тъй като не се стремеше към такава. Но децата я харесваха, защото беше добронамерена и по-зряла от останалите. Някои я смятаха за странна. Тя се обличаше като момче и подстригваше косата си много късо. Не се увличаше по спорта, телевизията и интернет. Вместо това предпочиташе да рисува и да чете книги. Непрекъснато повтаряше, че иска да се премести в Париж или Санта Фе и да стане художничка. Ейприл обичаше модерното изкуство. Всички бяха изумени от познанията ѝ в тази област.

Скоро плъзнаха слухове за необикновеното ѝ семейство. Учениците обсъждаха странния факт, че майката на Ейприл е нарекла децата си на различни месеци от годината. Говореше се, че тя разнася козе сирене из града, а съпругът ѝ рядко се появява вкъщи. В шести и седми клас Ейприл съвсем се затвори в себе си. Почти не вземаше участие в дискусиите и неведнъж отсъстваше от часовете.

Когато хормоните се разбудиха и бариерата между половете изчезна, сред момчетата стана модерно да си имат гаджета. Те ухажваха по-красивите и популярни момичета, но не и Ейприл, която не се интересуваше от подобни неща и не умееше да флиртува. Беше дистанцирана и често потъваше в своя собствен свят. Тео я харесваше, но не смееше да предприеме решителния ход. Не знаеше как да действа, а и Ейприл му се струваше недостижима.

Случи се в часа по физическо възпитание, в един студен февруарски следобед. Две групи седмокласници току-що бяха започнали мъчителните упражнения под командата на господин Барт Тайлър — младия учител, който се държеше така, сякаш обучаваше отряд морски пехотинци. Децата тъкмо приключваха със серия изтощителни спринтове, когато Тео изведнъж усети, че се задъхва. Изтича до раницата си в ъгъла, извади инхалатора и вдиша няколко пъти от лекарството. Налагаше му се да го прави често и макар съучениците му да разбираха, Тео винаги се смущаваше. Всъщност той беше извинен от часовете по физическо, но все пак настояваше да ги посещава.

Господин Тайлър прояви загриженост и го заведе до една пейка на трибуните. А Тео потъна в земята от срам. Докато учителят се отдалечаваше и надуваше свирката си, Ейприл Финмор се отдели от групата и седна до Тео.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да, всичко е наред — отвърна той и си помисли, че астмата си има своите предимства.

Ейприл сложи ръка на коляното му и го погледна разтревожено.

В този миг някой изкрещя:

— Ейприл! Какво правиш?

Беше господин Тайлър.

Тя се обърна и хладнокръвно отговори:

— Нуждая се от почивка.

— Така ли? Не си спомням да съм ти позволил. Връщай се при останалите.

— Казах, че се нуждая от почивка — повтори невъзмутимо Ейприл.

Учителят замълча за миг, след което добави:

— И защо?

— Защото страдам от астма. Също като Тео.

Присъстващите не бяха сигурни дали Ейприл казва истината, но никой, особено господин Тайлър, не искаше да я разпитва повече.

— Добре, добре — заяви той накрая и наду свирката.

За пръв път в своя кратък живот Тео се зарадва на болестта си.

Двамата продължиха да седят на трибуните до края на часа. Наблюдаваха как съучениците им се потят и измъчват, кикотеха се на по-тромавите и се подиграваха на господин Тайлър. Одумваха децата, които не харесваха особено, и обсъждаха различни теми от ежедневието. Същата вечер станаха приятели във Фейсбук.

Тео се стресна от внезапното чукане на вратата. После чу гласа на баща си.

— Отвори, Тео.

Той скоочи бързо от стола и отключи.

— Добре ли си? — поинтересува се господин Буун.

— Да, татко.

— В кантората току-що дойдоха двама полицаи. Настояват да те разпитат.

Тео беше прекалено объркан, за да каже нещо.

— Не знам какво точно искат — добави баща му. — Може би просто събират информация за Ейприл. Чакат ни в библиотеката. С

майка ти също ще присъстваме.

— Ами хубаво.

Инспекторите Слейтър и Капшоу стояха в библиотеката и разговаряха сериозно с госпожа Буун, когато Тео влезе при тях и ги поздрави. Всички седнаха. Тео бе подкрепен от един родител/адвокат от всяка страна. Полицаяте се бяха настанили срещу тях. Както винаги Слейтър взе думата, а Капшоу започна да си води бележки.

— Съжаляваме за внезапната ни поява — заяви Слейтър, — но вероятно сте чули, че днес следобед в реката беше намерен труп.

Тео и родителите му кимнаха. Той нямаше да си признае, че е наблюдавал отблизо полицейската акция. Не смяташе да издава повече от необходимото.

Слейтър продължи:

— В момента колегите от криминалната лаборатория се опитват да установят самоличността на трупа. Не е много лесно, тъй като тялото е в напреднал стадий на разложение.

Тежестта в гърдите на Тео стана непоносима. Той усети как гърлото му се свива от болка и едва успя да потисне сълзите си. Нима инспекторът наистина говореше за Ейприл? Тео искаше да си отиде вкъщи и да се заключи в стаята си. Копнееше да се отпусне на леглото, да потъне в дълбок сън и да се събуди след година.

— Срецнахме се с майката на момичето — допълни тихо Слейтър с търпелив и състрадателен глас. — Тя твърди, че ти си най-добрият приятел на Ейприл. Доколкото разбрах, двамата сте прекарвали доста време заедно. Така ли е?

Тео кимна безмълвно.

Слейтър се втренчи в Капшоу. Той отвърна на погледа му, но не спря да пише в бележника си.

— Тео, интересува ни с какво е била облечена Ейприл, преди да изчезне — заяви Слейтър.

— Върху трупа бяха открити останки от дрехи — уточни Капшоу. — Информацията ще ни помогне да идентифицираме тялото.

Слейтър отново взе думата.

— С майката на Ейприл направихме опис на гардероба ѝ. Според нея ти си дал на дъщеря ѝ някои неща. Например едно бейзболно яке.

Тео преглътна тежко и се опита да събере мислите си.

— Да, сър. Миналата година подарих на Ейприл яке и шапка на отбора „Туинс“.

Капшоу си водеше ожесточено бележки.

— Можеш ли да опишеш якето? — попита Слейтър.

Тео сви рамене и отвърна:

— Разбира се. Беше тъмносиньо, с червени кантове. Цветовете на Минесота. На гърба имаше надпис „Туинс“ с червено-бели букви.

— А материята? Кожа, плат, памук, синтетика?

— Не знам, вероятно синтетика. Мисля, че подплатата беше памучна, но не съм сигурен.

Двамата инспектори си размениха мрачни погледи.

— Ще ни кажеш ли защо си й го подарил? — попита Слейтър.

— Естествено. Спечелих го в една онлайн игра на страницата на „Туинс“. Тъй като вече си бях купил две-три якета на отбора, реших да го дам на Ейприл. Беше детско, размер „М“, и не ми ставаше.

— Тя интересува ли се от бейзбол? — добави Капшоу.

— Не особено. Не харесва никакви спортове. Подаръкът беше по-скоро шега.

— Често ли обличаше якето?

— Никога не съм я виждал с него. Едва ли е носила и шапката.

— Защо точно „Туинс“? — продължи Капшоу.

— Наистина ли е важно? — намеси се госпожа Буун от другата страна на масата.

Капшоу се сви, сякаш някой току-що го бе ударил по лицето.

— Не, съжалявам.

— Накъде биете? — настоя да узнае господин Буун.

Двамата инспектори въздъхнаха едновременно.

Слейтър заяви:

— Не открихме такова яке в гардероба или стаята на Ейприл. Предполагаме, че го е облякла, преди да изчезне. Температурата навън е била около петнайсет градуса. Сигурно е взела първата попаднала й подръка дреха.

— А с какво е бил трупът? — попита Марсела Буун.

Мъжете се завъртяха нервно на столовете си и се спогледаха.

— Забранено ни е да го обсъждаме, госпожо Буун — обясни Слейтър.

Въпреки че отказваха да коментират този въпрос, езикът на тялото им беше достатъчно красноречив. Бейзболното яке съвпаднаше с връхната дреха на трупа. Поне според Тео.

Родителите му кимнаха, сякаш напълно разбираха ситуацията. Той обаче се чувстваше объркан. Измъчваха го безброй въпроси, но нямаше сили да ги зададе.

— Зъбните отпечатъци показаха ли нещо? — попита господин Буун.

Инспекторите се намръщиха и поклатиха глава.

— Невъзможно е да бъдат снети — заяви Слейтър.

Думите му предизвикаха поредица от ужасяващи картини. Явно тялото беше толкова разложено, че челюстта липсваше.

— А ДНК анализ? — намеси се госпожа Буун.

— В момента се прави — обясни Слейтър. — Ще отнеме поне три дни.

Капшоу бавно затвори бележника и прибра химикалката в джоба. Слейтър погледна часовника си. Изведнъж полицаите нямаха търпение да си тръгнат. Бяха събрали нужната информация и очевидно не искаха да отговарят на повече въпроси, свързани с разследването.

Те благодариха на Тео, изразиха своята загриженост за Ейприл и се сбогуваха с родителите му.

Тео остана до масата, вперил очи в стената. Изпитваше странна смесица от страх и тъга. Просто не можеше да приеме случилото се.

10

Майката на Чейс Уипъл също беше адвокат. Баща му продаваше компютри и бе инсталирал цялата система в кантората „Буун и Буун“. Двете семейства бяха доста близки. По някое време в късния следобед майките решиха, че малко развлечение ще се отрази добре на момчетата. Всички имаха нужда да се разсеят.

Марсела и Уудс Буун отдавна купуваха сезонни карти за домакинските мачове по баскетбол и футбол на колежа „Стратън“ — малко учебно заведение с хуманитарен профил, намиращо се на осем преки от центъра на града. Вземаха картите поради няколко причини. От една страна, държаха да подкрепят местните отбори, а, от друга, да гледат някои мачове, въпреки че госпожа Буун не харесваше нито футбол, нито баскетбол. Освен това не искаха да разочароват спортния директор на колежа — амбициозен мъж, който обикновено се обаждаше лично на феновете, за да ги покани на мачовете. Такъв беше животът в малкия град. Ако не можеха да присъстват, родителите на Тео преотстъпваха сезонните си карти на свои клиенти. Системата функционираше безупречно.

Двете семейства се срещнаха пред касите на „Мемориал Хол“ — гимнастически салон, построен в двора на колежа през двайсетте години на миналия век. Влязоха бързо вътре и заеха места на десетия ред, в средата на трибуните. Мачът бе започнал преди три минути и феновете на „Стратън“ аплодираха разгорещено отбора. Тео и Чейс седнаха в края на реда. Майките им не спираха да поглеждат към тях, сякаш момчетата се нуждаеха от допълнително наблюдение в този ужасен ден.

Подобно на Тео, Чейс харесваше спорта, но беше по-скоро зрител, отколкото атлет. Наричаха го „Лудия професор“, тъй като беше истински гений в някои области. Обичаше да прави опасни химични експерименти. Веднъж взриви бараката за инструменти заради един от проектите си, а друг път за малко не срути целия гараж. Опитите му бяха легендарни и учителите по химия го държаха под око. Когато

Чейс се намираше в лабораторията, нищо не беше сигурно. Той разбираше и от компютри. Често се проявяваше като хакер, с което също си навличаше неприятности.

— Какви са прогнозите? — прошепна Тео на Чейс.

— Очаква се „Стратън“ да спечели с поне осем точки разлика.

— Кой го твърди?

— „Грийншийт“.

Баскетболните отбори от Трета дивизия не привличаха играчите и букмейкърите, но няколко чуждестранни уебсайта организираха залози. Тео и Чейс не участваха в тях, нито познаваха такива хора, но винаги се интересуваха кой е фаворит в мача.

— Разбрах, че сте били при реката, когато полицията е намерила трупа — заяви Чейс, като внимаваше никой да не ги чуе.

— Откъде знаеш?

— Уди ми каза всичко.

— Не видяхме труп. Във водата плуваше нещо, но ние бяхме твърде далеч.

— Едва ли е било друго. Все пак полицията е открила мъртво тяло, а вие сте гледали акцията.

— Нека сменим темата, Чейс. Съгласен ли си?

До момента Чейс не бе проявявал особен интерес към момчетата, а още по-малко към Ейприл. Тя определено не го харесваше. Вълнуваше се само от Тео.

По-късно бе обявена почивка и мажоретките на „Стратън“ излязоха на игрището. Започнаха да скачат, да танцуват и да се мятат във въздуха. Тео и Чейс замлъкнаха, приковали очи в тяхното изпълнение. За две тринайсетгодишни момчета гледката беше изключително любопитна.

След края на почивката отборите се върнаха на полето и мачът продължи. Госпожа Буун се обърна към момчетата. Майката на Чейс направи същото.

— Защо ни следят непрекъснато? — промърмори Тео.

— Тревожат се за нас, Тео. Затова сме тук. След мача ще ни заведат на пица. Мислят, че сме уязвими, защото някакъв избягал затворник е отвлякъл наша съученичка и я е хвърлил в реката. Според майка ми повечето родители са притеснени за децата си.

Гардът на „Стратън“, доста по-нисък от метър и осемдесет, вкара с трясък топката в коша и тълпата избухна във викове. Тео и Чейс се опитаха да забравят за Ейприл и да се концентрират върху играта. В следващата почивка отидоха да си купят пуканки. Тео звънна на Уди, за да се осведоми за последните събития. Уди и брат му следяха полицейските честоти и непрекъснато проверяваха новините в интернет, но засега не знаеха нищо ново. Специалистите все още не бяха идентифицирали тялото. Никой не се осмеляваше да коментира.

„При Санто“ беше автентична италианска пицария близо до колежа. Тео я харесваше, защото тук винаги се тълпяха студенти, които гледаха мачовете на големите плоски екрани. Двете семейства заеха места и си поръчаха от „световноизвестните сицилиански пици на Санто“. Тео нямаше сили да разсъждава върху тези гръмки думи. Ореховите гофрети на Гъртруд и ментовият сладкиш на господин Дъдли също претендираха, че са много популярни. Нима един малък град като Стратънбърг бе успял да се прочуе по света с цели три специалитета?

Той реши да не мисли повече за това.

Отборът на колежа „Стратън“ беше изгубил мача в последната минута. Според господин Буун треньорът им бе допуснал груба грешка, тъй като не бе използвал максимално обявените почивки. Господин Уипъл не споделяше мнението му и мъжете се впуснаха в оживена дискусия. Майките на Тео и Чейс скоро се отегчиха от приказките им и обсъдиха предстоящия ремонт на главната съдебна зала. Тео се интересуваше и от двата разговора и се опитваше да ги следи едновременно. Чейс предпочете да поиграе на мобилния си телефон. Няколко студенти започнаха да пеят в далечния ъгъл на пицарията. Тълпата на бара аплодираше отборите по телевизията.

Всички изглеждаха щастливи и сякаш изобщо не се притесняваха за Ейприл.

Тео нямаше търпение да се прибере у дома.

11

Петък сутринта. След неспокойна нощ, изпълнена с кошмари, чести събуждания, гласове и видения, в 6:30 ч. Тео най-после се предаде и реши да стане. Докато седеше на ръба на леглото и си мислеше за лошите новини, които щеше да му поднесе денят, той долови безпогрешния аромат на наденички от кухнята. Майка му пържеше палачинки и наденички в редките случаи, когато смяташе, че Тео (и понякога Уудс) се нуждае от допълнителна енергия. Но днес той не беше гладен. Нямаше апетит и се съмняваше, че някога ще си го възвърне. Джъдж, който спеше под леглото, вдигна глава и го погледна. И двамата бяха уморени и недоспали.

— Съжалявам, ако съм те събудил, Джъдж — заяви Тео.

Кучето прие извинението му.

— Но ти и бездруго ще си почиваш цял ден.

Джъдж отново не възрази.

Тео се изкушаваше да отвори лаптопа си и да прочете актуалните новини, но бързо се отказа. Посегна към дистанционното, за да включи телевизора. Поредната лоша идея. Вместо това си взе душ, облече се и приготви раницата си за училище. Тъкмо тръгна към стълбите, когато мобилният му телефон иззвъня. Търсеше го Айк.

— Здравей — каза Тео.

Беше изненадан, че чичо му е буден толкова рано. Обикновено обичаше да си поспива.

— Тео, обажда се Айк. Добро утро.

— Добро утро, Айк.

Въпреки че беше в началото на шейсетте, Айк настояваше Тео да се обръща към него на малко име. Не искаше да му вика „чичо“. Айк беше сложен човек.

— Кога ще отидеш на училище?

— След трийсет минути.

— Имаш ли време да се отбиеш при мен? Научих някои интересни клюки. Само аз ги знам.

Според семейния ритуал Тео трябваше да посещава чичо си всеки понеделник следобед. Срещите им траеха около половин час и невинаги бяха приятни. Айк обожаваше да го разпитва за оценките, домашните и бъдещите му планове. Тео се отегчаваше от тези въпроси. Айк често го наставляваше. Собствените му деца бяха големи и живееха далеч от дома, а Тео беше единственият му племенник. Сега той се чудеше защо Айк държи да го види в петък сутринта.

— Разбира се — заяви Тео.

— Побързай и не казвай на никого.

— Дадено, Айк.

Тео затвори и си помисли колко странна е цялата ситуация. Но в момента нямаше време за повече разсъждения, а и мозъкът му беше достатъчно претоварен с друга информация. Джъдж започна да драци по вратата, привлечен от миризмата на наденички.

Пет пъти седмично Уудс Буун закусваше в едно кафене в центъра на града. Там се виждаше с група колеги адвокати точно в седем часа. Ето защо Тео рядко виждаше баща си сутрин. Когато слезе в кухнята, майка му го целуна по бузата. Тя все още беше по халат. Дватамата се поздравиха и си разказаха как са спали миналата нощ. Когато не се налагаше да се явява в съда, госпожа Буун прекарваше петъчната сутрин в козметични процедури. Ходеше на фризьор, маникюр и педикюр. Като професионалист, обръщаше огромно внимание на външния си вид. За разлика от нея съпругът ѝ беше доста небрежен.

— Няма новини за Ейприл — отбеляза госпожа Буун.

Малкият телевизор до микровълновата печка не беше включен.

— Това какво означава? — попита Тео и седна.

Джъдж стоеше до фурната, възможно най-близо до наденичките.

— Нищо, поне засега — отвърна майка му.

Тя сложи една чиния пред Тео, като нареди отгоре купчина палачинки и няколко наденички. После му сипа чаша мляко.

— Благодаря, мамо. Мирише страхотно. А за Джъдж има ли закуска?

— Разбира се — заяви госпожа Буун и постави чинийка пред кучето.

За него също бяха предвидени палачинки и наденички.

— Хайде, започвай.

Тя седна, огледа обилната закуска на масата и отпи от кафето си. Тео се нахвърли върху апетитната храна. След няколко хапки каза:

— Много е вкусно, мамо.

— Прецених, че се нуждаеш от допълнителна енергия.

— Благодаря ти.

След като го наблюдава известно време, Марсела Буун попита:

— Добре ли си, Тео? Случилото се е ужасно. Как се справяш със ситуацията?

Беше му по-лесно да дъвче, отколкото да говори. Не знаеше какво да каже. Как можеш да опишеш емоциите си, когато твоя близка приятелка е отвлечена и вероятно захвърлена в реката? Как изразяваш мъката си от факта, че същата тази приятелка е била изоставена от странните си родители и никога не е имала късмет в живота?

Тео продължи да дъвче. Тъй като трябваше да отвърне на въпроса, промърмори:

— Всичко е наред, мамо.

Последното не беше истина, но в момента му се струваше непосилно да сподели чувствата си.

— Искаш ли да го обсъдим?

Любимият му въпрос. Тео поклати глава и заяви:

— Не, мамо. Така само ще влошим нещата.

Тя се усмихна.

— Разбирам.

Петнайсет минути по-късно Тео се качи на колелото, погали Джъдж по главата и се сбогува с него. Профуча по алеята пред къщата и излезе на Малард Лейн.

Айк бе започнал да работи като адвокат дълго преди раждането на Тео. Той бе основал фирмата „Буун и Буун“ заедно с родителите му. В началото тримата юристи се разбирали добре и кантората процъфтявала, но впоследствие Айк допуснал сериозна грешка. Каквото и да се бе случило, Уудс и Марсела Буун не го обсъждаха пред Тео. Отраснал в семейството на адвокати, Тео беше доста любопитен. В продължение на няколко години се бе опитвал да разплете мистерията около Айк, но без особен успех. Уудс отговаряше на настоятелните му въпроси с острия коментар: „Ще чуеш историята,

когато пораснеш“. Марсела обикновено казваше нещо от рода на: „Някой ден ще научиш всичко от баща ти“.

Тео знаеше само основните факти: 1) навремето Айк бил способен данъчен адвокат; 2) после лежал в затвора за няколко години; 3) тогава изгубил завинаги правото да упражнява професията си; 4) докато бил зад решетките, съпругата му поискала развод и напуснала Стратънбърг с трите им деца; 5) първите братовчеди на Тео бяха много по-големи от него и той не ги познаваше; 6) Айк и родителите на Тео не бяха в блестящи отношения.

Айк изкарваше прехраната си като данъчен консултант. Обслужваше малки фирми и частни лица. Живееше сам в миниатюрен апартамент. Възприемаше се като аутсайдер, истински бунтар срещу системата. Обличаше се със странни дрехи и имаше дълга побеляла коса, вързана на опашка. Носеше сандали (дори в студените месеци) и слушаше „Грейтфул Дед“ или Боб Дилън на евтината стереоуредба в офиса си. Работеше над един гръцки ресторант, в стара занемарена стая, пълна с неизползвани книги.

Тео се качи по стълбите, почука на вратата и влезе вътре бодро и наперено, макар че се чувстваше доста зле. Айк седеше зад бюрото, което изглеждаше по-разхвърляно дори от това на Уудс. Пиеше кафе от висока картонена чаша.

— Добро утро, Тео — промърмори сърдито той.

— Здравсти, Айк — отвърна Тео и се отпусна на скърцащия дървен стол срещу него. — Какво става?

Айк се облегна на лакти и се приведе напред. Очите му бяха зачервени и подпухнали. През годините Тео бе чувал редица слухове за алкохолните навици на чичо си. Предполагаше, че именно поради тази причина Айк се събужда толкова трудно сутрин.

— Вероятно си разтревожен за малката Финмор — заяви Айк.

Тео кимна.

— Е, престани да се тревожиш. Полицията не е намерила нейното тяло. По всичко личи, че трупът, изваден от водата, е на мъж. Експертите не са напълно сигурни. ДНК анализът ще бъде готов до два дни, но въпросният човек е висок около метър и седемдесет. Доколкото ми е известно, Ейприл е с десетина сантиметра по-ниска. Така ли е?

— Да.

— Трупът е в напреднал стадий на разложение. Следователно е останал във водата повече от няколко дни. Приятелката ти е била отвлечена във вторник през нощта или рано на следващата сутрин. Ако похитителят ѝ я бе захвърлил в реката скоро след това, тялото ѝ нямаше да бъде в подобно състояние. Трупът е почти обезобразен. Много части липсват. Навярно е бил във водата цяла седмица.

Тео се замисли над думите му. Беше изненадан и облекчен. На лицето му изгря усмивка. Той усети как напрежението в гърдите и стомаха му отслабва.

— Полицията ще направи официално изявление в девет часа. Предположих, че ще се зарадваш да научиш новините по-рано.

— Благодаря ти, Айк.

— Но те не биха признали очевидното. Ще премълчат факта, че са изгубили два дни в преследване на Джек Лийпър. Той не е отвлякъл и убил момичето. Лийпър просто е изпечен лъжец. Полицията се е насочила към грешния човек. Някой едва ли ще спомене тази подробност.

— Кой ти го каза? — попита Тео, но бързо си даде сметка, че няма да получи конкретен отговор.

Айк се усмихна и потърка зачервените си очи. Отпи от кафето и добави:

— Имам приятели, Тео. Те са различни от хората, които познавах преди години. Живеят от другата страна на града. Не работят в големи сгради и не обитават скъпи къщи. Намират се по-близо до улицата.

За Тео не беше тайна, че чичо му играе покер. Някои от приятелите му бяха бивши адвокати и полицаи. Айк обичаше да създава впечатлението, че общува със съмнителни типове, които наблюдават всичко от сенките и постоянно следят уличните клюки. В твърдението се криеше известна доза истина. Предишната година един от клиентите му бе осъден за разпространение на наркотици. Името на Айк се бе появило във вестника, когато той бе призован да свидетелства по делото в качеството си на счетоводител на обвиняемия.

— Чувам доста неща, Тео — продължи Айк.

— Тогава кой е мъжът, изваден от реката?

Айк отново отпи от кафето.

— Може би никога няма да разберем. Полицаяте са претърсили район от триста километра нагоре по реката и не разполагат с данни за изчезнал човек през последния месец. Знаеш ли за случая „Бейтс“?

— Не.

— Нашумяло дело отпреди четирийсет години.

— Аз съм само на тринайсет, Айк.

— Да. Както и да е. Инцидентът станал в Руузбърг. Една нощ някакъв престъпник на име Бейтс инсценирал собствената си смърт. Нападнал непознат мъж, стоварил го на земята и го набутал в кадилака си. После зарязал колата в близката канавка и я запалил. Когато пристигнали на място, полицаите и пожарникарите заварили кадилака в пламъци. Намерили купчина пепел и решили, че това са тленните останки на Бейтс. След погребението съпругата му получила парите от неговата застраховка. Господин Бейтс бил забравен до мига, в който полицията го арестувала пред някакъв бар в Монтана. Докарали го тук и го изправили пред съда. Той пледирал „виновен“. Така и не станало ясно кой е човекът, изгорял в колата. Бейтс твърдял, че не го познава. Просто го качил на автостоп въпросната нощ. Три часа по-късно мъжът се превърнал в пепел. Горкият нещастник бил попаднал на грешната кола. Бейтс получил доживотна присъда.

— Накъде биеш, Айк?

— Искам да кажа, скъпи Тео, че едва ли ще научим кой е трупът от реката. Съществува един особен тип хора: аутсайдери и бездомници, които обитават подземния свят. Те нямат име или лице; местят се от град на град, качват се на влакове, пътуват на стоп, спят в гората и под мостовете. Отдавна не са част от обществото, а понякога им се случват кошмарни неща. Живеят в ужасни условия и ние рядко ги виждаме, защото те държат да останат незабелязани. Трупът, намерен от ченгетата, едва ли ще бъде идентифициран. Но това не е важното в случая. Добрата новина е, че жертвата не е Ейприл.

— Благодаря ти, Айк. Не знам какво друго да кажа.

— Бях убеден, че ще се зарадваш.

— Така е, Айк. Страшно се притеснявах.

— Ейприл да не ти е гадже?

— Не, просто сме близки приятели. Ейприл произхожда от странно семейство. Аз съм от малкото деца, на които се доверява.

— Може само да е щастлива, че има приятел като теб, Тео.

— Благодаря.

Айк се отпусна и облегна краката си на бюрото. Носеше сандали с яркочервени чорапи. Той отпи от кафето и се усмихна на Тео.

— Какво знаеш за баща ѝ?

Тео сви рамене. Не беше сигурен какво да отговори.

— Срещал съм го веднъж в дома на Ейприл. Преди няколко години майка ѝ организира тържество за рождения ѝ ден. За съжаление повечето гости не дойдоха. Родителите им не смееха да ги пуснат в къщата на семейство Финмор. Аз бях там с още три деца. Баща ѝ също присъстваше. Беше с дълга коса и брада. Като че ли се чувстваше некомфортно в нашата компания. Ейприл ми е разказвала много за техните отношения. Господин Финмор често не си е вкъщи, но тя е по-доволна, когато го няма. Той свири на китара и пише песни, доста посредствени според нея. Все още си мечтае за бляскава музикална кариера.

— Познавам го — каза самодоволно Айк. — Или по-скоро съм чувал някои неща.

— Откъде? — попита Тео, който изобщо не беше изненадан от факта, че Айк разполага с информация за толкова странен човек.

— Един мой приятел свири понякога с него. Твърди, че Финмор е пълна отрепка. Прекарвал доста време с група застаряващи безделници. Ходели заедно на турнета и изнасяли концерти по барове и студентски клубове. Предполагам, че вземат наркотици.

— Не бих се учудил. Ейприл ми спомена, че веднъж баща ѝ отсъствал цял месец. Той непрекъснато се кара със съпругата си. Семейството им е доста нещастно.

Айк бавно стана и отиде до уредбата, вградена в етажерката за книги. Натисна едно копче и от колоните се разнесе тиха фолклорна музика. След като усили звука, добави:

— Ако питаш мен, полицията трябва да провери господин Финмор. Вероятно той е отвлякъл приятелката ти.

— Не съм убеден, че би тръгнала с него. Ейприл не го харесва и никога не би му се доверила.

— Защо не се е опитала да се свърже с теб? Няма ли телефон или лаптоп? Нали всички деца киснат в интернет?

— Лаптопът беше открит в стаята ѝ, а нейните родители така и не пожелаха да ѝ купят джииесем. Ейприл ми каза, че баща ѝ мрази

мобилните телефони и също не използва такъв. Не иска хората да го намират, когато е далеч от дома. Сигурен съм, че тя щеше да ми се обади при първа възможност. Навярно похитителят не ѝ позволява да го направи.

Айк седна отново и погледна бележника на бюрото си. Тео трябваше да тръгва за училище, което се намираше на десет минути оттам с колело, ако минеше по прекия маршрут.

— Ще се постарая да науча повече за бащата — заяви Айк. — Звънни ми се след часовете.

— Благодаря ти, Айк. Добрите новини за Ейприл са строго секретни, нали?

— Защо? Само след час полицията ще излезе с официално изявление. Според мен беше хубаво да съобщят на хората още снощи. Но за съжаление те обичат да свикват пресконференции и да драматизират нещата. Не ме интересува на кого ще кажеш. Всички имат право да знаят.

— Страхотно. Ще се обадя на мама на път за училище.

12

Петнайсет минути по-късно господин Маунт успя да въдвори ред в класа по-бързо от обикновено. Момчетата бяха угрижени. Из града се носеха безброй слухове, но до момента никой от тях не беше потвърден. Учителят се обърна към тях и заяви със сериозен тон:

— Господа, Тео разполага с важна информация за изчезването на Ейприл.

Тео се изправи бавно и застана пред класа. Един от любимите му адвокати в Стратънбърг беше Джеси Мийлбанк. Когато той се явяваше в съдебната зала, Тео не изпускаше и миг от случващото се. Миналото лято в града бе разгледано сложно дело, в което господин Мийлбанк осъди една железопътна компания за смъртта на млада жена. Тео присъства на всичките заседания, които продължиха девет дни. Беше много впечатлен. Обожаваше държанието на господин Мийлбанк в съдебната зала. Той се движеше грациозно, но целенасочено. Никога не бързаше, но и не си пропиляваше времето. Преди да започне да говори, адвокатът приковаваше очи в свидетеля, съдията или заседателите и правеше тържествена пауза. Пледоариите му звучаха приятелски и небрежно, но всъщност всяка дума, фраза и сричка беше на мястото си. Хората слушаха Джеси Мийлбанк и той рядко губеше дело. Понякога, когато оставаше насаме в спалнята или кабинета си (и заключваше вратата), Тео се обръщаше към въображаемите заседатели по някое вълнуващо дело. Тогава винаги имитираше господин Мийлбанк.

Тео си пое въздух и когато в класната стая настана пълна тишина, заяви:

— Както знаем, вчера полицията извади труп от реката. По новините непрекъснато се говореше за случилото се и репортерите предполагаха, че тялото е на Ейприл Финмор.

Тео замълча драматично и погледна някои от момчетата в очите.

— Днес обаче научих от достоверен източник, че жертвата не е Ейприл, а мъж, висок метър и седемдесет. Бедният човек е прекарал

доста време във водата. Трупът е в напреднал стадий на разложение.

По лицата на учениците засияха усмивки. Чуха се дори ръкопляскания. Тъй като Тео познаваше всеки адвокат, съдия и полицай в града, неговите приятели му гласуваха огромно доверие — поне когато се отнасяше за подобни теми. Той не беше експерт в области като химия, музика или Гражданската война, а и не проявяваше такива претенции. Щом обаче станеше дума за закони, съдилища и наказателната система, Тео определено имаше какво да каже.

— В девет часа тази сутрин — продължи той — полицията ще направи официално изявление пред медиите. Новините наистина са добри, но до момента Ейприл не е открита. Следите по случая са оскъдни.

— А Джак Лийпър? — попита Арън.

— Още е заподозрян, но не иска да съдейства.

Изведнъж момчетата станаха по-общителни. Започнаха да задават на Тео всякакви въпроси, на които той не можеше да отговори, и да обсъждат разпалено новината. Звънецът удари, те тръгнаха за следващия си час, а господин Маунт отиде при директорката, за да сподели с нея развоя на събитията. Вестта плъзна като горски пожар сред учителите, след което обхвана коридорите, класните стаи и тоалетните.

Малко преди девет часа директорката, госпожа Гладуел, прекъсна часовете с едно съобщение по вътрешната уредба. Всички осмокласници трябваше да се явят в голямата зала за поредната непланувана среща. Тя ги бе събрала там и предишния ден, когато се бе опитала да успокои страховете им.

Докато децата се стичаха към залата, двама служители на училището донесоха огромен телевизор. Госпожа Гладуел подкани присъстващите да заемат места и заяви:

— Моля за внимание!

Директорката беше известна с навика си да разтяга думата „моля“ така, че тя звучеше по-скоро като „моооля“. Учениците, особено момчетата, често я имитираха в междучасията. Изведнъж на екрана зад нея се появи сутрешният блок на телевизията. Госпожа Гладуел добави:

— В девет часа полицията ще направи важно изявление по случая с Ейприл Финмор. Мислех си, че ще е чудесно да го чуем заедно и да се насладим на момента. Моооля, без въпроси.

Госпожа Гладуел погледна часовника си и се обърна към телевизора.

— Нека превключим на „Канал двайсет и осем“ — каза тя на секретарката.

В Стратънбърг се хващаха две местни и две кабелни програми. „Канал 28“ се славеше като най-достоверния, което означаваше, че просто допуска по-малко гафове от останалите. Веднъж Тео бе присъствал на важен процес, в който някакъв доктор бе осъдил телевизията. Той твърдеше, че техен репортер е разпространил грешна информация за него. Заседателите, както и Тео, му повярваха и го обезщетиха със солидна сума.

По „Канал 28“ също течеше сутрешен блок. В девет часа не бяха излъчени новините, а последните вълнуващи клюки около развода на две холивудски звезди. За щастие звукът беше намален докрай. Осмокласниците зачакаха търпеливо.

На стената в залата висеше часовник. Когато стрелките показаха девет и пет, Тео се завъртя неспокойно на седалката си. Някои ученици започнаха да си шепнат. Нашумелият развод отстъпи място на риалити предаване за една грозновата и закръглена булка, която трябваше да бъде разкрасена от екип странни професионалисти. Амбициозен треньор се опитваше да я вкара във форма, като не спираше да ѝ крещи. Мъж с лакирани нокти ѝ направи модерна прическа, а някакъв ексцентричен гримьор се зае с лицето ѝ. Предаването продължаваше безкрайно, без да доведе до положителен резултат. В 9:15 ч. булката беше готова за сватбата. Изглеждаше съвсем променена. Въпреки изключения звук стана очевидно, че младоженецът не е доволен от новата ѝ външност.

Тео беше прекалено притеснен, за да мисли за тях. Господин Маунт се приближи до него и прошепна:

— Сигурен ли си, че полицията е свикала пресконференция?

Тео кимна непоколебимо и отвърна:

— Да, сър.

В действителност обаче цялата му самоувереност се бе изпарила. Той горчиво съжаляваше, че е разпространил толкова бързо новината.

Беше ядосан на Айк. Изкушаваше се да измъкне тайно телефона от джоба си и да му прати съобщение. Защо полицията се бавеше? Но в училището имаше стриктни правила за ползването на мобилни телефони. Единствено децата в седми и осми клас можеха да ги носят със себе си, а разговорите, есемесите и имейлите бяха разрешени само в междучасията. Всеки ученик, нарушил това изискване, рискуваше да загуби своя телефон. Около половината осмокласници притежаваха мобилни телефони. Много родители отказваха да купят такива на децата си.

— Ей, Тео, какво става? — извика силно Арън Хелбърг.

Той седеше на другата редица, на няколко седалки от Тео.

Тео се усмихна, сви рамене и заяви:

— Пресконференциите винаги закъсняват.

След като пълната булка се омъжи, дойде време за сутрешните новини. Проливни дъждове в Индия бяха отнели хиляди животи, а в Лондон вилнееше снежна буря. Новините приключиха и един от водещите започна ексклузивно интервю с известна манекенка.

Тео усещаше, че всички очи в залата са приковани в него. Беше нервен и дишаше учестено. Изведнъж му хрумна още по-ужасна мисъл. Ами ако Айк бе сгрешил? Ако бе повярвал на лъжлива история и полицията не знаеше нищо за трупа? Тео щеше да изглежда като пълен глупак. Далеч по-страшна обаче беше представата, че изваденият от реката труп наистина е на Ейприл Финмор.

Той скочи от мястото си и отиде при господин Маунт, който разговаряше с други двама учители.

— Имам идея — каза Тео, като се постара да звучи самоуверено.

— Защо не се обадите в полицията, за да разберете какво се случва?

— Защо точно аз? — попита господин Маунт.

— Ще ви дам номера — добави Тео.

Госпожа Гладуел се приближи към тях и се намръщи на Тео.

— Защо не им звънеш ти? — предложи господин Маунт.

Тео искаше да чуе точно това. Обърна се към директорката и заяви с любезен тон:

— Може ли да изляза в коридора и да се свържа с полицията?

Госпожа Гладуел, която беше доста притеснена от цялата ситуация, веднага отвърна:

— Да, побързай.

Тео се подчини. След като напусна залата, извади телефона си и избра номера на Айк. Не получи отговор. Обади се в полицейския участък, но линията беше заета. Успя да открие Елза в кантората и я попита дали е чула някакви новини. Тя също го разочарова. Тео отново позвъни на Айк, но без резултат. Помъчи се да си спомни кой друг би могъл да му помогне. Не му хрумваше нищо. Накрая погледна часовника на дисплея — беше 9:27 ч.

Тео се втренчи в огромната метална врата, водеща към залата. Вътре го чакаха около 175 деца и десетина учители, нетърпеливи да разберат добрата вест за Ейприл — онази, която Тео бе разпространил из цялото училище по най-драматичния начин. Той знаеше, че трябва да влезе в залата и да се върне на мястото си. За миг обмисли варианта да избяга някъде за час-два. Щеше да се извини с болки в стомаха или с поредния пристъп на астма. Можеше да се скрие в библиотеката или в гимнастическия салон.

В този момент някой натисна дръжката на вратата. Тео долепи телефона до ухото си, сякаш бе потънал в сериозен разговор. Господин Маунт се приближи, погледна го въпросително и прошепна:

— Всичко наред ли е?

Тео се усмихна и кимна, все едно бе успял да се свърже с полицията и вече получаваше необходимата информация. Господин Маунт го остави сам.

Тео разполагаше със следните варианти: 1) да изчезне и да се скрие; 2) да предотврати катастрофата, като каже, че пресконференцията се отлага; или 3) да се придържа към досегашния план и да се надява на някакво чудо. Представи си как хвърля камъни по Айк, стисна зъби и отвори вратата. Всички се обърнаха към него. Госпожа Гладуел го нападна с думите:

— Какво става, Тео?

Директорката вдигна вежди, а очите ѝ проблеснаха от гняв.

— Ще започне съвсем скоро — обясни той.

— С кого говори? — попита го директно господин Маунт.

— В момента отстраняват технически проблем — отвърна Тео.
— Само още две-три минути.

Господин Маунт се намръщи. Очевидно не му вярваше. Тео бързо зае мястото си и се опита да се изолира от останалите. Концентрира се върху екрана, където едно куче стискаше четки за

рисуване между зъбите си и разпръскваше боя по бяло платно. Водещият се заливаше от смях. Хайде, помисли си Тео. Някой няма ли да ме спаси? Часът беше 9:35.

— Ей, Тео, ще ни кажеш ли и други интересни клюки? — извика Арън и децата наоколо се закикотиха.

— Поне ни освободиха от часа — заяви Тео.

Минаха още десет минути. Рисуващото куче бе сменено от дебел готвач, който построи пирамида от гъби и едва не се заплака, когато тя се срути на земята. Госпожа Гладуел застана пред телевизора, втренчи се сърдито в Тео и обяви:

— Време е да се връщате в класните стаи.

В този миг на екрана се появи огромен надпис: „Важни новини“. Секретарката усили звука и директорката се премести встрани. Тео въздъхна с облекчение и благодари на Бог за чудото.

Шефът на полицията стоеше зад висока катедра. Зад гърба му се бяха наредили няколко униформени мъже. В десния ъгъл се виждаше инспектор Слейтър, облечен със сако и вратовръзка. Всички изглеждаха уморени.

Шефът започна да чете от бележките си. Те съдържаха информацията, предоставена на Тео два часа по-рано. Полицаяте чакаха резултатите от ДНК анализа, но бяха почти сигурни, че тялото от реката не е на Ейприл Финмор. Последваха някои подробности около размерите и състоянието на трупа. Експертите правеха всичко по силите си, за да го идентифицират, и щяха да приключат съвсем скоро. Колкото до Ейприл, в момента се проверяваха различни следи. Репортерите зададоха редица въпроси и шефът на полицията се впусна в дълги обяснения, без да каже нищо ново.

Когато пресконференцията приключи, осмокласниците се чувстваха облекчени, но тревогата им не беше изчезнала. Полицията нямаше представа къде е Ейприл или кой е похитителят ѝ. Джек Лийпър все още беше главният заподозрян. Но тя поне не беше мъртва. Дори и ако най-ужасното се бе случило, приятелите ѝ не го знаеха.

След като децата напуснаха залата и отидоха в класните стаи, Тео си обеща да бъде по-внимателен в бъдеще. Току-що бе успял да се размине с истински скандал, който щеше да го превърне в посмешница пред цялото училище.

По време на обедната почивка Тео, Уди, Чейс, Арън и още няколко момчета разопаковаха сандвичите си и обсъдиха плана да възобновят издирването на Ейприл след часовете. Прогнозата за времето обаче не беше обещаваща. По-късно следобед и вечерта се очакваха поройни дъждове. С минаването на дните все по-малко хора смятаха, че Ейприл е останала в Стратънбърг. Защо беше нужно да претърсват улиците, щом никой не вярваше, че тя ще бъде открита?

Тео беше твърдо решен да продължи, независимо от дъжда.

13

В часа по химия, докато силният дъжд и вятърът блъскаха по прозорците, Тео се стараеше да слуша господин Тъбчек. Изведнъж се изненада, когато чу собственото си име. Гласът на директорката отново прозвуча по вътрешната уредба.

— Господин Тъбчек, Теодор Буун при вас ли е? — изкрещя тя и стресна децата и учителя.

Тео затаи дъх и скочи от мястото си. Къде иначе да бъда, помисли си той.

— Да — отвърна господин Тъбчек.

— Моля, изпратете го в кабинета ми.

Докато вървеше бавно по коридора, Тео отчаяно се опитваше да си представи защо госпожа Гладуел го вика при себе си. Наближаваше два часа в петък следобед. Ужасната седмица отиваше към своя край. Може би директорката беше ядосана заради закъснатата пресконференция, но Тео се съмняваше в това. В крайна сметка всичко бе свършило добре. Той не си спомняше да е имал сериозни провинения през изминалите дни. Не беше нарушил правилника, нито бе обидил някого. Както винаги бе написал старателно домашните си. В крайна сметка реши, че няма защо да се тревожи. Преди две години най-голямата дъщеря на госпожа Гладуел бе преживяла труден развод, а Марсела Буун бе защитавала интересите ѝ.

Любопитната секретарка Глория, която говореше по телефона, му махна да влезе в огромния кабинет. Директорката го посрещна и го въведе вътре.

— Тео, запознай се с Антон — каза тя и затвори вратата.

Антон беше слабо дете с тъмна кожа.

Госпожа Гладуел продължи:

— Той учи в шести клас, при госпожица Спенс.

Тео се здрависа с него и заяви:

— Приятно ми е.

Антон не продума. Ръкостискането му беше доста вяло. Тео веднага забеляза, че момчето е разтревожено и уплашено до смърт.

— Седни, Тео — покани го директорката и той се подчини. — Антон е от Хаити. Преместил се е тук преди няколко години. Живее със свои роднини в покрайнините на града, на Баркли стрийт. Домът му е близо до каменоломната.

Тя погледна Тео в очите, когато спомена последното. Каменоломната се намираше в бедната част на града. Всъщност повечето хора там бяха имигранти. Много от тях живееха нелегално.

— Родителите му работят извън града. Антон е при баба си и дядо си. Виждал ли си подобно нещо? — попита директорката и подаде на Тео лист хартия.

Той го разучи набързо и промълви:

— О, боже!

— Познаваш ли Съда за животни, Тео?

— Да, бил съм там няколко пъти. Веднъж ми се наложи да спася кучето си.

— Ще ни обясниш ли какво пише?

— Да. Това е призовка. Издадена е от съдия Йек, който работи в Съда за животни. В нея се твърди, че Пийт е бил задържан вчера от зоополицията.

— Дойдоха вкъщи и го отведоха — обясни Антон. — Казаха, че го арестуват. Пийт беше много притеснен.

Тео продължи да чете призовката.

— Според документа Пийт е африкански сив папагал с неуточнена възраст.

— Той е на петдесет години. Отдавна живее при нас.

Тео се обърна към Антон и забеляза, че очите му са насълзени.

— Изслушването е днес в четири часа. Съдия Йек ще води заседанието и ще реши какво да прави с Пийт. Имаш ли представа какво е станало?

— Уплашил е няколко човека — заяви Антон. — Не знам повече.

— Ще му помогнеш ли, Тео? — попита госпожа Гладуел.

— Разбира се — отвърна Тео с известно нежелание.

В действителност обаче той харесваше Съда за животни, тъй като всеки човек, включително и едно тринайсетгодишно хлапе, можеше да се защитава сам в залата. Адвокатите не бяха задължителни

и съдия Йек се държеше доста либерално. Не беше успял като адвокат и го бяха изхвърлили от повечето кантори в Стратънбърг. Не можеше да се справи със сериозна юридическа работа и не се радваше особено на факта, че заема най-унизителната позиция в правните среди. Повечето му колеги избягваха „Котешкия съд“, тъй като смятаха, че е под достойнството им.

— Благодаря ти, Тео.

— Сега трябва да тръгвам — каза той. — Нуждая се от малко време за подготовка.

— Освобождавам те от часовете — заяви директорката.

В четири часа Тео слезе до сутерена на съда и тръгна по коридора, където бяха разположени няколко склада. Накрая стигна до дървена врата. В горния ѝ край имаше голям черен надпис: „Съд за животни, съдия Серджо Йек“. Тео беше притеснен, но и развълнуван. Къде другаде можеше да представи защитата по даден случай, като земе ролята на истински адвокат? Той бе взел старото кожено куфарче на Айк. Пое си въздух и отвори вратата.

Каквото и да бе направил Пийт, провинението му явно беше сериозно. Тео никога не бе виждал толкова много хора в Котешкия съд. В лявата част на малката зала седяха група жени на средна възраст. Всички носеха тесни кафяви бричове за езда и черни ботуши, високи до коленете. Изглеждаха възмутени. Отдясно, на възможно най-голямо разстояние от тях, беше Антон в компанията на двойка възрастни чернокожи. И тримата изглеждаха доста уплашени. Тео се приближи и ги поздрави. Антон му представи баба си и дядо си. Имената им бяха чужди и Тео не ги запомни от първия път. Говореха добре английски, но със силен акцент. Антон каза нещо на баба си. Тя се обърна към Тео и попита:

— Ти ли си нашият адвокат?

— Да — отвърна Тео, тъй като не успя да измисли друго.

Жената започна да плаче.

Една странична врата се отвори и в залата влезе съдия Йек, който отиде до мястото си. Както винаги облеклото му се състоеше от дънки, каубойски ботуши и раздърпано спортно сако. Нямаше вратовръзка. Черната съдийска тога не беше задължителна в Котешкия съд. Той

вдигна някакъв лист хартия и се огледа. Малко от неговите случаи привличаха подобно внимание. Повечето засягаха хора, чиито кучета и котки са били заловени от зоополицията. Когато някой от тях предизвикваше оживен спор, съдия Йек се наслаждаваше на момента.

Йек се изкашля звучно и заяви:

— Настоящото изслушване се отнася за папагала Пийт, собственост на господин и госпожа Рение.

Съдията погледна към хаитяните за потвърждение.

— Ваша Чест, аз ще представлявам собствениците — уточни Тео.

— Здравей, Тео. Как се чувстваш днес?

— Чудесно, господин съдия. Благодаря.

— Не съм те виждал цял месец.

— Да, сър, бях много зает. Знаете как е в училище.

— Как са вашите?

— Добре. Всичко е наред.

Тео бе отишъл в Котешкия съд за пръв път преди две години. Тогава се яви в залата в последния момент, за да спаси едно улично куче. Прибра го вкъщи и го нарече Джъдж.

— Моля, приближете се — покани съдия Йек семейство Рение.

Тео ги поведе напред. Те минаха през малката вратичка и отидоха до масата вдясно. Когато седнаха, съдията обяви:

— Оплакването е подадено от Кейт Спенгълър и Джуди Крос, собственички на конна база „Ес Кей“.

В този миг се изправи добре облечен млад мъж и заяви:

— Да, Ваша Чест. Аз ще защитавам интересите на госпожица Спенгълър и госпожица Крос.

— А вие сте?

— Кевин Блейз, господин съдия. От адвокатска фирма „Маклин“.

Блейз тръгна наперено към съдията и сложи пред него визитната си картичка. В другата ръка държеше блестящо черно куфарче. Фирмата „Маклин“ се състоеше от двайсетина адвокати, които работеха в града от години. Тео никога не бе чувал за господин Блейз. Явно и съдия Йек не го познаваше. Беше повече от сигурно, поне за Тео, че прекалената самоувереност на младия мъж не създава добро впечатление.

Тео изведнъж усети как стомахът му се свива. Противникът му беше истински адвокат!

Блейз покани двете си клиентки да седнат зад масата в лявата част на залата. Когато всички се настаниха, съдия Йек попита:

— Тео, ти нямаш нищо общо с този папагал, нали?

— Не, сър.

— Тогава защо си тук?

Тео не се изправи. В Котешкия съд липсваха всякакви формалности. Адвокатите седяха по местата си. Нямаше специален стол за свидетелите, официални клетви, правила за излагане на доказателствата или заседатели. Съдия Йек приключваше бързо с изслушванията и вземаше решение на момента. Въпреки че позицията му беше унижителна, той се славеше със своята справедливост.

— Ами аз... — запелтечи Тео. — Ваша Чест, с Антон сме от едно училище. Родителите му са от Хаити и не разбират съдебната ни система.

— Че кой ли я разбира? — промърмори Йек.

— Дойдох тук, за да направя услуга на моя приятел.

— Ясно, Тео, но обикновено собственикът на животното се явява сам в залата или наема адвокат да го представлява. Ти не си нито собственик, нито адвокат. Поне засега.

— Така е, сър.

Кевил Блейз скочи на крака и протестира:

— Възразявам срещу неговото присъствие в залата, Ваша Чест.

Съдия Йек бавно извърна погледа си от Тео и прикова очи в амбициозното лице на Кевин Блейз. Последва дълго мълчание. Във въздуха се усещаше напрежение. Всички бяха затаили дъх. Накрая съдия Йек заяви:

— Седнете.

Блейз се подчини, а Йек добави:

— И не ставайте повече, освен ако не ви кажа изрично да го направите. А сега да преминем по същество. Не чухте ли, че аз самият повдигнах въпроса за присъствието на Теодор Буун в залата? Да не сте глух? Нямам нужда от помощта ви. Възражението ви е безпочвено. Не го отхвърлям, но не го и приемам. Просто смятам да го пренебрегна.

Отново тишина. Съдия Йек се обърна към групата жени, седнали зад масата вляво. Посочи към тях и попита:

— Кой са тези хора?

Блейз, който се бе вкопчил в стола си, уточни:

— Свидетелите, Ваша Чест.

Съдия Йек не беше много доволен от отговора.

— Нека ви обясня как работя, господин Блейз. Предпочитам кратки изслушвания и малко свидетели. Не проявявам никакво търпение към хора, които само повтарят казаното преди тях. Разбирате ли ме, господин Блейз?

— Да, сър.

Съдията погледна към Тео и добави:

— Благодаря ви за интереса към този случай, господин Буун.

— Моля, Ваша Чест.

Йек разучи листа хартия пред себе си и продължи:

— Добре. Сега е време да се срещнем с Пийт.

Той кимна на стария секретар. Мъжът изчезна за миг и се върна с един униформен пристав, който носеше евтина телена клетка за птици. Сложи я в края на масата на съдията. Вътре стоеше Пийт, африкански сив папагал. Разстоянието между човката и опашката му беше около трийсет и пет сантиметра. Пийт се озърна из непознатата стая, като движеше само главата си.

— Сигурно ти си Пийт — заяви съдия Йек.

— Аз съм Пийт — отговори папагалът с ясен писклив глас.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм съдия Йек.

— Йек, Йек, Йек — изграчи Пийт и почти всички се засмяха.

На жените с черните ботуши не им беше смешно. Те се намръщиха още повече. Явно изобщо не се радваха на Пийт.

Съдия Йек въздъхна бавно, сякаш очакваше изслушването да продължи по-дълго, отколкото му се искаше.

— Призовете първия свидетел — обърна се той към Кевин Блейз.

— Да, Ваша Чест. Ще започна с Кейт Спенгълър.

Блейз се размърда на стола и погледна клиентката си. Едва се съдържаше да не се изправи и да закричи из залата. Чувстваше се като вързан на мястото си. Той взе своя бележник, пълен със записки, и продължи:

— Вие сте съсобственичка на конна база „Ес Кей“. Така ли е?

— Да.

Госпожица Спенгльър беше дребна и слаба, в средата на четирийсетте.

— Откога притежавате базата?

— Това важно ли е? — прекъсна го съдия Йек. — Искам да разбера как този въпрос е свързан със случая.

Блейз се опита да обясни.

— Ваша Чест, ние трябва да докажем, че...

— Нека ви демонстрирам как протичат заседанията тук, господин Блейз. Госпожице Спенгльър, опишете ми какво е станало. Забравете за нещата, които сте чули от адвоката си. Интересува ме какво е направил Пийт.

— Аз съм Пийт — изпищя папагалът.

— Да, вече го знаем.

— Йек, Йек, Йек.

— Благодаря ти, Пийт.

Съдията изчака, за да се увери, че птицата се е укротила. После даде знак на госпожица Спенгльър. Тя започна:

— Миналия вторник водих урок по езда. Стоях в заградената за тази цел площ и наблюдавах четиримата ученици, които се бяха качили на конете си. Изведнъж папагалът долетя от нищото и се разкрещя точно над главите ни. Конете се уплашиха и тръгнаха към конюшната. За малко щяха да ме стъпчат. Бети Слокъм падна на земята и си контузи ръката.

Бети Слокъм се изправи, за да покаже на всички бинтованата си ръка.

— Птицата се спусна отново към нас като обезумяло камикадзе и подгони животните...

— Камикадзе, камикадзе, камикадзе — изтърси Пийт.

— Млъкни! — извика госпожица Спенгльър.

— Моля ви, Пийт е само папагал — намеси се съдия Йек.

Пийт избълва поредица от неразбираеми думи. Антон се наведе към Тео и прошепна:

— Това е креолски.

— Какво има? — поинтересува съдията.

— Папагалът говори на креолски, Ваша Чест — обясни Тео. — Езикът в Хаити.

— Какво каза?

Тео се допита до Антон и добави:

— По-добре е да не знаете.

Пийт се успокои и всички зачакаха. Съдия Йек погледна към Антон и промълви:

— Ще млъкне ли, ако го помолиш?

Антон поклати глава и отвърна:

— Не, сър.

Отново тишина.

— Моля, продължете — заяви Йек.

Джуди Крос взе думата.

— На следващия ден, горе-долу по същото време, беше мой ред да водя урок. Петима ездачи се бяха качили на конете си. Обикновено им давам заповеди като „Напред!“, „Спри!“ или „Галоп“. Нямах представа, че папагалът ни наблюдава, скрит зад един дъб. Изведнъж птицата се разкрещя: „Спри! Спри!“.

Като по команда Пийт изграчи:

— Спри! Спри! Спри!

— Чувате ли? Конете замръзнаха на място. Опитах се да не му обръщам внимание. Казах на учениците да запазят спокойствие и да не го слушат. После извиках: „Напред!“, и конете се раздвижиха. Папагалът отново изпищя: „Спри! Спри!“.

Пийт побърза да повтори последните й думи. Съдия Йек вдигна ръце, за да въдвори тишина. Минаха секунди. Накрая той заяви:

— Да, слушам ви.

Джуди Крос продължи:

— Утихна за няколко минути и ние забравихме за него. Учениците се концентрираха върху урока и конете се укротиха. Вървяха бавно, когато птицата изненадващо извика: „Галоп! Галоп!“.

Конете спряха за миг и се втурнаха с всичка сила напред. Настъпи истински хаос. Едва успях да се спася.

— Галоп! Галоп! — намеси се Пийт.

— Вие сам го чувате — заяви Джуди Крос. — Вече цяла седмица ни тормози. Един ден се спуска от небето като бомбардировач и плаши до смърт конете. На другия се промъква зад гърба ми и изчаква да се възцари тишина, за да може да раздава заповеди. Той е лош. Конете се страхуват да излязат навън. Учениците си искат обратно парите. Папагалът унищожавя бизнеса ни.

Точно в този миг Пийт изкрещя:

— Ти си дебела.

След няколко секунди повтори:

— Ти си дебела.

Думите му отекнаха в залата и изумиха присъстващите. Повечето хора сведоха засрамено поглед.

Джуди Крос преглътна тежко, затвори очи и стисна юмруци. После се намръщи, сякаш изпитваше силна болка. Беше огромна жена с едро, прегърбено тяло. От реакцията ѝ ставаше ясно, че наднорменото тегло ѝ бе създавало редица проблеми през годините. Тя бе водила ожесточена битка с килограмите, но напразно. Темата беше изключително деликатна и Джуди се бореше с нея всеки ден.

— Ти си дебела — напомни ѝ Пийт за пореден път.

Съдия Йек, който отчаяно се опитваше да потисне смеха си, заяви:

— Добре. Правилно ли предполагам, че останалите свидетели ще кажат същото?

Жените кимнаха. Част от тях се бяха отдръпнали назад и почти се криеха. Първоначалният ентузиазъм ги бе напуснал. В този момент никой не се осмеляваше да се оплаче от Пийт. Какво ли щеше да изтърси той за техните фигури?

— Нещо друго? — попита съдия Йек.

— Господин съдия — отвърна Кейт Спенгълър, — трябва да ни помогнете. Птицата ще унищожи бизнеса ни. Вече загубихме пари. Не е честно.

— Какво очаквате да направя?

— Не знам. Не може ли да го приспите?

— Искате да го убия?

— Спри! Спри! — изкрещя Пийт.

— Защо не отрежете крилата му? — предложи Джуди Крос.

— Спри! Спри! — повтори Пийт.

Папагалът премина на креолски и се впусна в яростни словесни нападки срещу двете жени. Когато млъкна, съдия Йек погледна Антон и попита:

— Какво каза?

Бабата и дядото на Антон се кикотеха и криеха лица с ръце.

— Много лоши неща — обясни Антон. — Определено не харесва тези жени.

— Ясно. — Съдията отново вдигна ръце и помоли за тишина. Пийт схвана посланието. — Господин Буун.

— Ваша Чест, мисля, че ще е от полза, ако приятелят ми Антон ви даде малко информация за Пийт.

— Нека го направи.

Антон прочисти гърло и започна с треперещ глас:

— Пийт е на петдесет години. Баща ми го получил като дете в Хаити. Пийт живее отдавна в дома ни. Когато дойдоха в Америка преди няколко години, баба и дядо го донесоха със себе си. Африканските сиви папагали са едни от най-умните животни в света. Както виждате, Пийт знае доста думи. Обикновено разбира какво си говорят хората. Може дори да имитира човешки гласове.

Пийт наблюдаваше Антон. Беше разпознал гласа му.

— Анди, Анди, Анди — изкрещя той.

— Тук съм, Пийт — каза Антон.

— Анди, Анди.

След кратка пауза Антон продължи:

— Папагалите си имат строго фиксирана програма. Трябва да излизат от клетката за поне един час на ден. Всеки следобед в четири часа ние пускаме Пийт. Мислехме си, че просто обикаля задния двор. Но явно не е така. Конната база е на километър и половина от тук. По някакъв начин Пийт стига до там. Много съжаляваме за случилото се. Моля ви, не наранявайте Пийт.

— Благодаря ти — заяви съдия Йек. — Господин Блейз, какво предлагате да направя?

— Ваша Чест, очевидно собствениците на Пийт нямат контрол върху него, а това е тяхно задължение. Защо не наредите да му отрежат крилата? Срецнах се с двама ветеринари и един специалист по диви животни. Според тях процедурата не е необичайна, нито пък болезнена или скъпа.

Пийт изкрещя с пълно гърло:

— Ти си глупав.

Из залата отекна смях и Блейз се изчерви.

— Добре, достатъчно — намеси се съдия Йек. — Махнете го от тук. Съжалявам, Пийт, но се налага да напуснеш залата.

Приставът взе клетката и я изнесе. Когато вратата се затвори, Пийт продължи да ругае на креолски.

Настана тишина. Съдия Йек заяви:

— Вие какво предлагате, господин Буун?

Без да се колебае, Тео отвърна:

— Изпитателен срок, Ваша Чест. Дайте ни още един шанс. Приятелите ми ще намерят начин да укротят Пийт и да го държат настрана от конната база. Не мисля, че досега са били наясно с проблемите, които е създал. Те ужасно съжаляват за случилото се.

— А ако го повтори?

— Ще понесат по-тежко наказание.

Тео знаеше две неща, които не бяха известни на Кевин Блейз. Първо, съдия Йек вярваше във втория шанс и рядко решаваше да умъртви някое животно. Второ, той бе изгонен от фирма „Маклин“ преди пет години и вероятно още не харесваше нейните адвокати.

В типичния за него тон съдията продължи:

— Ето какво ще направим. Госпожици Спенгълър и Крос, проявявам дълбоко разбиране към оплакванията ви. Ако Пийт се появи отново, искам да го заснемете на видео. Пригответе си камера или мобилен телефон. Тогава, господин Буун, ще задържим Пийт в ареста и ще отрежем крилата му. Собствениците ще поемат разходите. Няма да има изслушване, всичко ще стане автоматично. Ясно ли е, господин Буун?

— Само секунда, Ваша Чест.

Тео се обърна към семейство Рение. Тримата кимнаха утвърдително.

— Всичко е ясно, Ваша Чест — заяви той.

— Добре. Отговорността е в техни ръце. Трябва да държат Пийт вкъщи. Точка.

— Сега може ли да го заведат у дома? — попита Тео.

— Да. Сигурен съм, че добрите хора от приюта за животни са готови да го пуснат. Случаят е приключен. Закривам заседанието.

Кевин Блейз, двете му клиентки и жените с черни ботуши излязоха от залата. След като си тръгнаха, съдебният пристав донесе клетката и я подаде на Антон. Той веднага я отвори и извади отвътре птицата. Баба му и дядо му избърсаха сълзите си и погалиха Пийт по гърба.

Тео се отдалечи от тях и отиде до съдия Йек, който си водеше записки.

— Благодаря, Ваша Чест — прошепна Тео.

— Пийт е лош — каза Йек и се закикоти.

— Жалко, че нямаме видеозапис на нападенията му.

Двамата се засмяха тихо.

— Съврши добра работа, Тео.

— Благодаря.

— Нещо ново за Ейприл Финмор?

Тео поклати глава.

— Съжалявам. Разбрах, че сте близки приятели.

Тео кимна.

— Много близки.

— Ще стискам палци.

— Йек, Йек, Йек — изкрещя Пийт, преди да напусне съдебната зала.

Джак Лийпър беше решил да проговори. Той изпрати бележка на надзирателя, който я предаде на инспектор Слейтър. В късния петъчен следобед го отведоха от килията му и го прекараха през стар тунел, водещ към полицейския участък в съседната сграда. Слейтър и верният му партньор Капшоу го чакаха в същата мрачна, неприветлива стая за разпити. Лийпър изглеждаше така, сякаш не се беше бръснал или къпал след срещата си с двамата инспектори предишния ден.

— Какво ти хрумна, Лийпър? — започна грубо Слейтър.

Както винаги Капшоу си записваше всичко.

— Днес се видях с моя адвокат — каза наперено Лийпър, сякаш фактът, че си е намерил защитник, автоматично го правеше по-важен.

— Как се казва?

— Озгуд. Кип Озгуд.

Полицаяте се захилиха едновременно.

— Щом си се свързал с него, си обречен, Лийпър — заяви Слейтър.

— Той е най-некадърният в града — добави Капшоу.

— На мен ми харесва — отвърна Лийпър. — Май е доста по-умен от вас, момчета.

— Ще преминем ли по същество, или ще продължим да се заяждаме?

— Мога да правя и двете.

— Адвокатът ти разбра ли, че си тук? — попита Слейтър.

— Да.

— Е, какво има?

— Притеснявам се за момичето. Явно вие сте пълни аматьори и няма да я намерите. Аз знам къде е. С напредване на времето положението става все по-лошо. Трябва да я спасите.

— Много си сладък, Лийпър — захили се Слейтър. — Първо отвличаш Ейприл и я скриваш някъде, а после искаш да ѝ помогнеш.

— Сигурен съм, че ще ни предложиш сделка — намеси се Капшоу.

— Точно така. Ето какво измислих. По-добре е да се съгласите бързо, защото момичето е ужасно уплашено. Ще пледирам „виновен“ за влизане с взлом. Очаквам да получа две години затвор, като присъдата ми ще започне да тече едновременно с тази в Калифорния. Смятам да остана тук и да излежа срока в местния затвор. Според адвокатата ми документите могат да бъдат подготвени за няколко часа. Подписваме споразумението със съгласието на прокурора и съдията, след което вие получавате момичето. Всяка минута е от значение, момчета. Време е да се размърдате.

Слейтър и Капшоу се спогледаха нервно. Лийпър ги бе хванал натясно. Бяха почти убедени, че лъже, тъй като очакванията им към него бяха доста занижени. Но ако казваше истината? Ако действително ги отведеше при Ейприл, щом изпълнеха условията му?

— Вече е почти шест часа, Лийпър. Освен това е петък. Всички съдии и прокурори са си отишли вкъщи.

— Не се съмнявам, че ще ги намерите. Ще реагират бързо, за да спасят момичето.

Настъпи мълчание. Инспекторите се втренчиха в брадясалото му лице. Защо би предложил подобна сделка, ако не знаеше къде е Ейприл? Нямах да получи нищо, в случай че не изпълнеше обещанието си. А и полицията не разполагаше с други следи или заподозрени. Лийпър беше единственият им шанс.

— Не е проблем да говоря с прокурора — съгласи се накрая Слейтър.

— Ако лъжеш, Лийпър, ще те изпратим обратно в Калифорния още в понеделник — добави Капшоу.

— Ейприл в града ли е? — попита Слейтър.

— Няма да кажа нищо повече, преди да подпишем споразумението — отвърна Лийпър.

След като спаси папагала Пийт, Тео излезе от сградата на съда. Тогава видя, че е получил съобщение от Айк. Той го викаше при себе си в офиса.

Тъй като се събуждаше доста трудно сутрин, Айк обикновено работеше до късно, дори в петък. Тео го завари зад бюрото. Около него бяха струпани купчини с документи. Беше отворил бутилка бира и слушаше Боб Дилън.

— Как е любимият ми племенник? — попита Айк.

— Ти нямаш друг — отвърна Тео и свали дъждобрана си.

После седна на единствения стол, който не беше покрит с папки и книги.

— Да, но дори да имах и двацет, ти пак щеше да си любимият.

— Щом казваш.

— Как мина денят ти?

Тео бе научил, че адвокатската професия до голяма степен е свързана с радостта от победите — особено онези, които бяха извоювани в съдебната зала. Адвокатите обожаваха историите за странни клиенти и дела, но най-много се гордееха с драматичните обрати в съда. Ето защо Тео сподели с Айк сагата за Пийт. Не след дълго чичо му се заливаше от смях. Както се очакваше, съдия Йек не се срещаше с по-уважаваните юристи в града. Айк често го виждаше в баровете, посещавани от неуспелите в тази професия. Той искрено се забавляваше с факта, че Йек позволява на Тео да се явява в неговата зала като истински адвокат.

Когато Тео приключи с разказа, Айк смени темата.

— Все още смятам, че полицаите трябва да проверят бащата на момичето. Доколкото чух, продължават да се занимават с Джек Лийпър, а това е глупаво. Не мислиш ли?

— Не знам, Айк. Трудно ми е да преценя.

Айк взе лист хартия.

— Името му е Томас Финмор, викат му Том. Групата му се нарича „Плъндър“. От няколко седмици са на турне. Финмор свири с още четирима палячовци. Повечето са от Стратънбърг. Няма т страница в интернет. Певецът им е бивш наркодилър, познавам го от години. Успях да се свържа със сегашната му приятелка. Тя не сподели много, но предположи, че в момента са в Роли, Северна Каролина. Според нея изнасят евтини концерти в барове и студентски клубове. Май не й е особено мъчно за него. Но както и да е. Не научих повече.

— Какво очакваш от мен?

— Да намериш групата „Плъндър“.

Тео поклати отчаяно глава.

— Слушай, Айк. Не вярвам, че Ейприл е тръгнала с баща си. Вече се опитах да ти го обясня. Тя не го харесва и не би му се доверила.

— Ейприл се е страхувала ужасно, Тео. Кой знае какво си е помислила? Майка ѝ я е изоставила. Цялото семейство е доста странно, нали?

— Да.

— Къщата не е разбита, защото баща ѝ е имал ключ. Той е взел Ейприл със себе си и двамата са напуснали Стратънбърг. Вероятно няма да се върнат скоро.

— Но щом е с баща си, значи е на сигурно място.

— Едва ли. Дали е безопасно да се навърта около „Плъндър“? Компанията им не е подходяща за едно тринайсетгодишно момиче.

— Значи искаш да отида с колелото до Роли, Северна Каролина, и да ги откривя?

— По-късно ще обсъдим как да действаме. Ти се оправяш добре с компютрите. Първо виж какво ще намериш в интернет.

Каква загуба на време, каза си Тео. Изведнъж се почувства уморен. Седмицата се беше оказала ужасно напрегната и той се нуждаеше от сън. Изслушването в Котешкия съд бе изцедило последните му сили. Тео мечтаеше да се прибере вкъщи и да се мушне под завивките.

— Благодаря ти, Айк — заяви накрая той и взе дъждобрана си.

— Няма защо.

В петък вечерта надзирателите отново сложиха белезници на Джак Лийпър и го изведоха от килията. Срещата се състоя в една стая в затвора, където адвокатите обикновено говореха с клиентите си. Защитникът на Лийпър Кип Озгуд го чакаше там заедно с инспекторите Слейтър и Капшоу. На място присъстваше и млада жена от кабинета на прокурора. Казваше се Тереза Нокс. Госпожица Нокс веднага пое нещата в свои ръце. Държеше се изключително делово и не беше доволна от факта, че са я повикали на работа в петък вечер.

— Забравете за сделката, господин Лийпър — започна тя. — Не сте в позиция да ни поставяте условия. Най-вероятно ще бъдете

обвинен в отвличане, което ще ви донесе до четирийсет години затвор. Ако момичето е пострадало, присъдата ще бъде по-тежка. Ако е мъртва, животът ви ще приключи. Най-добре е да ни кажете къде е Ейприл. Така тя няма да страда повече, а вие ще се отървете от нови обвинения.

Лийпър се ухили на госпожица Нокс, но не каза нищо.

Младата жена продължи:

— Разбира се, последното важи, в случай че не си играете с нас. Аз лично мисля, че лъжете. Съдията и полицията са на същото мнение.

— Тогава всички ще съжаляват — заяви Лийпър. — Давам ви шанс да спасите живота ѝ. Що се отнася до мен, и бездруго ще умра зад решетките.

— Не е задължително — възрази госпожица Нокс. — Предайте ни момичето невредимо и ще съдействам да получите двайсет години по обвинението за отвличане. Ще излежите присъдата си в Стратънбърг.

— А обвиненията в Калифорния?

— Не можем да влияем на властите там.

Лийпър продължи да се хили, сякаш се наслаждаваше на мига. Накрая каза:

— Вие сама споменахте, че се налага да забравим за сделката.

Съботната закуска в дома на семейство Буун премина доста напрегнато. Както обикновено, Тео и Джъдж поглъщаха овесени ядки (Тео пиеше портокалов сок), а Уудс Буун ядеше поничка и четеше спортната страница във вестника. Марсела проверяваше последните новини на лаптопа си с чаша кафе в ръка. В кухнята беше съвсем тихо, поне през първите двамадесет минути. Спомените от предишни разговори все още витаеха във въздуха и скандалът можеше да избухне всеки момент.

Имаше няколко причини за изострената обстановка. Първата и най-очевидната беше дълбоката тъга, обхванала семейството още в сряда сутринта, когато полицията ги бе събудила с молбата да се явят в дома на Ейприл Финмор. Дните се нижеха без новини за момичето и настроението на всички видимо се влошаваше. Уудс и Марсела Буун се опитваха да се усмихват и да пускат шеги, но усилията им бяха напразни. Втората и по-маловажна причина се криеше във факта, че днес Тео и баща му щяха да пропуснат седмичната игра на голф. Почти всяка събота в девет сутринта те отиваха в клуба и Тео чакаше с нетърпение този момент.

Играта беше отменена заради третата причина за напрежението. Господин и госпожа Буун трябваше да заминат извън града за едно денонощие, а Тео настояваше да го оставят сам вкъщи. И преди тримата се бяха карали на същата тема и сега Тео губеше битката за пореден път. Той внимателно им обясни, че ще затвори прозорците и вратите, ще пусне алармата и ще се обади на съседите и полицията при необходимост. Обеща им да заключи вратата на спалнята и да държи стика за голф до леглото си. Джъдж щеше да спи до него и да го пази. Тео знаеше как да се грижи за себе си и не обичаше да го възприемат като дете. Не искаше родителите му да викат бавачка, когато излизаха на вечеря или отиваха на кино, и се ядосваше, че не може да бъде сам по време на пътуванията им.

Родителите му не отстъпиха. Тео беше едва на тринайсет — твърде малък, за да остане без компания. Те отказваха да обсъждат въпроса, преди синът им да навърши четиринайсет. Засега се нуждаеше от контрол и сигурност. Марсела беше уредила Тео да прекара нощта при Чейс Уипъл, което щеше да бъде приемливо при нормални обстоятелства. Чейс обаче беше обяснил, че неговите родители също ще отсъстват. Ето защо момчетата трябваше да прекарат времето с голямата сестра на Чейс Дафне. Тя беше на шестнайсет и доста неприятна. Винаги си седеше вкъщи, тъй като нямаше социален живот, и обожаваше да флиртува с Тео. Той бе преживял една кошмарна вечер с нея преди три месеца, когато родителите му бяха отишли на погребение в Чикаго.

Тео протестираше, мятеше се, хленчеше и мърмореше, но без резултат. Съботната вечер щеше да премине в сутерена на къщата на семейство Уипъл. Той си представи как пълничката Дафне ще говори безспирно и няма да сваля очи от него, докато двамата с Чейс се опитват да играят на компютъра или да гледат телевизия.

Уудс и Марсела бяха обсъдили варианта да се откажат от пътуването заради инцидента с Ейприл и напрегнатата обстановка в града. Планът им беше да заминат за известния курорт Брайър Спрингс, на около триста километра от Стратънбърг. Там ги очакваше интересна среща с колеги от целия щат. Първо щяха да присъстват на поредица от следобедни семинари и доклади, а после на коктейл и дълга вечеря, където да слушат речите на мъдри съдии и скучни политици. Уудс и Марсела бяха активни членове на Щатската асоциация на юристите и никога не пропускаха годишната среща в Брайър Спрингс. Настоящото събитие беше още по-важно, тъй като Марсела трябваше да изнесе доклад за най-новите тенденции в бракоразводния процес. Уудс от своя страна държеше да присъства на семинар за кризата с ипотеките имоти. И двамата се бяха подготвили добре и нямаха търпение да заминат.

Тео ги увери, че всичко ще бъде наред. Стратънбърг нямаше да усети липсата им за двайсет и четири часа. По време на петъчната вечеря те решиха да предприемат пътуването. Освен това прецениха, че е редно Тео да остане при семейство Уипъл въпреки протестите му. Той бе загубил битката и макар че се беше примирил с поражението, в събота се събуди в много лошо настроение.

— Съжалявам за голфа — заяви господин Буун, без да откъсва очи от спортната страница.

Синът му мълчеше.

— Ще наваксаме следващата седмица. Тогава ще играем за осемнайсет дупки. Какво ще кажеш?

Тео изсумтя.

Майка му затвори лаптопа и се обърна към него.

— Тео, скъпи, тръгваме след час. Какви са плановете ти за следобед?

След няколко секунди Тео отвърна:

— Не знам. Може би просто ще изчакам убийците да се появят. Вероятно ще бъда мъртъв, докато стигнете до Брайър Спрингс.

— Не се прави на интересен — срязва го Уудс и вдигна вестника, за да скрие усмивката си.

— Ще си изкараш страхотно при семейство Уипъл — отбеляза Марсела.

— Нямам търпение.

— А сега обратно към въпроса ми. Какво ще правиш следобед?

— Не съм сигурен. С Чейс ще идем на мач в два часа в училище или на кино в „Парамаунт“. Днес се играе и хокей.

— Нали обещавах да не търсиш Ейприл, Тео? Вече водихме този разговор. Нямаме никаква работа по улиците. Не бива да се правите на детективи.

Тео кимна. Баща му свали вестника, погледна го в очите и попита:

— Ще се закълнеш ли, Тео? Край на издирването?

— Имате думата ми.

— Искам да ми изпращаш есемес на всеки два часа. Започни в одинайсет тази сутрин. Ясно ли е? — добави майка му.

— Да.

— Усмихни се, Тео. Превърни света в едно по-щастливо място.

— В момента не ми е много весело.

— Стига, Теди — каза Марсела и се засмя.

Фактът, че го наричаше „Теди“, не му подобряваше особено настроението, нито пък постоянните ѝ напомняния „да превърне света в едно по-щастливо място“. Тео носеше грозни шини от две години и

копнееше да ги махне. Изобщо не можеше да си представи как толкова количество метал в устата е в състояние да разведри някого.

Тръгнаха точно в десет, за да стигнат в Брайър Спрингс до един и половина. Докладът на Марсела щеше да започне в 14:30 ч., а семинарът на Уудс — час по-късно. Тъй като бяха заети адвокати, те винаги спазваха определен график и всяка минута беше ценна.

Тео изчака половин час, след което взе раницата си и отиде в кантората. Джъдж го последва. Родителите му и останалите служители във фирмата рядко работеха през уикендите. Той отвори входната врата, изключи алармата и пушна осветлението в библиотеката. Високите ѝ прозорци гледаха към моравата и улицата отпред. Тео обожаваше авторитетната атмосфера на стаята и често си пишеше домашните там, когато адвокатите и асистентите не я използваха. Сега сложи купичка с вода пред Джъдж и извади лаптопа и мобилния си телефон.

Миналата вечер бе прекарал няколко часа в търсене на информация за „Плъндър“. Все още му беше трудно да повярва, че Ейприл е заминала посред нощ с баща си, но теорията на Айк звучеше най-достоверно от всичко, което му хрумваше. А и какво друго можеше да прави през уикенда?

До момента не бе открил и следа от групата. В Роли, Дърам и Чапъл Хил имаше десетки концертни зали, клубове, помещения за частни партита, барове и домове за сватбени тържества. Половината притежаваха уебсайтове или профили във Фейсбук, но никъде не се споменаваха името „Плъндър“. Тео попадна и на три бюлетина, в които фигурираха стотици заведения с музика на живо.

Той взе офисния телефон и започна да звъни наслуки по азбучен ред. Първо се обади в клуб на име „Абис Айриш Роуз“ в Дърам. Отговори му дрезгав глас:

— „Абис“.

Тео почти шепнеше.

— Здравейте, интересува ме дали групата „Плъндър“ ще свири довечера.

— Изобщо не съм чувал за тях.

— Благодаря — каза Тео и побърза да затвори.

В „Барбекюто на Брейди“ в Роли една жена заяви:

— Днес нямаме група.

Тео, който се стремеше да събере възможно най-много информация, попита:

— Преди изнасяли ли са концерти при вас?

— Не, никога.

— Благодаря.

Той продължи нататък, но без резултат. Елиза вероятно щеше да се учуди защо телефонната сметка е толкова висока този месец. Тео беше готов да поеме разходите. Смяташе дори да ѝ каже предварително за разговорите, като я помоли да не го издава на родителите му. Щеше да се справи с тях по-късно. Сега не му оставаше друго, освен да използва служебния телефон, тъй като Марсела стриктно следеше сметката на джиесема му. Ако разбереше, че се е обаждал в множество барове в Роли и Дърам, щеше да се наложи да ѝ дава излишни обяснения.

Първите признаци за успех се появиха в клуба „Тракшън“ в Чапъл Хил. Едно отзивчиво момче на възраст колкото Тео спомена, че „Плъндър“ са свирили при тях преди няколко месеца. После го помоли да изчака и отиде да попита някакъв човек на име Еди. Когато стана ясно, че групата наистина е била там, момчето попита:

— Не смяташ да ги ангажираш, нали?

— Защо не? — поинтересува се Тео.

— Недей. Много са зле.

— Благодаря.

— Свилят най-често по студентски партита.

Точно в единайсет часа Тео прати съобщение на майка си: *Сам вкъщи. Сериен убиец в мазето.*

Отговорът ѝ гласеше: *Не е смешно. Обичам те.*

Тео позвъни на още места, но не откри повече следи от „Плъндър“.

Чейс пристигна около обед и извади лаптопа си. Дотогава Тео бе успял да се свърже с над шейсет собственици, бармани, сервитьорки, бодигардове и дори един мияч на чинии, който почти не знаеше английски. От кратките обаждания ставаше ясно, че „Плъндър“ са бездарни музиканти с малко фенове. Някакъв барман от Роли, който

твърдеше, че познава „всяка банда, свирила в града“, никога не бе чувал за тях. В три случая групата бе наречена „колежанска“.

— Нека проверим студентските клубове — предложи Чейс.

Скоро научиха, че в района около Роли и Дърхам са концентрирани доста учебни заведения. Най-известните бяха „Дюк“, Университетът на Северна Каролина и щатският университет. Но на съвсем близко разстояние от тях се намираха десетки по-малки. Тео и Чейс решиха да започнат с големите. Минаха минути. Всяко от момчетата тракаше по клавиатурата, нетърпеливо да открие първата следа.

— В „Дюк“ няма студентски клубове — отбеляза Чейс.

— А къде се организират купоните? — попита Тео.

— Не съм сигурен. Нека оставим „Дюк“ за после. Ти вземи щатския университет, а аз ще проверя Северна Каролина.

Щатският университет имаше общо трийсет и три студентски клуба — двайсет и четири за момчета и девет за момичета. Къщите, където се помещаваха повечето от тях, се намираха извън кампуса. Всички поддържаха уебсайтове, но качеството им беше различно.

— Колко са клубовете в Университета на Северна Каролина? — поинтересува се Тео.

— Двайсет и две за момчета и девет за момичета.

— Нека прегледаме страниците им.

— Точно това правя в момента.

Пръстите на Чейс не спираха да шарят по клавишите. Тео също боравеше бързо с лаптопа си, но не можеше да се сравнява с Чейс. Двамата продължиха да се съревновават, твърдо решени да се доберат до някоя полезна следа. Дждъж, който обичаше да спи под всякакви мебели — бюра, легла, столове — хъркаше тихо под заседателната маса.

Уебсайтовете скоро започнаха да им изглеждат еднакво. Всички предлагаха информация за членовете, списъци със завършилите студенти, проекти, награди и предстоящи събития. Имаше безброй снимки — от купони, ски екскурзии, пикници на плажа, състезания по фризби и официални вечери с безупречно облечени студенти. Тео очакваше с нетърпение да отиде в колеж.

Футболните отбори на двете учебни заведения щяха да играят мач в два часа. Тео го знаеше; с Чейс вече бяха обсъдили залозите.

Щатският университет бе сочен за фаворит. Сега обаче това нямаше значение. По-важното беше, че събитието предоставя добър повод за безкрайни купони. Отборите щяха да се срещнат в Чапъл Хил, така че студентите от щатския университет бяха празнували снощи. Клубовете от другия университет плануваха същото за съботната вечер.

Тео затвори поредния уебсайт и отчаяно изсумтя.

— Вчера в щатския университет са били организирани десет купона, но само на четири се споменават кои групи са свирили. След като съобщаваш за парти в интернет, защо ще криеш имената на музикантите?

— И при мен е същото — заяви Чейс. — Рядко се говори за групата.

— Колко купона се очакват в Чапъл Хил днес? — попита Тео.

— Към десетина. Явно ще падне голямо забавление.

Когато приключиха с търсенето, часовникът показваше един часа.

Тео написа на майка си: *С Чейс сме. Убийци с брадви по петите ни. Няма да оцелеем. Моля те, грижи се за Джъдж. Обичам те.*

Няколко минути по-късно Марсела отвърна: *Радвам се, че си добре. Пази се. Обич, мама.*

16

Тео намери един плик с гевречета и две диетични коли в малката кухня, където служителите на фирма „Буун и Буун“ водеха негласни битки за храната. Правилата бяха прости: ако някой донесеше нещо и не искаше да го дели с останалите, трябваше да напише отгоре инициалите си и да се надява да проявят разбиране. Ако върху продуктите липсваше обозначение, те принадлежаха на всички. Действителността обаче беше по-сложна. „Заемането“ на храна от чужди запаси се случваше често и не се отхвърляше напълно. Възпитанието изискваше тя да бъде върната при първа възможност. Последното водеше до оживени спорове. Господин Буун наричаше кухнята „минно поле“ и отказваше да влиза в нея.

Тео предположи, че гевречетата и напитките са на Дороти — секретарката, която вечно се опитваше да свали килограми. Той си обеща наум да ѝ възстанови запасите.

Чейс му бе предложил да отидат в училището в два часа, за да присъстват на първия баскетболен мач на Стратънбърг за сезона. Тео се съгласи. Беше се отегчил от ровенето в интернет и смяташе усилията им за напразни. Изведнъж обаче му хрумна една идея.

— Тъй като купоните в щатския университет са били снощи, е добре да проверим всеки от клубовете. Може да влезем в профилите им във Фейсбук и да разгледаме снимките.

— Ти спомена, че там е имало десет партита, нали? — попита Чейс, който отхапваше от едно дебело геврече.

— Да, но само четири споменават имената на музикантите. Остават ни шест, които са все с непознати групи.

— И какво точно търсим?

— Всичко, свързано с „Плъндър“. Неоновии надписи, плакати, инициали на групата върху барабаните.

— И ако открием, че снощи са свирили на някой от купоните в щатския университет? Това означава ли, че днес ще изнесат концерт в лагера на противника?

— Вероятно. Виж, Чейс, просто опипваме почвата. Стреляме в тъмното.

— Да, знам.

— Хрумва ли ти по-добра идея?

— Не и за момента.

Тео изпрати на Чейс линкове към страниците на три клуба във Фейсбук.

— „Сигма Ну“ е с осемдесет членове — каза Чейс. — Колко...

— Да вземем по пет от всеки клуб. Ще ги избираме на случаен принцип. Разбира се, трябва да прегледаме откритите профили без защита.

— Да, да.

Тео отвори профила на някакъв член на „Кай Псай“. Казваше се Бъди Зайлс, второкурсник от Атланта. Бъди имаше много приятели и стотици снимки, но нито една не беше от вчерашния купон. Тео и Чейс продължиха да търсят мълчаливо. Скоро и двамата се отегчиха от безкрайните кадри на студенти, които позираха, крещяха и танцуваха. Повечето държаха бира в ръка.

Изведнъж Чейс се съживи и каза:

— Намерих снимки от снощното парти. Там е свирила група. — Той бавно ги разучи и добави: — Нищо.

Стотина снимки по-късно Тео застина на място, примигна два пъти и увеличи изображението. Намираше се в незащитения профил на един от членовете на „Алфа Ну“. Момчето се казваше Винс Снайдър, студент от Вашингтон, окръг Колумбия. Беше качил десетина снимки от купона.

— Чейс, ела тук — заяви Тео така, сякаш бе зърнал призрак.

Чейс се приближи и надникна през рамото му. Тео посочи екрана. На него се открояваха група танцуващи студенти.

— Виждаш ли? — попита той.

— Да, какво е това?

— Бейзболно яке на „Минесота Туинс“. Тъмносиньо, с червено-бял надпис.

В центъра се забелязваше малък дансинг. Фотографът бе заснел как приятелите му танцуват в ритъма на музиката. Едно от момичетата носеше доста къса пола и Тео предположи, че тя е причината за снимката. В лявата част, почти в средата на тълпата, стоеше певецът на

групата. Държеше китара и свиреше със затворени очи. Зад него се намираше мястото, посочено от Тео. В сянката на няколко големи колони изпъкваше дребен силует, който наблюдаваше публиката. Тъй като стоеше странично, само първите букви от думата „Туинс“ се различаваха на гърба на якето му. Фигурата имаше къса коса и макар че лицето ѝ бе почти скрито, Тео не се съмняваше кого вижда.

Беше Ейприл.

В 23:39 ч. миналата вечер, в момента на снимката тя е била жива.

— Сигурен ли си? — попита Чейс и се наведе напред.

Носовите им почти докосваха екрана.

— Подарих ѝ якето преди година. Бях го спечелил в една игра. Беше ми малко. Когато казах на полицията за него, инспекторите заявиха, че не са го намерили в къщата ѝ. Предполагат, че Ейприл го е облякла, преди да изчезне.

Тео отново посочи към снимката и добави:

— Обърни внимание на късата коса и профила, Чейс. Сигурен съм, че е Ейприл. Ти как смяташ?

— Може би. Не знам.

— Тя е — повтори Тео.

Момчетата се дръпнаха назад и Тео започна да крачи из стаята.

— Майка ѝ не се беше прибирала у дома три нощи. Ейприл се страхуваше ужасно. Вероятно се е обадила на баща си или той се е свързал с нея. Качил се е на колата и е дошъл в Стратънбърг. После е отключил вратата, взел е Ейприл и двамата са заминали от тук. От няколко дни тя пътува с групата.

— Не е ли редно да уведомим полицията?

Тео обикаляше неспокойно и се почесваше замислено по брадичката.

— Не, не още. Ще го направим по-късно. Сега ти предлагам следното. Щом знаем къде е била снощи, можем да разберем къде ще бъде довечера. Нека звъннем на всички клубове в Университета на Северна Каролина, „Дюк“, „Уейк Форест“ и останалите учебни заведения. Трябва да научим на кой купон ще свирят „Плъндър“.

— Да започнем със Северна Каролина — каза Чейс. — Там се организират поне десетина партита.

— Дай ми списъка.

Тео се зае с телефона, а Чейс го наблюдаваше и си водеше бележки. В първия клуб никой не вдигна. Второто обаждане беше до „Капа Делта“. Младата дама, която отговори, не знаеше името на музикантите. Третото позвъняване също не даде резултат. Едно момче от „Делта“ им каза, че очакват друга група. Тео продължи нататък. Бе въодушевен от факта, че Ейприл е невредима. Нямахше търпение да я намери.

На осмия път се случи истинско чудо. Някакъв студент от „Капа Тета“ заяви, че не е чул нищо за групата и закъснява за футболния мач. После обаче помоли Тео да остане на линията и когато се върна, добави:

— Да, името им е „Плъндър“.

— Кога ще започнат да свирят? — попита Тео.

— Нямам представа. Сигурно към девет. А сега ще тръгвам, приятелче.

Скоро гевречетата свършиха. Истината беше, че Тео не знаеше какво да прави. Чейс настояваше да уведомят полицията, но Тео самият се колебаеше. Две неща бяха ясни поне според него. Първо, момичето от снимката беше Ейприл. Второ, тя придружаваше групата, която същата вечер щеше да свири на партито на „Капа Тета“ в Чапъл Хил, Северна Каролина. Вместо да се обади на полицията, Тео се свърза с чичо си.

Двайсет минути по-късно Тео, Чейс и Джъдж изкачиха тичешком стълбите до офиса на Айк, който току-що бе обядвал в гръцкия ресторант на долния етаж. Двамата с Чейс се запознаха, а Тео се зае да търси снимката на компютъра.

— Ейприл е — заяви той.

Айк разучи внимателно изображението, сложил очилата на върха на носа си.

— Сигурен ли си?

Тео повтори историята за якето. Описа височината на Ейприл, прическата и цвета на косата ѝ, след което посочи профила на снимката.

— Трябва да е тя.

— Щом казваш.

— Ейприл е с баща си, Айк. Точно както ти подозираше. Джак Лийпър няма нищо общо с изчезването ѝ. Полицията е заловила грешния човек.

Айк кимна и се усмихна, но в жеста му липсваше всякаква ирония. Той не откъсваше очи от екрана.

— Според Чейс е редно да съобщим на полицията — добави Тео.

— Така е — потвърди Чейс. — Защо не?

— Нека помисля малко — заяви Айк, бутна назад стола и скочи на крака. После включи стереоуредбата и започна да обикаля из стаята. Накрая продължи: — Не бива да намесваме властите, поне засега. Ето какво може да се случи. Полицаяте тук ще звъннат на колегите си в Чапъл Хил, а ние не знаем какво биха направили те. Сигурно ще отидат на купона и ще се опитат да намерят Ейприл. Това едва ли ще е толкова лесно, колкото предполагаме. На партито ще има много студенти, които ще пият и ще се забавляват. Нещата често излизат извън контрол в такива ситуации. Не е ясно как ще реагират ченгетата. Твърде вероятно е изобщо да не обърнат внимание на някакво момиче, което пътува с групата на баща си. Може би самата Ейприл не иска да бъде спасена. Съществуват безброй сценарии и повечето не са добри. Полицията не е издала заповед за ареста на господин Финмор, защото срещу него няма обвинения. Той все още не е заподозрян.

Айк крачеше зад бюрото си. Момчетата следяха всяка негова стъпка и дума.

— А и без да са сто процента убедени, че момичето от снимката е Ейприл, полицаите не биха предприели нищо.

Айк се отпусна на стола и се втрени в компютъра. Намръщи се, почеса се по носа и приглади бакенбардите си.

— Знам, че е тя, Айк — каза Тео.

— А ако грешиш? — попита мрачно чичо му. — В света няма само едно яке на „Туинс“. На снимката не се виждат очите ѝ. Мислиш, че е Ейприл, защото отчаяно ти се иска да е така. Но какво ще стане, ако бъркаш? Нека си представим, че отиваме в полицията още сега. Те се въодушевяват и се обаждат на колегите си в Чапъл Хил, които решават да посетят купона. Там те: 1) не намират момичето, или 2) намират момичето, но то не е Ейприл. Бихме изглеждали доста глупаво, нали?

Настъпи дълга мъчителна пауза, докато Тео и Чейс обмисляха последствията. Чейс проговори пръв.

— Защо не кажем на майка ѝ? Обзалагам се, че тя ще я разпознае най-лесно. Така ще се подсигуриим.

— Идеята не ми харесва — възрази Айк. — Тази жена е способна на всичко. Не е в интерес на Ейприл да намесваме майка ѝ в този момент. Доколкото разбрах, госпожа Финмор подлудява ченгетата и те се стараят да я избягват.

Отново мълчание. Тримата приковаха очи в стената.

— Какво предлагаш, Айк? — попита Тео.

— Най-разумното решение е някой да доведе Ейприл обратно в Стратънбърг и чак тогава да звънне в полицията. Трябва да е човек, на когото момичето има доверие. Например ти, Тео.

Тео отвори изумено уста, но не успя да проговори.

— Чака те дълъг път с колелото — отбеляза Чейс.

— Тео, помоли Марсела и Уудс да те закарат. Отиди при Ейприл, увери се, че е добре, и я доведи тук. Веднага. Нямаме време за губене.

— Мама и татко са извън града, Айк. Заминаха за Брайър Спингс на годишната среща на Асоциацията на юристите. Ще се върнат утре. Довечера ще спя при Чейс.

Айк погледна към Чейс и попита:

— Твоите родители могат ли да свършат тази работа?

Чейс поклати глава.

— Едва ли. Трудно ми е да си представя, че ще искат да се забъркат в такъв случай. Освен това имат среща с приятели, за която се подготвят отдавна.

Тео се обърна към чичо си и забеляза блясъка в очите му. Приличаше на дете, готово за голямо приключение.

— Значи ти си подходящият човек, Айк — заключи Тео. — Хайде, нямаме време за губене.

Замисленото приключение веднага се сблъска със сериозни проблеми. Тео се чудеше дали е редно да уведоми родителите си. Айк мислеше за колата си, която нямаше да издържи на дългия път. Чейс се притесняваше от факта, че Тео трябва да прекара нощта у тях. Отсъствието му едва ли щеше да остане незабелязано.

Що се отнасяше до родителите му, Тео отказваше да им позвъни и да ги попита дали може да замине за Чапъл Хил. Айк го окуражаваше да го направи — Чейс реши да не взема страна — но Тео не отстъпваше. Обаждането само щеше да обърка пътуването на Уудс и Марсела и да провали докладите и семинарите им. Освен това беше ясно, че и двамата (особено майка му) ще му забранят да отиде. Така той би се сблъскал с дилемата дали да им се подчини, или не. Айк смяташе, че ще убеди Марсела в спешността на пътуването, но Тео отново не се съгласи. Обикновено не лъжеше родителите си и криеше малко неща от тях. Случаят обаче беше различен. Ако двамата с Айк успеяха да върнат Ейприл, всички в града, включително Марсела и Уудс, щяха да бъдат толкова радостни, че Тео би се разминал с наказанието.

Айк караше триумф спитфайър — стар спортен автомобил в доста лошо състояние. Имаше само две седалки, подвижният покрив пропускаше вода, гумите бяха износени, а моторът издаваше странни звуци. Тео го обожаваше, но често се чудеше как все още е в движение. А и те се нуждаеха от четири места — за Айк, Тео, Джъдж и навярно Ейприл. Родителите му бяха заминали с колата на Марсела. Джипът на баща му се намираше в гаража, готов за потегляне. Айк реши, че може да го вземе назаем от брат си, особено в светлината на предстоящата им мисия.

Най-сериозният проблем беше този на Чейс. Той трябваше да скрие отсъствието на Тео същата вечер. Тримата обсъдиха варианта да информират майка му и баща му. Айк дори изяви готовност да им обясни лично какво смятат да направят, но Тео отхвърли идеята.

Госпожа Уипъл беше адвокат и имаше мнение по всички въпроси. Тео не се съмняваше, че тя веднага ще се свърже с Марсела и ще провали плановете им. Съществувахе и друга причина за неговите колебания — чичо му не се славеше с добра репутация в правните среди. Госпожа Уипъл щеше да побеснее при мисълта, че Айк Буун е повел племенника си на безразсъдно пътуване извън града.

В три следобед Тео написа на майка си: *Още съм жив. В компанията на Чейс. Поздрави.*

Не очакваше отговор, тъй като в момента Марсела изнасяше доклада си.

* * *

Петнайсет минути по-късно Тео и Чейс оставиха колелата си пред къщата на семейство Уипъл и влязоха вътре. Госпожа Уипъл тъкмо вадеше една тава с шоколадови кексчета от фурната. Прегърна силно Тео и му каза колко е щастлива, че той ще пренощува в дома им. Обикновено обичаше да драматизира. Тео остави червения си сак на видно място.

След като получиха кексчета и мляко, Чейс заяви, че двамата смятат да отидат на кино, а после — на волейболния мач в „Стратън“.

— Волейбол ли? — учуди се майка му.

— Харесвам волейбол — отвърна Чейс. — Срещата започва в шест и свършва към осем. Не се тревожи, мамо. Всичко ще бъде наред.

Въпросният мач беше единственото спортно събитие в колежа тази вечер. При това играеха момичетата. Чейс и Тео никога не бяха гледали волейбол — нито на живо, нито по телевизията.

— Кой филм дават? — попита госпожа Уипъл, докато отделяше кексчетата от тавата.

— „Хари Потър“ — заяви Тео. — Ако побързаме, ще хванем началото.

— И от там директно ще отидем в колежа — добави Чейс. — Може ли, мамо?

— Нямам нищо против.

— С татко ще излизате ли на вечеря?

— Да, с Коули и Шепърд. Семейно.

— Кога ще се върнете? — попита Чейс и стрелна с очи Тео.

— О, не знам. Към десет или десет и половина. Дафне ще бъде тук. Смята да поръча пица. Съгласни ли сте?

— Разбира се — каза Тео.

С малко късмет Тео и Айк щяха да пристигнат в Чапъл Хил до десет часа. Номерът беше да се отърват от Дафне между осем и десет. Чейс още нямаше конкретен план, но обмисляше няколко идеи.

Двамата благодариха за следобедната закуска и тръгнаха към „Парамаунт“, старото кино на Мейн стрийт. След като излязоха от къщата, госпожа Уипъл занесе червения сак на Тео в стаята на Чейс и го сложи на свободното легло.

В четири часа Тео, Айк и Джъдж се отдалечиха от дома на семейство Буун в джипа на Уудс. Чейс седеше сам в киносалона и гледаше последния „Хари Потър“.

Според „Мапкуест“ пътуването щеше да продължи седем часа, ако човек се съобразяваше с всички ограничения на скоростта. Айк изобщо не възнамеряваше да го прави. Докато профучаваха през града, Айк попита:

— Притесняваш ли се?

— Да.

— Защо?

— Страхувам се, че ще ни хванат. Ако научи за плановете ни, госпожа Уипъл веднага ще се обади на майка ми. Тогава ще загазя.

— Защо, Тео? Все пак се опитваш да помогнеш на приятелката си.

— Защото не съм искрен, Айк. Нито към семейство Уипъл, нито към родителите си.

— Разсъждавай по-глобално, Тео. Ако мисията ни приключи добре, утре сутринта ще се върнем тук с Ейприл. Марсела и Уудс, както и останалите жители на Стратънбърг ще се зарадват да я видят. При създалите се обстоятелства действията ти са напълно оправдани. Може да си премълчал някои неща, но няма друг начин.

— Въпреки това се притеснявам.

— Аз съм твой чичо, Тео. Едва ли е странно, че съм заминал извън града с любимия си племенник. Така ли е?

— Сигурно си прав.

— Тогава спри да се тревожиш. Най-важното сега е да открием Ейприл и да я доведем у дома. Ако се изложим, ще поговоря с родителите ти и ще поема цялата вина. Успокой се.

— Благодаря ти, Айк.

Скоро излязоха на магистралата. Движението не беше много оживено. Джъдж вече спеше на задната седалка. Изведнъж Тео усети как телефонът му вибрира. Беше получил съобщение от Чейс: *Филмът е страхотен. Какво става при вас?*

Тео отговори: *Всичко е окей.*

В пет часа изпрати на майка си следното съобщение: *Филмът „Хари Потър“ е невероятен.*

След няколко минути Марсела му написа: *Чудесно. Обичам те, мама.*

Те продължиха по пътя и Айк нагласи автопилота на сто и двайсет километра в час — шестнайсет над позволеното.

— Обясни ми едно нещо, Айк — заговори Тео. — Новината за изчезването на Ейприл беше разпространена навсякъде, нали?

— Да.

— Тогава е логично да предположим, че Ейприл, баща ѝ или някой друг член на групата е разбрал за случилото се. Нима не са чули за голямото издирване?

— Напълно си прав. За съжаление обаче в Щатите непрекъснато изчезват деца, по едно на всеки два дни. Новината може да не е стигнала до Ейприл и останалите. А и ние не знаем какво е споделил баща ѝ с музикантите от групата. Те са наясно, че семейството му не е особено стабилно. Сигурно им е казал, че е бил принуден да спаси Ейприл от полудялата си жена, и ги е помолил да пазят тайна. Приятелите му навярно се страхуват да съобщят на полицията. Все пак са доста неуравновесени хора. Става дума за банда застаряващи мъже, които се опитват да бъдат рок звезди. Купонясват по цели ноци, прекарват дните си в сън и обикалят страната с микробус, като свирят по евтини барове и студентски партита. Не бих се учудил, ако бягат от нещо. Не знам, Тео, трудно ми е да преценя ситуацията.

— Обзалагам се, че Ейприл е уплашена до смърт.

— Да, и объркана. Едно дете заслужава по-добър живот.

— Какво ще стане, ако не иска да остави баща си?

— Ако я намерим и тя откаже да дойде с нас, нямаме друг избор, освен да уведомим полицията в Стратънбърг. Толкова е просто.

На Тео нищо не му се струваше просто.

— А ако баща ѝ ни види и започне да създава проблеми?

— Отпусни се, Тео. Всичко ще бъде наред.

В шест и половина, когато навън вече беше паднал мрак, Чейс написа на Тео: *Волейболистките са готини. Къде сте?*

Тео отвърна: *Някъде във Вирджиния. Айк кара като луд.*

С настъпването на вечерта умората от изминалата седмица си каза думата. Тео се унесе и скоро потъна в дълбок сън.

Към края на волейболния мач Чейс осъзна, че може да избегне Дафне само ако не се прибере вкъщи. Представяше си как тя седи в сутерена и гледа телевизия на огромния плосък екран. Сигурно чакаше двамата с Тео да се приберат, за да поръча голяма пица от „При Санто“.

След като мачът свърши, Чейс отиде с колелото до „Сладкарницата на Гъф“, недалеч от градската библиотека на Мейн стрийт. Поръча си една топка бананов сладолед, намери празно място до прозореца и се обади у дома. Дафне отговори след първото позвъняване.

— Аз съм — каза Чейс. — Слушай, имаме проблем. С Тео се отбихме у тях, за да проверим как е кучето. Заварихме го в ужасно състояние. Вероятно е изяло нещо развалено. Навсякъде има следи от повръщано и изпражнения. Къщата е като минно поле.

— О, ужас! — възкликна Дафне.

— Направо не е за вярване. Целият под от кухнята до спалнята е покрит с мръсотия. Вече започнахме да чистим, но ще ни отнеме известно време. Тео се страхува, че кучето ще умре. Сега се опитва да се свърже с майка си.

— Много лошо.

— Да. Май се налага да го заведем във ветеринарната клиника. Горкото животно едва се движи.

— Искаш ли да ви помогна, Чейс? Ще взема колата на мама и ще го закарам до там.

— Може би, но по-късно. Първо трябва да изчистим къщата. Междувременно ще наблюдаваме кучето. Опасявам се, че ще изцапа колата.

— Вие вечеряхте ли?

— Не, но сега изобщо не ни е до храна. Вече ми се повдига. Ти си поръчай пица. Ще ти се обадя после.

Чейс затвори, погледна сладоледа и се усмихна. Дотук добре.

Джъдж продължаваше да похърква тихо на задната седалка, докато Айк натискаше газта по магистралата. Тео непрекъснато се унасяше. В даден момент ококорваше очи, а в следващия отново потъваше в дълбок сън. Беше буден, когато пресякоха границата на Северна Каролина, но проспa влизането им в Чапъл Хил.

Съобщението, което изпрати на майка си в девет часа, гласеше: *Лягам си. Страшно съм уморен. Поздрави.*

Той предполагаше, че родителите му са отишли на дългата вечеря и слушат безкрайните речи на гостите. Марсела навярно нямаше възможност да му отговори. Беше прав.

— Събуди се, Тео — заяви Айк. — Пристигнахме.

Не бяха спирали от шест часа. Цифровият часовник на арматурното табло показваше 22:05 ч. Джипис системата ги насочи директно към Франклин стрийт — главната улица, която минаваше край кампуса. Тротоарите бяха пълни с шумни студенти и фенове. Отборът на Университета на Северна Каролина бе спечелил футболния мач в продълженията и настроението беше приповдигнато. В баровете и магазините гъмжеше от хора. Айк зави по Кълъмбия стрийт, където бяха разположени множество студентски общежития.

— Паркирането ще бъде проблем — измърмори Айк. — Това сигурно е вътрешният двор — добави той, като не откъсваше очи от дисплея.

На въпросното място се открояваха няколко големи къщи с паркинг по средата.

— Предполагам, че „Капа Тета“ е някъде тук.

Тео свали стъклото. Движението ставаше все по-оживено. Навсякъде се носеше силна музика. Групите вече бяха започнали да свирят по различни купони. Навсякъде имаше тълпи от хора — на верандите, по моравите, върху колите. Те танцуваха, смееха се и обикаляха от къща на къща, като не спираха да крещят. Гледката беше изумителна. Тео никога не бе виждал подобен хаос. В колежа „Стратън“ понякога се разразяваше по някой побой или скандал с наркотици, но нищо не можеше да се сравни с тази обстановка. Отначало му беше интересно. После обаче си помисли за Ейприл. Тя се намиреше в центъра на огромния карнавал, а мястото ѝ определено

не беше там. Приятелката му беше срамежлива и предпочиташе да бъде сама с картините си.

Айк направи още два завоя.

— Трябва да паркираме някъде.

Наоколо бяха спрели безброй коли, повечето от тях незаконно. Те намериха място на една тъмна уличка, далеч от врявата.

— Остани тук, Джъдж — заяви Тео и кучето ги изпрати с поглед.

— Какъв е планът, Айк? — попита Тео.

Двамата вървяха бързо по тъмния неравен тротоар.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди го Айк. — Няма план. Нека първо открием къщата и групата. После ще решим как да действваме.

Те последваха шума и скоро влязоха във вътрешния двор откъм задната страна. Там се сляха с навалищата. Никой не им обърна внимание, въпреки че изглеждаха странно — шейсет и две годишен мъж с дълга бяла коса, червени чорапи, сандали и стар кафяв пуловер и тринайсетгодишно момче, ококорило очи от вълнение.

Къщата на „Капа Тета“ беше бяла каменна постройка с гръцки колони и голяма веранда. Айк и Тео си проправиха път през гъстата тълпа, изкачиха стъпалата и заобиколиха от другата страна. Айк искаше да проучи добре мястото, да провери входовете и изходите и да се опита да разбере къде точно свири групата. Музиката беше оглушителна, но смеховете и виковете не ѝ отстъпваха по сила. Тео не бе виждал толкова много бирени кутийки през целия си живот. На верандата танцуваха момичета, а техните гаджета ги наблюдаваха и пушеха цигари. Айк попита едно от момичетата:

— Къде са музикантите?

— В сутерена — отговори тя.

Двамата се върнаха при входа и се озърнаха. Вратата се охраняваше от едър млад мъж в костюм. Явно той определяше кой може да влезе.

— Хайде — каза Айк.

Тео тръгна след него заедно с група студенти. Почти бяха успели да се промъкнат вътре, когато бодигардът се пресегна към Айк и го сграбчи за ръката.

— Извинете! — извика грубо мъжът. — Имате ли покана?

Айк дръпна ядосано ръката си и го погледна така, сякаш беше готов да го набие.

— Не се нуждая от покана, хлапе — изсъска той. — Аз съм мениджърът на групата, а това е синът ми. Не ме докосвай отново.

Студентите отстъпиха назад. За миг се възцари тишина.

— Съжалявам, сър — каза бодигардът.

Те минаха покрай него. Айк се движеше бързо, все едно познаваше отлично къщата и трябваше да свърши спешна работа. Озоваха се в просторно фоайе, което водеше към огромна зала. Навсякъде гъмжеше от студенти. В съседното помещение седяха група момчета и обсъждаха разпалено някакъв футболен мач, излъчван на големия плосък екран. До тях имаше две бурета с бира. Музиката гърмеше от колоните в сутерена. Скоро двамата намериха широко стълбище. Поеха надолу и влязоха в залата за партита. В средата ѝ бе разположен дансинг, пълен със студенти, които танцуваха и се блъскаха. Отляво бяха „Плъндър“ и свиреха с пълна мощ. Айк и Тео се сляха с тълпата. Тео си помисли, че ушите му ще се пръснат.

Скриха се в ъгъла. Наоколо беше тъмно, а по телата шареха цветните светлини на прожекторите. Айк се приближи до Тео и изкрещя в ухото му:

— Да побързаме. Аз ще остана тук. Ти се опитай да се промъкнеш зад групата и да се огледаш за Ейприл. Хайде.

Тео се приведе напред и се потопи в навалищата. Разни хора го бутеха, дърпаха и настъпваха, но той продължи да се придържа към лявата стена на помещението и да се придвижва напред. Песента свърши, студентите заръкопляскаха и за миг спряха да танцуват. Тео забърза, превит на две. Очите му се стрелкаха във всички посоки. Изведнъж певецът извика с пълно гърло и започна да вие. Барабанистът поде ритъма и китаристът се включи с няколко оглушителни акорда. Следващото парче беше още по-шумно. Тео мина покрай две големи колони, стигна съвсем близо до кийбордиста и зърна Ейприл, която седеше върху огромна метална кутия. Беше заела единственото сигурно място в цялата стая. Тео почти пропълзя по ръба на малката сцена и я докосна по коляното. Ейприл го погледна изумено, закри уста с ръце и извика:

— Тео!

— Да тръгваме! — изрева на свой ред той.

— Какво правиш тук? — изкрещя Ейприл.
— Дойдох, за да те върна вкъщи.

В десет и половина Чейс се беше скрил до химическото чистене и гледаше хората, които излизаха от италианския ресторант „Робилио“. Видя господин и госпожа Шепърд, семейство Коули и родителите си. Докато наблюдаваше как се отдалечават, той обмисляше следващия си ход. След няколко минути телефонът му щеше да звънне и майка му щеше да го обсипе с безброй въпроси. Версията с болното куче трябваше да отстъпи място на друга.

19

Тео и Ейприл вървяха плътно до стената и се разминаваха с бльскане с уморени студенти, почиващи си от танците. После пресякоха мрачното помещение и се насочиха към една врата, която водеше към странично стълбище. Бащата на Ейприл не можеше да ги види, тъй като вниманието му бе изцяло погълнато от някакъв кавър на „Ролинг Стоунс“.

— Къде отиваме? — извика Тео.

— Навън — отвърна Ейприл.

— Почакай! Трябва да повикам Айк.

— Кого?

Тео се втурна през тълпата, откри Айк на старото място и тримата бързо излязоха зад къщата на „Капа Тета“. Музиката се чуваше през стените, но навън беше доста по-тихо.

— Айк, това е Ейприл — каза Тео. — Ейприл, запознай се с чичо ми.

— Приятно ми е — заяви Айк.

Ейприл беше толкова смутена, че не успя да отговори. Стояха в тъмното, зад една счупена маса за пикник. Наоколо бяха разпръснати и други градински мебели. Прозорците в задната част на къщата изглеждаха счупени.

— Айк ме докара тук, за да те взема — обясни Тео.

— Но защо? — попита тя.

— Как така „защо“? — тросна се Тео.

Айк разбираше объркването ѝ. Пристъпи напред и внимателно сложи ръка на рамото ѝ.

— Ейприл, хората в Стратънбърг не знаят къде си. Всъщност се чудят дали си жива или мъртва. Ти изчезна безследно преди четири дни. Никой, включително майка ти, полицията и приятелите ти, няма представа къде си.

Тя поклати недоумяващо глава.

— Предполагам, че баща ти те е излъгал — продължи Айк. — Сигурно ти е казал, че е говорил с майка ти и всичко е наред, нали?

Ейприл кимна едва забележимо.

— Това не е истина, Ейприл. Майка ти е много разтревожена. Целият град те търси. Време е да се прибереш.

— Но ние щяхме да се върнем след няколко дни — обясни тя.

— Според баща ти ли? — попита Айк и я потупа по рамото. — Твърде вероятно е да го изправят пред съда за отвличането ти. Погледни ме, Ейприл.

Айк докосна брадичката ѝ и бавно я вдигна нагоре. Ейприл нямаше друг избор, освен да го погледне в очите.

— Време е да си дойдеш вкъщи. Предлагам ти да се качим в колата и да потеглим. Сега.

Вратата се отвори. При тях се появи мъж с високи ботуши, татуировки и мазна коса. Явно не беше студент.

— Какво правиш, Ейприл? — попита той.

— Просто излязох на въздух — отвърна тя.

Мъжът пристъпи към нея.

— Кой са тези двамата?

— А ти кой си? — поинтересува се Айк.

„Плъндър“ продължаваха да свирят, така че той едва ли беше техен член.

— Казва се Зак — намеси се Ейприл. — Работи за групата.

Айк усети опасността и веднага прибягна до лъжа. Подаде му енергично ръка и заяви:

— Аз съм Джак Форд, а това е синът ми Макс. Навремето живеехме в Стратънбърг. После се преместихме в Чапъл Хил. Макс и Ейприл са били заедно в детската градина. Музиката ви е страхотна.

Зак се здрависа с него. Беше му трудно да формулира някакъв отговор. Намръщи се, сякаш мисленето му причиняваше болка, и се втренчи учудено в Айк и Тео.

— Почти свършихме — обясни Ейприл. — Ще дойда след минутка.

— Баща ти познава ли ги? — попита Зак.

— Разбира се — заяви Айк. — С Том сме приятели от доста години. Искам да го видя по време на почивката. Ще му предадеш ли, че съм тук, Зак?

— Добре — съгласи се мъжът и влезе вътре.
— Ще каже ли на баща ти? — попита Айк.
— Сигурно — отвърна Ейприл.
— Тогава трябва да тръгваме.
— Не съм убедена.
— Хайде, Ейприл — настоя Тео.
— Имаш ли доверие на Тео? — добави Айк.
— Естествено.
— В такъв случай можеш да се довериш и на Айк — заяви Тео.
— Да побързаме.

Той я хвана за ръката и тримата се отдалечиха от къщата на „Капа Тета“ и Том Финмор.

Ейприл седеше на задната седалка и галеше Джъдж по главата, докато Айк се опитваше да си проправи път по оживените улици на Чапъл Хил. След няколко минути Тео наруши мълчанието.

— Да звъннем ли на Чейс?

— Да — отвърна Айк.

Спряха пред една денонощна бензиностанция и паркираха встрани от колонките.

— Набери номера му — заяви Айк.

Тео се подчини и му подаде телефона.

Чейс отговори веднага.

— Беше крайно време.

— Чейс, обажда се Айк. Току-що взехме Ейприл и тръгнахме за Стратънбърг. Ти къде си?

— Крия се в задния двор. Родителите ми ще ме убият.

— Влез вътре и им кажи истината. Аз ще се свържа с тях след десет минути.

— Благодаря ти, Айк.

Айк върна телефона на Тео и го попита:

— Кой според теб ще ни вдигне в този късен час? Майка ти или баща ти?

— Майка ми.

— Тогава набери нейния номер.

Тео го направи и отново подаде телефона на Айк.

Госпожа Буун звучеше разтревожено.

— Какво става, Тео?

Айк заяви със спокоен глас:

— Марсела, тук е Айк. Как си?

— Айк? На телефона на Тео? Защо ли започвам да се притеснявам?

— Историята е много дълга, Марсела. Но в крайна сметка никой не пострада. Всичко приключи добре.

— Айк, моля те. Кажи ми какво се е случило.

— Намерихме Ейприл.

— Моля?

— Взехме Ейприл и сега пътуваме за Стратънбърг.

— Къде сте, Айк?

— В Чапъл Хил, Северна Каролина.

— Продължавай.

— Тео разбра къде е тя и двамата отидохме да я приберем. През цялото време е била с баща си.

— Тео е открил Ейприл в Чапъл Хил? — повтори бавно госпожа Буун.

— Да. Но ще научиш подробностите по-късно. Ще си бъдем вкъщи рано сутринта, между шест и седем. Разбира се, ако успее да остана буден.

— Майка ѝ знае ли?

— Още не. Мисля, че е по-подходящо Ейприл да ѝ каже лично.

— Така е, Айк. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ние с Уудс веднага тръгваме от хотела. Ще пристигнем в Стратънбърг преди вас.

— Чудесно, Марсела. Сигурно ще сме умрели от глад.

— Дадено, Айк.

Тео избра друг номер и Айк поговори с господин Уипъл. Увери го, че всичко е наред, похвали Чейс за помощта му и се извини за предизвиканите неприятности. Накрая обеща да звъне отново.

После спря колата до бензиновата колонка, напълни резервоара и влезе вътре, за да плати. Тео заведе Джъдж на кратка разходка. Когато потеглиха, Айк попита през рамо:

— Ейприл, ще се свържеш ли с майка си?

— Да — отвърна тя.

Тео ѝ подаде телефона. Ейприл се обади у дома, но никой не отговори. Мобилният телефон на майка ѝ беше изключен.

— Каква изненада — заяви тя. — Няма я вкъщи.

Айк си беше купил голяма чаша кафе, за да не заспи. Само няколко минути след като бяха напуснали града, той каза:

— Добре, деца, ето какво искам да направите. Наближава полунощ. Очаква ни дълъг път, а аз съм адски уморен. Трябва да говорите с мен. Ако задрема на волана, всички ще загинем. Ясно ли е? Хайде, Тео. Започни пръв. После ще дойде ред на Ейприл.

Тео се обърна към Ейприл и попита:

— Кой е Джак Лийпър?

Докато галеше Джъдж по главата, тя отвърна:

— Мой далечен братовчед. Защо? Откъде знаеш за него?

— В момента лежи в затвора в Стратънбърг. Избягал е от килията си в Калифорния преди седмица. Появи се в града, когато ти изчезна.

— Лицето му не слизаше от новините — уточни Айк.

— Полицията предполагаше, че той те е отвлякъл — добави Тео.

Двамата й разказаха цялата история за Лийпър — появата на неговата снимка във вестника, драматичното му залавяне от специалните части, зловещите му заплахи, че е скрил тялото и т.н. Ейприл, която и бездруго бе объркана от последните събития, не можеше да повярва на думите им.

— Никога не съм го виждала — повтаряше непрекъснато тя.

Айк отпи от кафето и заяви:

— Във вестника пишеше, че си му изпрацала писма. Вярно ли е?

— Да. Започнахме да си пишем преди година — обясни Ейприл.

— Майка ми твърдеше, че Джак ми е далечен братовчед, но аз не го намерих в родословното дърво. Семейството ни не е от най-нормалните. Както и да е. От нея разбрах, че той излежава доживотна присъда в Калифорния и си търси приятел. Писах му и скоро получих отговор. Беше забавно. Струваше ми се много самотен.

— Полицайте са открили писмата ти в неговата килия — продължи Айк. — Когато Лийпър се появи в Стратънбърг, те

предположиха, че е дошъл заради теб.

— Направо ми звучи невероятно — въздъхна тя. — Баща ми ме увери, че е предупредил майка ми и всички учители. Според него нямаше никакъв проблем да отсъствам около седмица. Не биваше да му се доверявам толкова бързо.

— Явно е изпечен лъжец — отбеляза Айк.

— Един от най-добрите — отвърна Ейприл. — Никога не е казвал истината. Не знам защо му повярвах този път.

— Била си уплашена — намеси се Тео.

— О, боже! — възкликна тя. — Вече е полунощ и концертът ще свърши. Как ще реагира баща ми, щом научи, че съм изчезнала?

— Ще вземе доза от специалното си лекарство — предположи Айк.

— Да му се обадим ли? — попита Тео.

— Той няма мобилен телефон — отговори Ейприл. — Не иска хората да го намират. Трябваше да му оставя бележка.

Тримата потънаха в мълчание. Айк изглеждаше буден и освежен. Гласът на Ейприл звучеше по-самоуверено. Явно беше преживяла първоначалния шок.

— А онази отрепка Зак? — попита Тео. — Не може ли да се свържем с него?

— Не му знам номера.

— Как е фамилията му? — поинтересува се Айк.

— Нямам представа. Гледах да съм далече от Зак.

Изминаха още няколко километра. Айк отпи от кафето и заяви:

— Ето какво ще се случи. След като забележат липсата ти, Зак ще си спомни, че те е видял с Джак и Макс Форд от Чапъл Хил. Тогава ще се опитат да ни намерят в указателя. Когато не успеят, ще предположат, че си отишла на гости в дома ни. За тях ще бъдем просто трима приятели, събрали се заедно заради доброто старо време.

— Едва ли ще стане точно така — каза Ейприл.

— Не можем да предприемем нищо.

— Трябваше да оставя бележка.

— Наистина ли се тревожиш за баща си? — попита Тео. — Помисли само какво е направил. Взел те е от къщи през нощта, без да се обади на никого. През последните четири дни жителите на града се

побъркаха от притеснение. Горката ти майка не е на себе си. Не го съжалявам особено, Ейприл.

— Никога не съм го харесвала — заяви тя. — Но все пак беше редно да го уведомя.

— Вече е късно — подхвърли Айк.

— В четвъртък полицията извади труп от реката — добави Тео. — Всички те смятаха за мъртва.

— Труп ли? — учуди се Ейприл.

Айк и Тео се спогледаха и й разказаха историята. Тео сподели, че е организиран група за издирване и че са обиколили улиците на Стратънбърг. Описа как са раздавали флайъри и са претърсвали празните сгради, като са внимавали да не бъдат заловени от полицията. Завърши със зловещата сцена край река Янси, на която той и приятелите му бяха станали свидетели. От време на време Айк вмъкваше по някоя важна подробност.

— Мислехме, че Джак Лийпър те е убил, Ейприл — допълни Тео. — Госпожа Гладуел ни събра на извънредна среща, за да ни вдъхне кураж, но ние бяхме сигурни, че се е случило най-лошото.

— Ужасно съжалявам.

— Вината не е твоя — успокои я Айк. — Баща ти е отговорен за всичко.

Тео се обърна към нея и каза:

— Радвам се, че си добре, Ейприл.

Айк се усмихна. Чашата му беше празна. Когато напуснаха Северна Каролина и навлязоха във Вирджиния, той спря за още кафе.

Малко след два през нощта Айк усети, че телефонът му вибрира. Извади го от джоба си и прие обаждането. Търсеше го брат му, Уудс Буун. Двамата с Марсела току-що се бяха прибрали в Стратънбърг и се интересуваха как върви пътуването. Двете деца и кучето бяха заспали и Айк едва шепнеше. Движеха се доста бързо — по пътя нямаше много коли, времето беше хубаво и засега не се забелязваха радари. Родителите на Тео умираха от любопитство да разберат как е успял да намери Ейприл. Марсела взе другата слушалка, за да слуша разговора, и Айк им разказа за проучванията на Тео и Чейс Уипъл. Сподели как двамата са открили къде е групата — с малко помощ от самия него —

и са прегледали стотици снимки във Фейсбук, преди да постигнат успех. След като бяха разбрали, че групата е в района, те се бяха обадили на различни студентски братства.

Айк ги увери, че Ейприл е добре. После повтори нейната версия за лъжите, изречени от баща ѝ.

Родителите на Тео още не можеха да повярват на странната история, но определено се забавляваха. Не бяха особено изненадани от факта, че Тео е издирил Ейприл и е отишъл да я прибере.

Когато приключиха, Айк се намести на седалката и се опита да протегне десния си крак. Изведнъж усети, че е на път да затвори очи.

— Стига вече! — извика той. — Събудете се! Веднага!

Айк бутна Тео по рамото, разроши косата му и повтори на висок глас:

— За малко не излязох от магистралата. Да не искате да се претрепем? Едва ли! Тео, събуди се. Ейприл, сега е твой ред да говориш. Разкажи ни нещо.

Ейприл потърка очи, стресната от силните му крясъци. Джъдж също изглеждаше объркан.

В следващия миг Айк удари спирачки, колата поднесе и се озова на банкетата. Той изскочи на платното и затича напред-назад. Един огромен камион профуча край него и изсвири силно. Айк влезе вътре, сложи предпазния си колан и отново потегли.

— Ейприл! — извика той. — Говори. Искам да знам какво точно стана, когато баща ти се появи в къщата.

— Разбира се, Айк — отвърна тя, уплашена от неговия тон. — Бях заспала.

— Кога се случи? Във вторник вечерта или в сряда сутринта? — попита Айк.

— Не знам. Било е след полунощ, защото бях будна дотогава. После съм се унесла.

— Майка ти не беше у дома, нали? — поинтересува се Тео.

— Не. След като говорих с теб по телефона, чаках тя да ми се обади. По някое време съм заспала. Изведнъж на вратата ми се почука. Предположих, че сънувам поредния кошмар, но скоро осъзнах, че греша. Уплаших се още повече. Пред стаята стоеше мъж, който ме викаше по име. Бях толкова шокирана, че не можех да помръдна. Тогава обаче разбрах, че е баща ми. Прибираше се за пръв път от една

седмица. Отворих вратата. Той попита къде е майка ми. Обясних му, че не съм я виждала от два-три дни. Татко започна да ругае и ме помоли да се преоблека. Настояваше да заминем веднага. Така и направихме. Докато излизахме от града, си помислих, че е по-добре да напусна Стратънбърг. Предпочитах да бъда с него в колата, отколкото съвсем сама вкъщи.

Ейприл замълча за миг. Айк и Тео я слушаха внимателно. И двамата искаха да се обърнат, за да видят дали плаче, но не посмяха.

— Пътувахме известно време, може би към два часа. Малко преди Вашингтон спряхме в някакъв мотел до магистралата. Пренощувахме в една и съща стая. Когато се събудих, баща ми го нямаше. Реших да почакам. Скоро той се върна със сандвичи и портокалов сок. Докато закусвахме, заяви, че се е обадил на мама и е говорил с нея. Тя се била съгласила да отсъствам една седмица, но не по-дълго. Признала, че има проблеми и се нуждае от помощ. Според баща ми директорката на училището също смятала, че е по-разумно да замина за известно време. Щяла да ми осигури допълнителни часове, когато се върна. Попитах го как се казва директорката. Той, разбира се, не знаеше. Стори ми се странно, но баща ми често забравя имената на хората.

Тео се обърна назад. Ейприл гледаше разсеяно през страничното стъкло. На лицето ѝ се бе появила особена усмивка.

— Тръгнахме от мотела и продължихме към Шарлотсвил, Вирджиния. Същата вечер, в сряда, групата щеше да изнесе концерт в „Милърс“. Барът е много известен, защото там са изгрели „Дейв Матюс Бенд“.

— Обожавам тази група — заяви Тео.

— Не са лоши — добави Айк с мъдрия глас на по-старото поколение.

— Баща ми се радваше, че ще свирят в „Милърс“.

— Как са те пуснали в заведението, след като си едва на тринайсет? — попита Тео.

— Не знам. Просто придружавах „Плъндър“. Не съм пушила или пила алкохол. На другия ден отидохме в нов град. Мисля, че беше Роуноук. Там групата свири в стара зала пред доста малко хора. После заминахме за Роли.

— С микробуса на групата ли пътува? — поинтересува се Айк.

— Не. Баща ми беше със своята кола, както и двама от приятелите му. Но винаги следвахме микробуса. Зак беше и шофьор, и техник. Татко ме държеше настрана от останалите. Тези мъже се карат и хленчат повече от малките деца.

— Вземаха ли наркотици? — попита Айк.

— Да. И се наливаха с алкохол. Около тях непрекъснато се навъртаха момичета. Тъжно е да гледаш как група застаряващи рокери се правят на готини пред студентките. Но баща ми беше изключение. Стори ми се най-разумен от всички.

— Причината е, че ти си била с него — обясни Айк.

— Вероятно.

— Може ли да спрем за няколко минути, Айк? — помоли Тео и посочи следващия изход.

— Разбира се. Тъкмо ще си купя още кафе.

— Къде ще отидем, след като пристигнем в Стратънбърг? — попита Ейприл.

— Ти имаш ли някакви желания? — отвърна Айк.

— Не ми се ходи вкъщи — заяви Ейприл.

— Тогава ще се отбием в дома на Тео. Марсела Буун се опитва да намери майка ти. Предполагам, че тя ще бъде там и ще се зарадва да те види.

21

Когато Айк спря пред къщата на семейство Буун малко след шест сутринта, на алеята бяха паркирани няколко коли. Старият му спитфайър се намираше на мястото, където го бе оставил. До него се виждаше лъскав черен седан, а отзад беше спряна най-странната кола в целия град — яркожълта катафалка, която Мей Финмор бе купила от едно погребално бюро.

— Майка ми е тук — отбеляза Ейприл.

Айк и Тео не можеха да преценят дали е щастлива от този факт.

Все още беше тъмно, когато паркираха. Джъдж скочи от седалката и изтича при любимия си храст до верандата, за да се облекчи. В същия миг входната врата се отвори и Мей Финмор се втурна навън, протегнала ръце към дъщеря си. Докато двете се прегръщаха на двора, Айк, Тео и Джъдж влязоха вътре. Тео бе посрещнат сърдечно от Марсела Буун и инспектор Слейтър, който също присъстваше на малкото тържество. След като всички се поздравиха, Тео попита майка си:

— Къде намерихте госпожа Финмор?

— В къщата на съседите — обясни инспектор Слейтър. — Аз бях уведомен за това. Страхуваше се твърде много, за да се прибере у дома.

Тогава защо оставя дъщеря си съвсем сама, едва не се изпусна Тео.

— Някакви новини от Том Финмор? — поинтересува се Айк. — Тръгнахме бързо и не му написахме бележка.

— Не, нищо — отвърна инспекторът.

— Защо ли не съм изненадан?

— Сигурно сте на края на силите си — заяви госпожа Буун.

Айк се усмихна.

— Да, може да се каже. И сме доста гладни. С Тео пътуваме от четиринайсет часа. Почти не сме яли, а аз бях буден през цялото време.

Тео и Ейприл подремнаха малко в колата. Кучето обаче добре си поспа. Какво има за закуска?

— Всичко — отговори госпожа Буун.

— Как откри Ейприл, Тео? — попита Уудс Буун с нескрита гордост.

— Дълга история, татко. Първо ще се отбия до тоалетната.

Когато Тео изчезна, входната врата се отвори и вътре влязоха Ейприл и майка ѝ. И двете плачеха от радост. Марсела Буун не се сдържа и прегърна силно Ейприл.

— Толкова се радваме, че си тук.

Инспектор Слейтър се представи на Ейприл, която се чувстваше леко неловко заради цялото внимание.

— Щастлив съм да те видя, хлапе — заяви Слейтър.

— Благодаря — прошепна тя.

— Ще поговорим по-късно — добави инспекторът, като се обърна към госпожа Финмор. — Но сега се нуждая от пет минути с нея.

— Не можете ли да изчакате? — попита Марсела Буун и се приближи до Ейприл.

— Естествено, госпожо Буун. Трябва само да обсъдим нещо, което не търпи отлагане. После си тръгвам.

— Никой не иска да си тръгвате, инспекторе — намеси се господин Буун.

— Разбирам. Дайте ми пет минути.

Тео се върна в стаята и отиде с родителите си в кухнята. Там се носеше апетитната миризма на пържени наденички. Госпожа Финмор и Ейприл седнаха на канапето в дневната, а инспекторът придърпа един стол.

— Много се радваме, че се прибра невредима, Ейприл — започна тихо той. — В момента обмисляме дали да повдигнем обвинения срещу баща ти за отвличане. Вече го обсъдих с майка ти. Налага се да ти задам няколко въпроса.

— Добре — каза смирено Ейприл.

— Първо, когато замина с баща ти, по собствено желание ли го направи? Той принуди ли те да го последваш?

Ейприл изглеждаше смутена. Обърна се към майка си, но тя бе приковала очи в пода.

Слейтър продължи:

— За да повдигнем подобни обвинения, се нуждаем от доказателства, че си била отведена насила.

Ейприл поклати бавно глава и отговори:

— Никой не ме е карал да замина. Аз самата нямах търпение да се махна. Бях ужасно уплашена.

Слейтър си пое дълбоко въздух. Потърси с поглед Мей, но тя все още избягваше контакта с него.

— Ясно — заяви инспекторът. — Вторият ми въпрос е дали баща ти те е държал против волята ти. Имало ли е момент, в който си искала да си тръгнеш, но той не ти е позволил? Понякога жертвите на отвличане следват доброволно своя похитител, без той да ги принуждава. С течение на времето обаче някои променят мнението си и настояват да се приберат у дома. Ако похитителят не се съгласи да ги пусне, вече говорим за отвличане. При теб случи ли се подобно нещо?

Ейприл кръстоса ръце на гърдите си и стисна зъби.

— Не. Не се случи. Баща ми ме е лъгал през цялото време. Твърдеше, че се е обадил на майка ми и че всичко тук е наред. Обеща, че ще се върнем вкъщи. Така и не уточни кога, но щеше да е скоро. Не съм си мислила да бягам, но спокойно можех да го направя. Никой нямаше да ме спре.

Инспекторът си пое отново въздух. Случаят бавно се изплъзваше между пръстите му.

— Един последен въпрос — каза той. — Пострадала ли си по някакъв начин?

— Заради татко ли? Не. Въпреки че е лъжец, неудачник и лош родител, никога не би ме наранил. А и не би позволил на друг да ме докосне. Не съм била застрашена нито за миг. Бях самотна, уплашена и обърквана, но в Стратънбърг не се чувствам по-различно.

— Ейприл — промълви госпожа Финмор.

Инспектор Слейтър стана от мястото си и заяви:

— Случаят няма да се третира като криминално деяние. Трябва да се разгледа в съда по граждански дела.

Той отиде в кухнята, благодари на семейство Буун и си тръгна. Ейприл и майка ѝ се присъединиха към останалите край кухненската маса, която бе отрупана с наденички, палачинки и бъркани яйца. След

като чиниите бяха сервирани и присъстващите казаха кратка молитва, Айк отбеляза:

— Слейтър нямаше търпение да се махне от тук, защото се срамува. Полицията изгуби четири дни в безсмислени игрички с Лийпър, а Тео разплете загадката за два часа.

— Как успя да го направиш, Тео? — настоя да узнае баща му. — Искам да чуя и най-малките подробности.

— Хайде, моля те — добави Марсела.

Тео преглътна и се озърна. Всички очи бяха приковани в него. Той се ухили многозначително и цялото му лице засия от щастие. Металните му шини проблеснаха на светлината. На устните на Ейприл, която отдавна бе свалила шините си, се появи красива усмивка.

Неспособен да се сдържа повече, Тео избухна в силен смях.

Инспектор Слейтър отиде директно в затвора, където се срещна с колегата си Капшоу. Двамата влязоха в малка стаичка и зачакаха. Лийпър беше измъкнат от леглото, окован с белезници и повлечен по коридора. Затворникът, който не бе успял да се преоблече, носеше оранжев гащеризон и гумени джапанки. Двама помощник-шерифи го вкараха в стаичката и го стовариха на един метален стол, без да махнат белезниците му.

Очите на Лийпър бяха подути, а лицето му — небръснато. Той се втренчи в инспекторите и заяви:

— Добро утро. Много сте ранобудни, момчета.

— Къде е Ейприл? — изръмжа Слейтър.

— Аха, значи си дойдохме на думата. Да разбирам ли, че сте готови да сключим сделка?

— Да. Имаме страхотно предложение за теб, Лийпър. Първо обаче трябва да научим на какво разстояние от тук е момичето. Просто ни ориентирай. За колко километра става въпрос? Десет, сто, петстотин?

Лийпър се усмихна. Почеса се по брадата, ухили се и отговори:

— Около сто и шейсет.

Слейтър и Капшоу се засмяха.

— Нещо забавно ли казах?

— Ти си долен измамник, Лийпър — изсъска Слейтър. — Сигурно ще лъжеш чак докато умреш.

Капшоу пристъпи напред и добави:

— Момичето си е вкъщи, Лийпър. Заминала е с баща си и е прекарала няколко дни в път. Току-що се върна невредима. Слава богу, никога не се е срещала с теб.

— Нали искаш сделка, Лийпър? — попита Слейтър. — Ето какво ти предлагаме. Ще забравим за всички обвинения и ще те изпратим обратно в Калифорния. Вече уведомихме властите там. Подготвили са ти специално място, като за беглец. Ще лежиш при максимални мерки за сигурност. Повече няма да видиш дневна светлина.

Лийпър отвори уста, но не продума.

Слейтър се обърна към помощник-шерифите.

— Заведете го в килията.

Двамата с Капшоу напуснаха стаята.

* * *

В девет часа полицията в Стратънбърг излезе с официално съобщение пред медиите, което гласеше: „Около шест часа тази сутрин Ейприл Финмор се прибра при майка си в Стратънбърг. Момичето не е пострадало и е в добро психическо и физическо състояние. В момента продължаваме с разследването и при първа възможност ще разпитаме баща ѝ, Том Финмор“.

Новината веднага бе излъчена по телевизията и радиото. Скоро се разпространи и в интернет. По време на неделната служба в десетки църкви бяха направени извънредни съобщения, които предизвикаха аплодисментите на присъстващите.

Жителите на града въздъхнаха с облекчение, усмихнаха се и благодариха на Бог за чудото.

Ейприл пропусна еуфорията. Спеше дълбоко в малката стая за гости в дома на семейство Буун. Не искаше да се прибира, поне за момента. Една съседка се обади на Мей Финмор, за да ѝ каже, че къщата им е обсадена от репортери. Посъветва я да стои настрана, докато тълпата се разпръсне. Уудс Буун ѝ предложи да паркира

странната си кола в гаража. В противен случай някой щеше да я забележи и да разбере къде се крие Ейприл.

Тео и Джъдж спяха непробудно в спалнята на горния етаж.

Когато тръгнаха за училище в понеделник сутринта, децата бяха убедени, че ги очакват нови вълнения. Денят нямаше да бъде обикновен. След изчезването на Ейприл над града бе надвиснал тъмен облак, който изведнъж се разсея. Само преди няколко дни всички смятаха Ейприл за мъртва. Сега тя се бе прибрала у дома, и то благодарение на един от тях. Смелата мисия на Тео в Чапъл Хил, в която Ейприл бе спасена от пленничеството на баща си, скоро щеше да се превърне в легенда.

Учениците не бяха разочаровани. Преди разсъмване пет-шест телевизионни екипа бяха паркирали микробусите си на широката алея пред сградата. Навсякъде гъмжеше от репортери и фотографи, жадни за сензация. Присъствието им смути госпожа Гладуел и тя се обади в полицията. Последва кратък сблъсък между журналисти и служители на реда, които си размениха остри реплики. Чуха се дори заплахи за арест. Накрая униформените мъже успяха да изгонят тълпата от територията на училището и камерите бяха преместени на отсрещния тротоар. В същото време започнаха да пристигат първите автобуси и децата станаха свидетели на част от конфликта.

Звънецът удари в осем и петнайсет за часа на класния, но от Тео и Ейприл нямаше и следа. В стаята на господин Маунт Чейс Уипъл разказа на другите за участието си в спасителната мисия, с което си спечели доста симпатии. На своя профил във Фейсбук Тео бе качил кратка версия за случилото се, като изрично подчертаваше важната роля на Чейс.

В осем и половина госпожа Гладуел отново събра осмокласниците в голямата зала. Настроението беше доста по-приповдигнато от миналия път. Сега учениците бяха радостни и усмихнати. Очакваха с нетърпение да видят Ейприл и да забравят за инцидента. Тео и Ейприл се промъкнаха през задния вход на училището и се срещнаха с господин Маунт в кафенето. После отидоха

в залата, където бяха наобиколены от учениците и прегърнати от преподавателите.

Ейприл се чувстваше смутена от цялото внимание. За Тео обаче бе настъпил звезден миг.

Малко по-късно Марсела Буун се яви в Семейния съд и внесе молба за назначаването на временен настойник за Ейприл Финмор. Подобна молба можеше да бъде подадена от всеки, загрижен за сигурността и благосъстоянието на някое дете. Не съществуваше изискване, според което детето или родителите му трябваше да бъдат уведомени за тази процедура, но съдът назначаваше настойник само в случай на крайна необходимост.

Съдията беше едър възрастен мъж с бяла къдрава коса, гъста брада и пухкави, розови бузи. Много хора смятаха, че прилича на Дядо Коледа. Казваше се Джоли, но въпреки името си, което означаваше „веселяк“, беше мълчалив и строг. Заради характера и външния му вид всички в града му викаха „Свети Ник“.

Той разгледа молбата в съдебната зала и попита госпожа Буун:

— Някакъв знак от Том Финмор?

Марсела Буун се явяваше от години в Семейния съд и познаваше добре Свети Ник.

— Разбрах, че снощи се е обадил на жена си — заяви тя. — Двамата са разговаряли за пръв път от седмици насам. Обещал е да се върне днес следобед.

— И не се очакват обвинения в отвличане?

— Полицията смята, че случаят трябва да се разгледа като гражданско, а не като наказателно дело.

— Имате ли препоръки относно настойника?

— Да.

— И кого предлагате?

— Себе си.

— Искате да поемете лично тази роля?

— Да, Ваша Чест. Семейството не ми е чуждо. Познавам детето, майката и донякъде бащата. Загрижена съм за Ейприл. Ето защо съм готова да стана неин настойник, без да получавам издръжка.

— В такъв случай сделката е добра за всички, госпожо Буун — съобщи Свети Ник и се усмихна. — С настоящото ви обявявам за настойник. Какъв е планът ви?

— Бих искала съдът да проведе незабавно заседание, на което да се определи къде ще живее Ейприл на първо време.

— Съгласен съм. Кога да бъде?

— Възможно най-скоро, Ваша Чест. Ако господин Финмор се върне днес, ще го уведомя веднага.

— Какво ще кажете за утре сутринта в девет?

— Чудесно.

Том Финмор се прибра късно в понеделник следобед. Турнето на „Плъндър“ бе приключило, а с него настъпи и краят на самата група. Членовете ѝ се караха от две седмици и не печелеха никакви пари. Освен това смятаха, че Том ги е намесил в семейните си проблеми, като е взел Ейприл със себе си. Дъщеря му беше само една от причините за техните скандали. Най-сериозният проблем се оказа възрастта на музикантите. Те бяха твърде стари, за да продължават да свирят по студентски купони и западнали заведения.

У дома Том бе посрещнат хладно от жена си и Ейприл. Двете бяха обединени в разочарованието си, но Том се чувстваше твърде уморен, за да спори с тях. Слезе в сутерена и заключи вратата. Час по-късно в къщата се появи един помощник-шериф и му връчи призовка. Том трябваше да се яви в съда рано следващата сутрин.

23

След няколко часа, прекарани в напрегнати спорове, родителите на Тео най-накрая му разрешиха да отсъства от училище във вторник, за да отиде в съда. Отначало Уудс и Марсела бяха твърдо против, но после разбраха, че синът им няма да се предаде толкова лесно. Ейприл беше негова приятелка и той познаваше добре семейството ѝ. Освен това я бе спасил — факт, който Тео непрекъснато напомняше. Ейприл се нуждаеше от подкрепата му. Накрая господин и госпожа Буун се умориха да спорят и отстъпиха. Баща му обаче го накара да обещае, че ще си напише домашните, а майка му изтъкна, че ще се наложи да ги изчака отвън. Делата, отнасящи се за деца, винаги се разглеждаха при затворени врати.

Тео все пак смяташе да присъства в залата и дори разполагаше с резервен план, ако Свети Ник го изгонеше — нещо, което се случи доста скоро след началото на заседанието.

* * *

Всички въпроси в Семейния съд се решаваха от двама съдии — Свети Ник и Джуди Пинг. (Тя беше известна още като Пинг-Понг. Повечето съдии в Стратънбърг си имаха прякори.) Там липсваха съдебни заседатели и огромни тълпи от зрители. Ето защо двете зали, използвани за бракоразводни дела, спорове за настойничество и осиновявания, бяха доста по-малки от онези, в които се събираше оживена публика. Обстановката в Семейния съд обикновено беше напрегната.

Заседанието във вторник не правеше изключение. Тео и госпожа Буун пристигнаха рано сутринта. Тя му позволи да ѝ прави компания, докато чакат останалите. Марсела прегледа някакви документи, а Тео реши да провери нещо на лаптопа си. Ейприл и родителите ѝ влязоха в залата. Господин Гууч — един от множеството пенсионирани полицаи,

които изкарваха прехраната си като съдебни пристави — заведе Том Финмор в лявата част на залата. Мей Финмор бе насочена към срещуположната страна. Ейприл седна до госпожа Буун, точно пред съдията.

Тео прие факта, че семейство Финмор се появяват заедно, като добър знак. После обаче щеше да научи, че Ейприл е дошла с колело, а майка ѝ — с жълтата катафалка (без компанията на маймунката). Баща ѝ бе решил да върви пеша. Тримата се бяха срещнали чак пред сградата.

На същия етаж в Наказателния съд почитаемият Хенри Гантри предпочиташе всяко дело да започва по традиционния, леко драматичен начин. Приставът призоваваше хората да се изправят, а съдията влизаше в залата с величествената си черна тога. Тео също харесваше тези моменти, дори и само заради зрелището. Надяваше се, че някой ден ще бъде известен и уважаван съдия, подобно на Хенри Гантри. Тогава определено щеше да се придържа към потържествената процедура.

При коя друга длъжност можеше да види как всички хора независимо от възрастта, произхода и образованието си стават на крака при появата му? Тео знаеше само три такива — кралицата на Англия, президента на Щатите и съдията.

Свети Ник не обичаше формалностите. Влезе в залата през една странична врата, последван от секретаря си. Настани се в старото кожено кресло и се озърна.

— Добро утро — каза навъсено той.

Наоколо се чуха няколко сподавени отговора.

— Вие ли сте Том Финмор? — попита съдията, като се обърна към бащата на Ейприл.

Господин Финмор се изправи небрежно и отвърна:

— Да.

— Добре дошъл у дома.

— Имам ли нужда от адвокат?

— Седнете, сър. Не, засега нямате нужда. Може би по-късно.

Господин Финмор отново зае място и се усмихна. Тео се опита да си спомни дали го е видял на студентския купон в събота. Том беше барабанистът на групата и до голяма степен бе останал скрит зад инструментите си. Лицето му се стори познато на Тео, но той не бе

имал много време да разгледа членовете на „Плъндър“. Том Финмор беше красив мъж с внушителна външност. Носеше каубойски ботуши, джинси и елегантно спортно сако.

— Предполагам, че вие сте Мей Финмор — заяви Свети Ник и кимна надясно.

— Да, сър.

— Госпожо Буун, вие сте тук с Ейприл, нали?

— Да, Ваша Чест.

Съдията се втренчи в Тео и добави:

— Какво правиш тук, Тео?

— Ейприл ме помоли да присъствам.

— О, така ли? Да не си свидетел?

— Бих могъл да бъда.

Свети Ник се засмя. Очилата за четене бяха спуснати ниско върху носа му. Когато се усмихваше, което не се случваше често, очите му започваха да блещукат и той наистина заприличваше на Дядо Коледа.

— На теория би могъл да бъдеш адвокат, пристав или секретар. Така ли е, Тео?

— Да.

— Или пък съдия, който ще вземе решение по настоящия случай. Прав ли съм?

— Вероятно.

— Госпожо Буун, съществува ли основателна причина за присъствието на сина ви в съдебната зала?

— Не бих казала — отговори госпожа Буун.

— Връщай се в училище, Тео.

Съдебният пристав пристъпи напред и внимателно посочи към вратата. Тео взе раницата си и каза:

— Благодаря ти, мамо.

Преди да излезе, прошепна на Ейприл:

— Ще се видим в училище.

Той обаче нямаше никакво намерение да отива там. Остави раницата си на една пейка пред залата, изтича до кафенето на долния етаж и си поръча голяма безалкохолна бира. После се изкачи по стълбите и след като провери, че никой не го наблюдава, изпусна напитката на лъскавия мраморен под. Върху плочките се образува

огромна лепкава локва. Тео не спря. Стигна бързо до края на коридора, като мина покрай Семейния съд, и сви зад ъгъла. После влезе в малката стаичка, която служеше за склад, сервизно помещение и място за почивка на господин Спиди Коб — най-възрастния и най-бавен чистач в историята на Окръжния съд. Както се очакваше, Спиди бе решил да си подремне, преди да се заеме с тежките задължения за деня.

— Спиди, разлях нещо в коридора. Всичко е изцапано! — извика Тео.

— Здравей, Тео. Какво правиш в сградата?

Спиди винаги му задаваше този въпрос. Сега той стана и посегна към един парцал.

— Просто минавах отгук. Ужасно съжалявам — заяви Тео.

След като взе парцал и кофа, Спиди се затътри по коридора. Почеса се по брадичката и разучи внимателно локвата, сякаш операцията щеше да отнеме часове и изискваше специални умения. Тео остана с него няколко секунди и се върна в стаичката. Тясното и мръсно помещение, където спеше Спиди, се намираше до малък склад. Тео се покатери ловко по етажерката, отрупана с ролки тоалетна хартия, кърпи за ръце и опаковки течен сапун. До най-горния рафт имаше тесен тунел, който завършваше с вентилационна шахта. На около четири-пет метра под нея беше бюрото на Свети Ник. От тайното си скривалище Тео не виждаше нищо, но чуваше всяка дума в залата.

Свети Ник говореше бавно и ясно:

— Предметът на настоящото изслушване е временното настаняване на Ейприл Финмор. Не става въпрос за постоянно попечителство, а за настаняване. Получих предварителен доклад от социалните служби, в който се препоръчва Ейприл да отиде в приемно семейство, докато другите въпроси се изяснят. Последните може да включват — и тук наблягам на *може* — бракоразводни процедури, подвеждане на бащата под наказателна отговорност, психиатрична експертиза на родителите и така нататък. В този момент не сме в състояние да предвидим всички съдебни спорове. Моето задължение днес е да определя къде да отиде Ейприл, докато родителите ѝ се опитват да приведат в някакъв ред своя живот. Предварителният доклад приключва с убеждението, че момичето не е в безопасност у дома си. Госпожо Буун, имахте ли време да прочетете документа?

— Да, господин съдия.

— Съгласна ли сте с неговото съдържание?

— И да, и не. Снощи Ейприл беше при двамата си родители и се чувстваше добре. Предишната вечер остана с майка си, без да бъде застрашена по никакъв начин. Миналата седмица обаче, в понеделник и вторник вечерта, тя е била сама и не е знаела къде са родителите ѝ. Около полунощ във вторник баща ѝ се е появил в къщата и Ейприл е заминала с него, защото се е страхувала. Всички знаем края на историята. Ейприл иска да живее със своите родители, но аз не съм сигурна, че те желаят същото. Нека чуем тяхното мнение, Ваша Чест.

— Разбира се. Господин Финмор, какви са плановете ви за близкото бъдеще? Смятате ли да си бъдете вкъщи, или ще заминете отново? Ще тръгнете ли на турне с групата си, или най-после ще се откажете? Ще си намерите ли постоянна работа, или ще продължите да живеете ден за ден? Възнамерявате ли да подадете молба за развод, или ще потърсите професионална помощ? Помогнете ни, господин Финмор. Трябва да знаем какво да очакваме.

Том Финмор се почувства безпомощен пред хилядите въпроси, насочени към него. Дълго време не проговори. Присъстващите зачакаха търпеливо, но в даден момент им стана ясно, че няма да чуят конкретен отговор. Когато Том най-сетне наруши мълчанието, гласът му прозвуча пресипнало и сподавено.

— Не знам, господин съдия. Просто не знам. Миналата седмица взех дъщеря си от къщи, защото се страхуваше ужасно. Мей беше изчезнала. След като заминахме, ѝ звъннах няколко пъти, но тя не вдигна. После престанах да ѝ се обаждам. Изобщо не съм си представял, че целият град смята Ейприл за отвлечена и убита. Допуснах сериозна грешка. Много съжалявам.

Той избърса очите си, изкашля се и продължи:

— Турнетата на групата наистина приключиха. Стигнахме до задънена улица, нали разбирате? Но нека премина към въпроса, Ваша Чест. Отсега нататък ще си бъда у дома по-често. Искам да прекарвам повече време с Ейприл, но не съм сигурен дали мога да бъда с майка ѝ.

— Обсъждали ли сте развод?

— Господин съдия, ние сме женени от двайсет и четири години. Разделихме се за пръв път два месеца след сватбата. Разводът винаги е бил възможен вариант.

— Как ще коментирате заключението на доклада, според което Ейприл трябва да бъде преместена на по-безопасно място?

— Моля ви, не го правете, сър. Ще си остана вкъщи, обещавам. Не знам какви са плановете на Мей, но се заклевам пред този съд, че Ейприл няма да бъде сама.

— Звучи добре, господин Финмор. Честно казано обаче, не ви вярвам особено.

— Не съм учуден, Ваша Чест. Разбирам. Но, моля ви, не ми вземайте Ейприл.

Той отново избърса очите си и потъна в мълчание. Свети Ник изчака, след което се обърна към другата страна и заяви:

— А вие?

Мей Финмор стискаше носната си кърпичка. Изглеждаше така, сякаш бе плакала с дни. Започна да заеква, преди да овладее гласа си.

— Домът ни не е идеален, господин съдия. Повече от очевидно е. Но той е нашият дом. И този на Ейприл. Всичко нейно е там: стаята, дрехите, книгите ѝ. Двамата с Том често отсъствахме, но ще се

постараем да станем по-добри родители в бъдеще. Не бива да отчуждавате Ейприл от семейството ѝ и да я оставяте при непознати. Моля, не го допускате.

— Какви са вашите планове, госпожо Финмор? По същия ли начин ще продължавате, или смятате да се промените?

Мей Финмор извади няколко документа от папката си. Подаде ги на пристава, който връчи по един на съдията, Том Финмор и госпожа Буун.

— Това е писмо от моя психотерапевт. Вътре той обяснява, че е поел грижата за мен и е оптимистичен относно бъдещето ми.

Присъстващите прочетоха писмото. Въпреки че беше пълно с медицински термини, от него ставаше ясно, че Мей Финмор има емоционални проблеми. За да се справи с тях, бе прибегнала до различни лекарства.

— Докторът ме включи в рехабилитационна програма — добави тя. — Всяка сутрин в осем часа ми правят тест.

— Кога започнахте? — попита Свети Ник.

— Преди седмица. Срецнах се с терапевта веднага след изчезването на Ейприл. Вече се чувствам доста по-добре. Наистина, Ваша Чест.

Свети Ник остави писмото и се обърна към Ейприл.

— Нека чуем и твоето мнение — каза той със сърдечна усмивка. — Какво мислиш, Ейприл? Какво искаш?

Гласът ѝ прозвуча много по-самоуверено от този на родителите ѝ.

— Искам невъзможното, господин съдия. Искам онова, за което си мечтае всяко дете: нормален дом и нормално семейство. Но аз нямам нито едното, нито другото. Отдавна съм свикнала с факта, че родителите ми са по-особени. Брат ми и сестра ми също са се примирили. Те напуснаха къщата преди години и се справят добре с живота. Успяха да оцелеят. И аз ще оцелея, ако получа малко помощ. Искам баща, който не отсъства с месеци, без дори да се обади. Искам майка, която е способна да ме защити. Бих се преборила с всичко, но не и с мисълта, че не са около мен. — Гласът ѝ се сподави, но тя бе твърдо решена да завърши. — Някой ден, когато съм достатъчно самостоятелна, ще напусна дома си. Засега обаче ги моля да не ме изоставят.

Ейприл погледна баща си и майка си. И двамата плачеха.

Свети Ник се обърна към адвокатката.

— Госпожо Буун, имате ли препоръка като настойник на Ейприл?

— Да, Ваша Чест. Подготвила съм и план — отвърна Марсела Буун.

— Не съм изненадан. Слушам ви.

— Моята препоръка е Ейприл да си остане вкъщи тази вечер и утре. После ще решаваме ден за ден. Ако господин или госпожа Финмор желаят да отсъстват през нощта, трябва да ме уведомят предварително, за да мога да съобщя в съда. Освен това препоръчвам на родителите незабавно да посетят брачен консултант. Предлагам им доктор Франсийн Стрийт, най-добрата в града. Позволих си да ги запиша при нея за пет часа днес следобед. Доктор Стрийт ще ме държи в течение относно напредъка им. Ако някой от тях не се появи на срещите, тя ще ми се обади веднага. Смятам да се свържа с новия терапевт на госпожа Финмор и да се информирам как върви рехабилитацията ѝ.

Свети Ник приглади брадата си и кимна одобрително.

— Харесва ми — заяви той. — Вие как смятате, господин Финмор?

— Звучи разумно, Ваша Чест.

— А вие, госпожо Финмор?

— Готова съм на всичко, господин съдия. Просто не ми отнемайте Ейприл.

— Тогава предложението се приема. Нещо друго, госпожо Буун?

— Да, Ваша Чест. Купих мобилен телефон на Ейприл. Така ще може да ми звънне, ако се чувства застрашена или несигурна. В случай че съм заета, тя ще има номера на асистента ми или на някого в съда. А и Тео винаги е на разположение.

Свети Ник се замисли за миг, засмя се и каза:

— Той също ще я намира по-лесно.

Високо над главите им, в дълбините на Окръжния съд, Теодор Буун се усмихна на себе си.

Заседанието приключи.

Спиди се върна и загътри краката си по пода. Остави парцала, случайно изрита кофата и промърмори ядосано нещо. Тео беше хванат в капан, а наистина му се налагаше да отиде на училище. Реши да изчака. След няколко минути долови познатото хъркане на Спиди. Слезе тихо по рафтовете и стъпи на земята. Чистачът седеше на любимия си стол, нахлупил шапката върху очите си. Устата му беше отворена. Тео се промъкна покрай него и излезе навън. Затича по широкия коридор и тъкмо стигна до просторното стълбище, когато някой извика името му. Беше почитаемият Хенри Гантри, любимият съдия на Тео.

— Тео! — изкрещя силно мъжът.

Тео застина на място и се върна назад.

Както обикновено, Хенри Гантри не се усмихваше. Държеше дебела папка и не носеше черната си тога.

— Защо не си на училище?

Тео неведнъж беше бягал от часовете, за да присъства на някой важен процес. Съдията го бе хващал поне два пъти на местопрестъплението.

— Бях на едно заседание с майка ми — обясни Тео и вдигна очи към съдия Гантри, който го гледаше отгоре.

— Да не е свързано с Ейприл Финмор? — попита той.

Стратънбърг не беше голям град и тук трудно се пазеха тайни, особено сред адвокатите, съдиите и полицаите.

— Да, сър.

— Чух, че си я довел у дома — добави Хенри Гантри и на лицето му се появи лека усмивка.

— Нещо такова — заяви скромно Тео.

— Браво на теб, Тео.

— Благодаря.

— Искан да те уведомя, че насрочих новия процес срещу господин Дъфи. Ще започне след шест седмици. Сигурен съм, че ще се радваш на хубави места.

Тео не знаеше какво да каже. Първият процес за убийство срещу Пийт Дъфи беше най-нашумелият в историята на Стратънбърг. Благодарение на Тео съдията бе обявил делото за невалидно. Вторият щеше да бъде още по-напрегнат.

— Естествено, господин съдия — каза накрая Тео.

— Ще го обсъдим по-късно. А сега тръгвай за училище.

— Разбира се.

Тео слезе по стълбите, качи се на колелото и бързо се отдалечи от сградата на съда. Имаше уговорка за обяд с Ейприл. Двамата щяха да се срещнат пред училище в дванайсет часа и да се промъкнат в стария гимнастически салон, където никой нямаше да ги открие. Госпожа Буун им беше приготвила вегетариански сандвичи (любимите на Ейприл и най-безвкусните според Тео) и бисквити с фъстъчено масло.

Тео държеше да чуе всички подробности, свързани с отвличането.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.